

Mary Higgins Clark

*Prije no što
kažem zbogom*

Nell MacDermott shrvana je bolom kad njezin suprug, arhitekt Adam Cauliff, i još troje ljudi nastradaju u eksploziji njegova glisera. Istraga pokazuje da se nije radilo o nesreći, nego o podmetnutoj bombi. Posljednji put kad je vidjela Adama oni su se žestoko posvađali zbog njezine namjere da započne političku karijeru. Razdirana krivnjom što su njezine posljednje riječi Adamu bile tako grube, Nell će pokušati svladati sumnju i odazvati se pozivu vidovnjakinje koja tvrdi da je stupila u vezu s njim. Pokušavajući razmrsiti niti Adamove prošlosti i nasilne smrti Nell će saznati istinu o eksploziji - istinu koju će i njezin život dovesti u opasnost...

Prolog

Petnaestogodišnja Nell MacDermott okrenula se i počela plivati natrag prema obali. Tijelo joj je podrhtavalo od mladenačkog oduševljenja dok je gledala uokolo, upijajući veličanstvenu kombinaciju sunca na vedrom nebu, svjetla, svježeg lahora te slanih, pjenušavih vrhova valova koji su se razbijali oko nje. Bila je na Mauiju tek jedan sat, a već je zaključila da joj se sviđa više od Kariba, kamo je posljednjih nekoliko godina njezin djed vodio obitelj na poslijebožićne praznike.

Doduše, »obitelj« se činilo pomalo pretjeranim izrazom. Bila je to četvrta godina otkad se njihova obitelj sastojala samo od djeda i nje. Corneliusa MacDermotta, legendarnog kongresmena iz New Yorka, pozvali su prije pet godina sa sjednice Donjeg doma kako bi mu priopćili vijest da su mu sin i snaha, oboje antropolozi na ekspediciji u brazilskoj džungli, poginuli pri padu malenog unajmljenog zrakoplova.

Odmah je odjurio u New York kako bi pokupio Nell iz škole. Tu je novost morala čuti od njega. Stigavši, pronašao je unuku kako plače u sobi medicinske sestre.

— Kad smo se jutros vraćali s odmora iznenada sam osjetila kako su tatica i mamica sa mnom i kako su mi došli reći zbogom - rekla je kad ju je zagrlio. — Nisam ih zapravo vidjela, ali osjetila sam da me mama poljubila, a zatim mi je tata prošao prstima kroz kosu.

Kasnije toga dana Nell i domaćica koja se brinula za nju dok su joj roditelji bili na putu preselile su se u kuću s pročeljem od pješčenjaka u Istočnoj Sedamdeset devetoj ulici, mjestu gdje se rodio njezin djed i gdje je odrastao njezin otac.

Nelline su misli kratko preletjele po tim uspomenu dok je plivala natrag prema obali i djedu. On se smjestio u stolicu za plažu pod suncobranom, nakon što je nevoljko udovoljio njezinim molbama da se na brzinu okupa prije nego što raspakiraju stvari.

— Nemoj ići predaleko - upozorio ju je otvarajući knjigu. — Šest je sati i spasioci odlaze.

Nell je željela ostati dulje u moru, no primijetila je kako je plaža gotovo potpuno napuštena i znala je da će za nekoliko minuta djed shvatiti da je ogladnio te postati nestrpljiv, naročito zbog toga što se još nisu raspakirali. Prije mnogo godina majka ju je upozorila kako treba izbjegavati bilo koju situaciju u kojoj bi Cornelius MacDermott mogao istovremeno biti gladan i umoran.

Čak i iz velike daljine Nell je mogla zaključiti da je još uvijek zadubljen u knjigu. No, znala je da to neće još dugo potrajati. U redu, pomislila je pojačavajući zamahe. — Idemo napraviti valove.

Izenada je izgubila orijentaciju, kao da ju je nešto preokrenulo. Što joj se to događa?

Obala je nestala iz vida, a ona je osjetila kako je nešto snažno trza s jedne na drugu stranu, a zatim povlači prema dolje. Zaprepaštena, otvorila je usta kako bi pozvala u pomoć, no odmah je počela gutati slanu vodu. Gušeći se i pljujući vodu hvatala je dah, boreći se ostati na površini.

Tropska protustruja! Dok se djed prijavljivao na recepciji, čula je kako dva hotelska momka razgovaraju o tome. Jedan je govorio da se tropska protustruja pojavila prošli tjedan na drugoj strani otoka i da su se dva čovjeka utopila. Rekao je da su poginuli jer su se borili protiv snažnog povlačenja, umjesto da su pustili da ih odnese i prođe dalje.

Tropska protustruja je frontalni sudar sukobljenih morskih struja. Mlateći rukama, Nell se sjetila da je pročitala taj opis u National Geographicu.

Ipak, bilo je nemoguće ne opirati se, osjetila je kako je nešto povlači ispod uzburkanih valova, u dubinu, u dubinu, sve dalje od obale.

Ne smijem dopustiti da me odnese!, pomislila je u iznenadnom naletu panike. Ne smijem! Ako me odnese, nikad se neću vratiti! Uspjela se orijentirati dovoljno dugo da pogleda prema obali i nazreti šareni prugasti suncobran.

— Upomoć! — slabašno je izgovorila, no naprezanje da vrisne završilo je kad joj je slana voda napunila usta, ušutkavši je. Struja koja ju je povlačila van i usisavala pod površinu bila je suviše jaka da bi joj se oduprla.

U očaju se okrenula na leđa i pustila da joj ruke mlohavo vise. Nekoliko trenutaka nakon toga ponovno se borila, odupirući se užasnom osjećaju da joj se tijelo velikom brzinom udaljava od obale, od bilo kakve nade da će joj netko pomoći.

Ne želim umrijeti!, uporno je govorila u sebi. Ne želim, umrijeti! Val ju je dizao, bacakao, povlačio sve dalje. — U pomoć! — ponovno je izustila i počela jecati.

A onda, isto onako naglo kao što je započelo, sve je završi Nevidljivi zapjenjeni lanci iznenada su popustili i morala je mlatiti rukama kako bi se zadržala na površini. O tome su razgovarali u hotelu pomislila je. Odbačena je dalje od protustruje.

Nemoj se vratiti u nju, rekla je u sebi. Plivaj oko nje.

No, bila je suviše umorna. Bila je suviše daleko na pučini. Gledala je prema udaljenoj obali. Neće uspjeti. Kapi su joj bili tako teški. Voda je postala topla, poput deke. Počelo joj se spavati.

Plivaj, Nell, uspijet ćeš!

Bio je to majčin glas, koji ju je preklinjao da se bori.

Nell, pokreni se!

Žestoka očeva naredba probola joj je čula i uspjela razbiti molećivu snenost. Sa slijepom poslušnošću Nell je zaplivala ravno naprijed, a zatim počela praviti širok krug oko područja protustruje. Svaki je udah bio jecaj, svaki pokret ruku nemoguća borba, ali ustrajala je.

Poslije nekoliko očajničkih minuta, na pragu iscrpljenosti uspjela je zaroniti u rastući val koji ju je zgrabio, obgrlio i velikom brzinom povukao prema obali. Zatim se uzdigao i razbio, bacivši je na mokri pijesak.

Divlje drhteći, Nell je počela ustajati, a onda je osjetila kako je čvrste ruke podižu na noge.

— Upravo sam te krenuo pozvati oštro je rekao Cornelius MacDermott. — Nema više kupanja za danas mlada damo. Podižu crvenu zastavu. Kažu da se približava tropska protustruja.

Ne mogavši progovoriti, Nell je samo kimnula.

Lica namrštenog od brige, MacDermott je skinuo frotir; ogrtač i omotao ga oko nje.

— Smrznula si se, Nell. Nisi trebala ostati toliko dugo u moru.

— Hvala, djede. Dobro mi je. — Noti je znala da nije mudro ispričati voljenom, ozbiljnom djedu što se upravo dogodilo, a naročito nije željela da on sazna kako je još jednom stupila u kontakt s roditeljima. To je iskustvo taj najpragmatičniji čovjek na svijetu osorno odbacivao, kao da se radilo o uzletu mladenačke mašte.

Nakon sedamnaest godina Četvrtak, 8. Lipnja

Poglavlje prvo

Nell je žustrim koracima krenula poznatim putem iz svoga stana na uglu Park avenije i Sedamdeset treće ulice prema djedovom uredu na uglu Sedamdeset druge i York ulice. Iz odlučnog poziva koji je primila, u kojem je stajalo da se treba pojaviti do petnaest sati, zaključila je da je situacija s Bobom Gormanom sigurno došla do kritične točke. I zato se nije veselila sastanku.

Zadubljena u misli, nije bila svjesna zadivljenih pogleda povremeno upućivanih u njezinu smjeru. Konačno, ona i Adam bili su u sretnom braku. Ipak, znala je da visoku ženu vitkog, čvrstog, sportski građenog tijela, kratke kestenjaste kose koja se počela kovrčati od vlage, tamno modrih očiju poput večernjeg neba i punih usana neki ljudi smatraju privlačnom. Odrastajući i često posjećujući javna događanja s djedom, Nell je sa žaljenjem zapazila da su je mediji uglavnom opisivali riječju »privlačna«.

— Za mene privlačan znači isto kao kad muškarac kaže: »Nije baš neka ljepotica, ali krasna je osoba!« To je poljubac smrti. Makar jednom želim biti opisana kao »lijepa« ili »elegantna« ili »zapanjujuća« ili čak »otmjena«, tužila se kad joj je bilo dvadeset godina.

Tipičan komentar njezina djeda glasio je:

— Za ime Božje, ne budi tako luckasta. Budi zahvalna što imaš glavu na ramenima i što je znaš upotrebljavati.

Nevolja je bila što je Nell unaprijed znala o čemu djed danas želi raspravljati s njom, a način na koji će tražiti od nje da upotrijebi glavu predstavljao je problem. Djedovi planovi za nju i Adamove primjedbe na njih nedvojbeno su bili sporna točka.

Nakon što je s trideset godina izabran za predstavnika okruga Središnjeg Manhattana, gdje je odrastao, ostao je na tom položaju pedeset godina, odupirući se svim nagovaranjima da se natječe za Senat. Na osamdeseti rođendan odlučio je da se više neće kandidirati.

— Ne pokušavam oboriti rekord Stroma Thurmonda, koji je najdulje vremena proveo u službi na Capitol Hillu — objavio je.

Umirovljenje je za Maca značilo otvoriti savjetodavni ured i pobrinuti se da grad i država New York ostanu u političkom okrilju njegove stranke. Njegova potpora kampanji nekog političara imala je praktično jednaku snagu kao potvrđenje novozaređenog svećenika od strane biskupa. Prije mnogo godina osmislio je najpoznatiju izbornu televizijsku reklamu stranke: Pitanje »Što su oni drugi ikad učinili za vas?« bilo je popraćeno tišinom i slijedom zbuđenih izraza lica. Posvuda su ga prepoznavali i nije mogao proći ulicom, a da ne bude obasut pozdravima punim srdačnosti i poštovanja.

Povremeno je gundao unuci zbog statusa lokalne zvijezde.

— Ne mogu promoliti nosom iz kuće, a da kamere nisu spremne za snimanje.

— Dobio bi srčani udar kad se ljudi ne bi obazirali na tebe, dobro to znaš — odgovorila bi mu ona.

Stigavši u njegov ured Nell je mahnula telefonistici i krenula u djedov apartman u pozadini.

— Raspoloženje? — upitala je Liz Hanley, njegovu dugogodišnju tajnicu.

Liz, zgodna šezdesetogodišnjakinja tamno smeđe kose i ozbiljna izraza lica, podigla je oči prema nebesima. — Bila je ovo mračna i olujna noć — rekla je.

— O, čovječe, tako gadno! — uzvratila je Nell s uzdahom. Pokucala je na vrata ureda i ušla. — Ugodan dan želim, kongresmenu.

— Kasniš, Nell — zarežao je Cornelius MacDermott, zavrivši se u uredskoj stolici kako bi se suočio s njom.

— Ne po mom satu. Tri sata u sekundu.

— Mislio sam kako sam ti rekao da dođeš do tri.

Sjedište Kongresa i Senata SAD-a u Washingtonu.

— Morala sam predati kolumnu, a moj urednik, nažalost, dijeli tvoju osjetljivost prema točnosti. A sad, kako bi bilo da mi pokažeš onaj očaravajući osmijeh koji otapa srca glasača?

— Danas ga nemam. Sjedni, Nell. — MacDermott pokazao je na kauč smješten ispod prozora u kutu prostorije koji je pružao panoramski pogled na istočni i sjeverni dio grada. Odabrao je taj ured radi pogleda na svoj dugogodišnji kongresni okrug.

Nell ga je nazivala njegovim feudom.

Smjestivši se na kauč zabrinuto ga je pogledala. U plavim očima nazirao se neuobičajen umor, koji je zamaglio njegov inače prodoran i pronicljiv pogled. Zbog uspravnog stava, čak i kad je sjedio, uvijek se činio viši nego što je uistinu bio, ali danas je i taj dojam bio smanjen. Čak je i njegova poznata kudrava bijela kosa izgledala tanja. Dok ga je promatrala, sklopio je ruke i slegao ramenima, kao da pokušava zbaciti neki nevidljivi teret. Potištena, Nell je po prvi put otkad pamti pomislila kako djed izgleda upravo onoliko star koliko mu je godina.

Dugo je zurio mimo nje, a zatim ustao i premjestio se u udoban naslonjač pokraj kauča.

— Nell, imamo krizu, a ti je moraš razriješiti. Nakon što je nominiran za drugi mandat, ona hijena Bob

Gorman odlučio je da se neće kandidirati. Ponuđen mu je povlaštení ugovor za direktora nove internet tvrtke. Odslužit će mandat do izbora, ali kaže da si ne može priuštiti život od kongresmenske plaće. Ukazao sam mu na to da je prije dvije godine, kad sam mu pomogao kod nominacije, govorio samo o predanosti zadatku služenja ljudima.

Čekala je. Znala je da je prošli tjedan djed čuo prve glasine da se Gorman neće kandidirati za drugi mandat. Očito su te glasine sad bile potvrđene.

— Nell, postoji jedna osoba — i po mom mišljenju samo jedna — koja može uskočiti i zadržati to mjesto za stranku. — MacDermott se namrštio. — Trebala si to učiniti prije dvije godine kad sam otišao u mirovinu, znaš i sama. — Zastao je. — Slušaj, to ti je u krvi. Od početka si to željela učiniti, ali te Adam odgovorio. Ne dopusti da se to ponovi.

— Mac, molim te, nemoj počinjati o Adamu.

— Ne počinjem ni o kome, Nell. Govorim ti samo da te poznajem, ti si politička zvijer. Pripremao sam te za svoj posao otkad si bila tinejdžerica.

Macove su se usnice stisnule. — Nije mi baš išlo u prilog kad ih je Adam nakon nepune tri godine napustio i otvorio vlastitu tvrtku, povukavši sa sobom njihovu glavnu suradnicu. U redu, možda je to dobar posao. Ali Adam je od početka bio upoznat s mojim i tvojim planovima za tvoju budućnost. Zašto je promijenio mišljenje? Trebala si se natjecati za moje mjesto kad sam otišao u mirovinu i on je to znao. Nije te imao pravo odgovoriti od toga tada, kao što nema pravo pokušati te odgovoriti sada.

— Mac, uživam u pisanju kolumne. Možda nisi primijetio, ali reakcije koje primam fantastične su.

— Priznajem, pišeš vraški dobru kolumnu. Ali to nije dovoljno, znaš i sama.

— Čuj, ovaj put razlog moje nevoljkosti nije Adamova molba da odustanem od kandidiranja za

Kongres.

— Ne? A što je onda?

— Oboje želimo djecu. Znaš to. Predložio je da pričekamo dok se to ne dogodi. Za deset godina bit će mi tek četrdeset dvije. Bit će to dobra dob za početak kandidiranja za izborni položaj.

Djed je nestrpljivo ustao.

— Nell, za deset godina parada će te odavno zaobići. Događaji se odvijaju suviše brzo da bi se čekalo. Priznaj. Izgaraš od želje da uđeš u ring. Sjećao se što si rekla kad si mi priopćila kako me namjeravaš zvati Mac?

Nell se nagnula prema naprijed, sklopila ruke i zabila ih ispod brade. Sjećala se. Tek je upisala koledž na Sveučilištu u Georgetownu. Kad se u prvom trenutku usprotivio, nije popuštala.

— Gledaj, uvijek kažeš da sam ti najbolja prijateljica, a prijatelji te zovu Mac — rekla mu je. — Ako te nastavim zvati djed, svi će u meni uvijek vidjeti dijete. Kad sam s tobom u javnosti, želim da me smatraju tvojom aide-de-camp.

— Što bi to trebalo značiti? — uzvratilo je.

Sjećala se kako je podigla rječnik. — Slušaj objašnjenje. Ukratko, aide-de-camp znači »podređena osoba ili povjerljivi suradnik«. Sam Bog zna da sam ti trenutačno i jedno i drugo.

— Trenutačno? — upitao je.

— Dok ne odeš u mirovinu, a ja ne preuzmem tvoje mjesto.

— Sjećao se, Nell? — rekao je Cornelius MacDermott, prekinuvši njezino sanjarenje. — Kad si to rekla, bila si samouvjerena klinka s koledža, ali ozbiljno si mislila.

— Sjećam se — rekla je.

Prišao je i stao točno ispred nje, nagnuvši se prema naprijed, lica neposredno ispred njezina. — Nell, iskoristi trenutak. Ne budeš li, poslije ćeš žaliti. Kad Gorman potvrdi da se neće natjecati, nastat će jagma za nominacijom. Želim da odbor od samoga starta smatra kako su ostali kandidati iza tebe.

— Kad je start? — oprezno je upitala.

— Na godišnjoj večeri, tridesetoga. Ti i Adam bit ćete nazočni. Gorman će objaviti kako namjerava otići nakon svršetka mandata; oči će mu zasuziti i uz šmrcaje će izjaviti kako je to bila teška odluka za njega, ali kako ju je nešto učinilo mnogo lakšom. Zatim će obrisati suze i ispuhati nos te pokazati na tebe i povikati kako ćeš se ti, Cornelia MacDermott Cauliff, natjecati za mjesto koje je tvoj djed zauzimaio gotovo pedeset godina. Cornelia će zamijeniti Corneliusa. Val trećega tisućljeća.

Očito zadovoljan sam sobom i svojom vizijom, MacDermott široko se osmijehnuo.

— Nell, to će oduševiti sve okupljene.

S trpkim osjećajem žaljenja Nell se prisjetila kako je prije dvije godine, kad se Bob Gorman natjecao za Macovo mjesto, osjetila užasno nestrpljenje, poriv da bude tamo, potrebu da vidi sebe na njegovu mjestu. Mac je bio u pravu. Bila je politička zvijer. Ne bude li sad ušla u borilište, moglo bi biti prekasno... ili barem prekasno za pucanje na njegovo mjesto, a upravo je otamo željela započeti političku karijeru.

— U čemu je Adamov problem, Nell? Nekad ti prije nije predbacivao.

— Znam.

— Ima li kakvih poteškoća između vas dvoje?

— Ne. — Namjestila je smiješak koji je odbacivao njegov nagovještaj kao besmislen.

Koliko dugo to već traje?, upitala se. U kojem je trenutku Adam postao rastresen, čak nepristupačan? U početku je bezbrižno odbacivao njezina zabrinuta pitanja je li sve u redu. Sad je već zapažala da se nalazi na rubu bijesa. Tok mi je nedavno izravno dala do znanja: Ako postoji ozbiljan problem u njihovom odnosu, onda ona zaslužuje saznati o čemu se radi. — Mislim, bilo kakav problem, Adame. Najveći je problem nalaziti se u mraku — rekla je.

— Gdje je uopće Adam? — upitao je djed.

— U Philadelphiji.

— Otkad?

— Od jučer. Drži predavanje na seminaru za arhitekturu i unutarnje uređenje. Sutra se vraća.

— Želim da bude nazočan na večeri tridesetoga, stoji pokraj tebe i plješće tvojoj odluci. U redu?

— Ne znam koliko će pljeskati — rekla je s nagovještajem snuženosti u glasu.

— Kad ste se tek vjenčali, vatreno je navijao za ideju da bude suprug buduće političarke. Što se dogodilo, zašto je promijenio mišljenje?

Ti, pomislila je Nell. Adam je postao ljubomoran na vrijeme koje zahtijevaš od mene.

Kad su se tek vjenčali, Adam je bio oduševljen idejom da će ona i dalje biti aktivna kao Macova pomoćnica. No, to se promijenilo kad je njezin djed objavio umirovljenje.

— Nell, sad imamo priliku voditi život koji se ne okreće oko svemogućeg Corneliusa MacDermotta — rekao je Adam. — Sit sam već toga da kud on okom, tud ti skokom. Misliš da će biti bolje ako se kandidiraš za njegovo staro mjesto? Imam novosti za tebe: Neće ti dati priliku da udahneš, ne bude li on izdisao umjesto tebe.

Djeca kojoj su se nadali nisu došla i postala su jedan od njegovih razloga. — Nikad nisi znala ni za što drugo osim za politiku — zastupao je Adam svoj stav. — Ne uključuj se, Nell. Journal želi da pišeš redovitu kolumnu. Sloboda bi ti se mogla svidjeti.

Njegove usrdne molbe pomogle su joj donijeti odluku da se neće boriti za nominaciju. A sad, dok je razmatrala djedove argumente, zajedno s njegovim jedinstvenim spojem naređivanja i ulagivanja, Nell si je nepristrano priznala: Komentiranje političke scene nije bilo dovoljno. Željela je aktivno sudjelovati.

— Mac, staviti ću karte na stol — konačno je rekla. — Adam je moj muž i volim ga. S druge strane, ti ga nikad nisi volio.

— To nije istina.

— Recimo to onda na drugi način. Naoštren si na Adama otkad je otvorio vlastitu tvrtku. Budem li se natjecala za to mjesto, bit će isto kao nekad. Ti i ja provodit ćemo iz dana u dan mnogo više vremena zajedno. Kako bi to funkcioniralo moraš mi obećati da ćeš se ponašati prema Adamu onako kako bi volio da se ponašaju prema tebi da je situacija obrnuta.

— Obećam li da ću ga prigrliti ko sina, ti ćeš se natjecati? Kad je sat vremena nakon toga izašla iz ureda Corneliusa MacDermotta, Nell je već dala riječ da će se natjecati za kongresno mjesto koje će napustiti Bob Gorman.

Poglavlje drugo

Jed Kaplan po treći je put prošao pokraj arhitektonskog ureda tvrtke Cauliff and Associates u prizemlju zgrade u Dvadeset sedmoj ulici u blizini Sedme avenije. Pozornost mu je privlačilo ono što je stajalo u izlogu adaptirane građevine od pješčenjaka: maketa modernog četrdesetokatnog stambeno-uredsko-trgovačkog kompleksa na kojem se isticao toranj sa zlatnom kupolom. Golo postmodernističko zdanje s minimalnim ukrasima i pročeljem od bijelog vapnenca napadno je odudaralo od topline tornja od cigle, koji je isijavao svjetlost dok se kupola lagano okretala.

Jed je zabio ruke u džepove traperica, pogureno se pomičući prema naprijed, sve dok gotovo nije priljubio lice uz staklo. Slučajni promatrač ne bi zapazio ništa neobično niti dojmljivo na njemu. Bio je prosječne visine, mršav, kratke kose boje pijeska.

Njegov je izgled, međutim, bio varljiv; ispod izbljedjelog džemperera Jedovo je tijelo bilo čvrsto i mišićavo, a mršavost je skrivala izvanrednu snagu. Pažljiv bi pogled otkrio kako mu je ten ogrubio od duge izloženosti suncu i vjetru. A pri izravnom pogledu u njegove oči većina bi ljudi nesvjesno osjetila nelagodu.

Tridesetosmogodišnji Jed većinu je života proveo kao samotnjak i skitnica. Nakon pet godina provedenih u Australiji vratio se kući u jedan od neredovitih posjeta majci udovici i saznao da je prodala malenu parcelu na Manhattanu koja je četiri generacije bila u vlasništvu obitelji, zgradu u kojoj se nalazila nekada veoma uspješna, a sad jedva unosna trgovina krznom, s iznajmljenim stanovima na katu.

Njegova je reakcija bila nagla i žestoko su se posvađali.

— Što si očekivao da učinim? — njegova je majka branila svoj stav. — Zgrada se raspadala, osiguranje je raslo, porezi su rasli, stanari su se iseljavali. Posao s krznom otišao je do vraga. Ako još nisi čuo, više nije politički ispravno nositi krzno.

— Čaća je htio da ja dobijem taj posjed! — povikao je Jed. — Nisi ga imala pravo prodati!

— Čaća je također htio da mi budeš dobar sin! Htio je da se središ, oženiš, imaš djecu, pristojan posao. Ali ti nisi došao kući ni kad sam ti pisala da umire. — Počela je plakati. — Kad si zadnji put vidio sliku Kraljice Elizabete ili Hilary Clinton u krznu? Adam Cauliff platio mi je poštnu cijenu za taj posjed. Imam novac u banci. Ovo malo vremena što mi je ostalo mogu noću mirno spavati, ne brineći o računima.

S rastućom gorčinom Jed je promatrao maketu kompleksa. Podrugljivo se osmijehnuo na natpis ispod tornja: 'SVJETIONIK LJEPOTE KOJI DAJE OBILJEŽJE NAJNOVIJEM, NAJUZBUĐLJIVIJEM STAMBENOM DIJELU MANHATTANA'.

Toranj je trebao biti podignut na zemljištu koje je njegova majka prodala Adamu Cauliffu.

To je zemljište bilo vrijedno čitavo bogatstvo, pomislio je. A Cauliff ju je uvjerio kako se na njemu nikad ne bi moglo ništa izgraditi, jer se nalazilo odmah pokraj one povijesne ruševine, stare Vandermeerove vile. Ipak, znao je da njegovoj majci nikad ne bi palo na um ni pokušati ga prodati da je Cauliff nije salijetao.

Da, platio joj je poštnu tržišnu vrijednost. No, vila je nakon toga izgorjela, a velika zvijerka u trgovini nekretninama, Peter Lang, ugrabio je to zemljište i spojio ga s Kaplanovim posjedom te su stvorili vrhunsku građevinsku česticu koja je sad bila višestruko vrednija kao cjelina nego što su bile dvije odvojene parcele.

Jed je čuo da se neka beskućnica bespravno uselila u Vandermeerovu vilu i zapalila vatru kako bi se ugrijala. Zašto ta skitnica nije spalila ušljivu znamenitost prije nego što se Cauliff dočepao mog posjeda?, u sebi je bjesnio Jed. U grlu mu je rastao gnjev, dubok i gorak. Sredit ću Cauliffa, zakleo se. Tako mi Boga, sredit ću ga. Da smo posjedovali to zemljište nakon što su onu staru rupetinu prestali zvati znamenitošću, dobili bismo milijune za njega...

Naglo se okrenuo od izloga. Od gledanja u minijaturu kompleksa gotovo se fizički razbolio. Odšetao je do Sedme avenije, gdje je na trenutak zastao oklijevajući, a zatim se uputio prema jugu. U devetnaest sati stajao je u marini Svjetskog financijskog središta. Sa zavišću je promatrao niz malenih, sjajnih jahti koje su poskakivale gore-dolje na nadolazećoj plimi.

Očito nov gliser dug trinaest metara zaokupljao je njegovu pažnju. Preko krme goticom je bilo ispisano ime Cornelia II.

Cauliffov brod, pomislio je.

Od povratka u New York Jed je pokušavao saznati sve što je mogao o Adamu Cauliffu i mnogo je puta bio na tom mjestu, uvijek s istom mišlju na umu: Što učiniti s tim kretenom i njegovim dragocjenim brodom?

Poglavlje treće

Nakon završnog predavanja na arhitektonskom seminaru u Philadelphiji Adam Cauliff večerao je s dvojicom kolega, a zatim se tiho odjavio iz hotela i odveo natrag u New York.

Krenuo je u dvadeset dva i trideset, a promet na autocesti bio je prilično rijedak.

Za večerom je Ward Battle potvrdio glasine da je arhitektonska tvrtka Walters and Arsdale, za koju je Adam radio prije nego što je otvorio vlastitu firmu, pod istragom zbog namještanja ponuda i uzimanja mita od izvođača radova.

— Kako sam čuo, to je samo vrh sante leda, Adame, što naravno znači da će i tebi, kao bivšem zaposleniku, vjerojatno postavljati brojna pitanja. Mislio sam samo kako bi to trebao znati. Možda bi se MacDermott mogao pobrinuti da te previše ne pritegnu?

Da mi Mac pomogne?, prezirno je pomislio Adam. Zaboravi. Kad bi vjerovao da sam umiješan u sumnjive novčane poslove, iskopao bi jamu da me ubace u nju.

Za večerom je ostao miran.

— Nemam se čega bojati — rekao je Battleu. — Bio sam tek jedna od sitnih riba u toj tvrtci.

Nije mogao unaprijed predvidjeti kako će se večer odvijati te je planirao prespavati u Philadelphiji. Stoga ga Nell nije očekivala kod kuće do sljedećeg dana. Kad je izišao iz Unoolnovog tunela, Adam je na trenutak oklijevao, a zatim skrenuo u desno, a ne na cestu koja bi ga odvela u stan u središtu grada. Pet minuta nakon toga uveo se u garažu u Dvadeset sedmoj ulici.

S kovčegom u jednoj ruci, a ključevima u drugoj prešao je pola bloka zgrada do ureda. Svjetla u izlogu automatski su se isključila, no silueta minijaturnog Vandermeerovog tornja isticala se ljepotom na bljesku ulične svjetiljke.

Adam je zastao promatrajući je, ne primjećujući težinu kovčega u lijevoj ruci, nesvjestan da nemirno prevrće ključeve u desnoj.

Nedugo nakon što su se upoznali, Cornelius MacDermott sa smijehom je primijetio.

— Adame, ti si izvrstan primjer razlike između pojavnosti i stvarnosti. Potječeš iz neke selendre u Sjevernoj Dakoti, a izgledaš i zvučiš kao da si studirao na Yaleu. Kako ti to uspijeva?

— Uspijeva mi jer se ne pokušavam pretvarati da sam nešto što nisam. Možda mislite da bih trebao biti odjeven u kombinezon i nositi grablje? — žestoko je uzvratio.

— Ne budi tako osjetljiv — odbrusio je Mac. — To je bio kompliment.

— Dakako.

Mac bi volio da je Nell završila sa studentom s Yalea, mislio je Adam, studentom čiji se otac kandžama uspeo do vrha u New Yorku. Mac je možda velika zvijerka u Kongresu, ali sve što zna o Sjevernoj Dakoti naučio je posudivši Fargo iz videoteke, rekao je u sebi odbacivši sve misli o ženinom djedu.

A onda mu je nešto na kraju napuštene ulice privuklo pozornost. Pogledao je u stranu i primijetio tipa kako se mota po obližnjem ulazu. U tri brza koraka bio je ispred vrata ureda i okretao ključ. Noćas mu nije trebalo da ga još i napadnu.

Opustio se tek kad je ušao u ured i zaključao vrata. U skladnoj orahovoj vitrini nalazili su se televizor i bife. Širom je otvorio vrata, posegnuo za Chivas Regalom i ulio popriličnu količinu u čašu. Sjeo je na kauč i polagano ispijao viski. Slučajnom promatraču izgledao bi kao potpuno smiren čovjek koji se odmara nakon dugog dana.

A bila je činjenica da su ga ljudi često promatrali. Činio se viši od svojih stoosamdeset dva centimetra, jer je naučio držati leđa uspravno poput štapa, čak i kad je sjedio. Strogim vježbanjem održavao je tijelo disciplinirano i u dobroj formi. Svijetle oči boje lješnjaka i usne koje su se blago izvijale u osmijeh bili su najistaknutija obilježja njegova mršavog lica. S radošću je pozdravljao tanke sijede vlasi obilato razbacane po tamnosmeđoj kosi. Znao je da bi bez sijedih izgledao suviše dječjački.

Skinuo je sako, olabavio kravatu i otkopčao gornje dugme košulje. Mobilni telefon nalazio mu se u džepu. Iskopao ga je i položio na stol pokraj čaše. Nije se morao brinuti da će Nell nazvati hotel i saznati da se odjavio. Kad bi ga uopće pokušala dobiti, nazvala bi ga na mobitel, no mogao se kladiti da noćas neće pokušavati. Razgovarali su poslijepodne, neposredno prije nego što je otišla u posjet djedu, a ako dobro pretpostavlja, ona će pričekati pravi trenutak da porazgovara s njim o tom sastanku.

Dakle, noć je moja, pomislio je Adam. Mogu činiti što god me volja. Mogu čak otići dolje i izvaditi maketu iz izloga, jer moj je nacrt odbijen. A to je nešto što neće razalostiti Maca, gorko je pomislio. No, nakon sat vremena postupnog razmatranja mogućnosti odlučio je otići kući. U uredu je osjećao klaustrofobiju i zaključio da ne želi spavati na kauču na razvlačenje.

Bilo je gotovo dva sata kad je opreznim, tihim koracima ušao u stan i upalio maleno svjetlo u predvorju. Otuširao se i preodjenuo u gostinjskoj kupaonici, a zatim uredno složio odjeću za jutro, nakon čega je na vršcima prstiju otišao u spavaću sobu i uvukao se u krevet. Po Nellinom ravnomjernom disanju zaključio je da je uspio u nakani da je ne probudi i bio je zahvalan zbog toga. Ako se probudi, znao je da bi mogli proći sati prije nego što

ponovno zaspe.

On, međutim, nije imao takvih problema; umor ga je svladao u trenutku te je osjetio kako mu se oči sklapaju.

Petak, 9. lipnja

Poglavlje četvrto

Lisa Ryan probudila se mnogo prije zvonjave budilice u pet sati u jutro. Jimmy je imao još jednu nemirnu noć. Okretao se i bacakao, mrmrljajući u snu. Tri ili četiri puta nagnula se prema njemu i nježno mu stavila ruku na leđa, nadajući se da će ga umiriti.

Nekoliko sati prije toga konačno je čvrsto utonuo u san te je znala da će ga sad morati tresti kako bi ga probudila. Ona još nije morala ustati i držala je palčeve da uspije zadrijemati nakon što on ode, sve dok ne bude vrijeme da probudi djecu.

Tako sam umorna, pomislila je Lisa. Gotovo uopće nisam spavala, a danas imam dug dan na poslu. Imala je rezervirane sve termine za manikiranje od devet do šest.

Život joj nekad nije bio tako iscrpljujući. Sve je krenulo nizbrdo kad je Jimmy izgubio posao. Bio je bez posla gotovo dvije godine prije nego što je stupio u kontakt s Cauliffovom tvrtkom, a iako su otada uspjeli ostvariti izvjestan napredak, još uvijek su imali računa koji su se nagomilali dok je bio nezaposlen.

Nažalost, okolnosti u kojima je izgubio prethodni posao odmagale su im u toj teškoj situaciji. Jimmy je bio otpušten jer je njegov šef načuo kako govori kolegi da netko u tvrtci vjerojatno prima mito. Zaključio je to jer beton koji su nalijevali nije bio ni približno kakvoće navedene u specifikaciji.

Nakon tog događaja, svuda gdje se prijavljivao za posao čuo je istu priču:

— Žao nam je, ne trebamo vas.

Spoznaja da je bilo naivno, glupo i beskorisno davati komentare takve vrste prouzročila je promjene u njegovoj ličnosti. Lisa je bila sigurna da se već nalazio na rubu živčanog sloma, a onda je stigao poziv od pomoćnice Adama Cauliita koja im je priopćila kako je njegova molba za posao prosljeđena tvrtci Krausc Construction. Bilo je ogromno olakšanje kad je nedugo zatim Jimmy dobio posao.

No, kad je Jimmy ponovno počeo raditi, nije došlo do emocionalnog preokreta kojem se Lisa nadala. Čak je razgovarala s psihologom, koji ju je upozorio da se Jimmy očito nalazi u depresiji, dodajući da to vjerojatno nije nešto što može sam prevladati. Ali Jimmy je podivljao kad mu je predložila da potraži pomoć.

Posljednjih se mjeseci Lisa počela osjećati neizmjereno starija od svoje trideset tri godine. Čovjek koji je spavao pokraj nje nije više nalikovao na njezinu ljubav iz djetinjstva, na čovjeka koji se šalio kako se ispentrao iz ogradice da bi je zamolio za prvi spoj. Jimmyjevo je emocionalno stanje postalo hirovito. U jednom bi trenutku planuo na nju i djecu, a u drugom bi se sa suzama u očima ispričavao. Počeo je piti, obično popivši dva ili tri viskija svaku večer — i nije ih dobro podnosio.

Znala je da to neuobičajeno ponašanje nije proizlazilo iz afere s drugom ženom. Jimmy je sad svako veče provodio kod kuće, izgubivši čak i zanimanje za povremene odlaske na bejzbolske utakmice s prijateljima. Ni jedan jedini put, što mu je ponekad u prošlosti znalo biti problem, nije riskirao suviše novca kladeći se na nekog konja ili utakmicu. Na dan isplate predavao bi joj neunovčeni ček; odrezak je pokazivao nagomilanu zaradu.

Lisa mu je pokušavala objasniti da više ne mora biti u depresiji zbog novčanih problema, da hvataju korak s troškovima kreditnih kartica koji su narasli dok nije radio. Činilo se da to nije imalo nikakve veze. Zapravo, činilo se da više ni za što ne mari.

Još uvijek su živjeli u montažnoj kućici u Little Necku u Queensu, koja je trebala služiti samo kao polazište kad su se vjenčali prije trinaest godina. No, troje djece u sedam godina značilo je kupovinu kreveta na kat, a ne veće kuće. Lisa se prije šalila na račun toga, ali nije to više činila — znala je da je ušlo Jimmyju pod kožu.

Kad je budilica konačno zazvonila, posegnula je za njom i isključila je, a zatim se s uzdahom okrenula prema suprugu.

— Jimmy. — Protresla mu je rame. — Jimmy! — Glas joj je postao jači, iako je pokušavala izbjeći prizvuk zabrinutosti koja ju je ispunjavala.

Napokon ga je uspjela probuditi.

— Hvala, dušo — ravnodušno je promrmrljao i nestao u kupaonici. Lisa je ustala iz kreveta, otišla do prozora i podigla rolete. Dan će biti prekrasan. Uvrnula je svjetlosmeđu kosu u čvor, pričvrstila je ukosnicom i dohvatila kućni ogrtač. Iznenada se više nije osjećala pospana te je odlučila popiti kavu s Jimmyjem.

Nakon desetak minuta on je sišao u kuhinju i iznenadio se vidjevši je tamo. Nije ni primijetio da sam ustala iz kreveta, tužno je pomislila.

Proučavala ga je pomno, ali oprezno, kako ne bi primijetio zabrinutost u njezinim očima. Bilo je nečega užasno ranjivog u načinu na koji ju je jutros gledao. Misli da će ga opet početi gnjaviti prijedlogom da potraži psihološku pomoć, zaključila je.

Trudeći se da joj glas bude bezbrižan, progovorila je.

— Dan je suviše lijep da bih ostala u krevetu. Palo mi je na um pridružiti ti se uz kavu, a zatim izaći van i gledati ptice kako se bude.

Jimmy je bio krupan muškarac. Kosa mu je nekad bila vatreno crvena, a sad je poprimila bakreno smeđi ton. Od rada na otvorenom ten mu je dobio zdravu, rumenu boju, no Lisa je zapazila da su mu bore na licu sve dublje.

— To bi bilo lijepo, Lissy — rekao je.

Nije sjeo, nego je stajao za stolom i naglo gutao kavu, odmahnuvši glavom kad mu je ponudila tost i zobene pahuljice.

— Nemojte me čekati s večerom — rekao je. — Velike face imaju jedan od onih sastanaka u pet sati na Cauliffovom šminkerskom brodu. Možda me namjerava otpustiti i želi to učiniti sa stilom.

— Zašto bi te otpustio? — upitala je Lisa, nadajući se da joj se u glasu ne nazire uznemirenost.

— Šalim se. No, ako se to dogodi, možda bi mi napravio uslugu. Kako ide posao lakiranja noktiju? Možeš li nas sve uzdržavati?

Lisa je prišla suprugu i stavila mu ruke oko vrata. — Mislim da ćeš se osjećati mnogo bolje kad mi budeš rekao što te izjeda.

— Misli to i dalje. — Snažne ruke Jimmyja Ryana privukle su je.

— Volim te, Lissy. Imaj to uvijek na umu.

— Nisam nikad ni zaboravila. A...

— Znam... Ti mene također, siguran sam. — Kratko se nasmiješio na tu glupavu frazu koja ih je zabavljala u tinejdžersko doba.

Zatim se okrenuo i otišao do vrata. Dok ih je zatvarao za sohom, Lisa nije bila sigurna, ali učinilo joj se da je Jimmy prošaptao.

— Žao mi je.

Poglavlje peto

Tog je jutro Nell odlučila pripremiti poseban doručak za Adama. No, odmah ju je razdražila pomisao na to da koristi hranu kako bi mu se dodvorila, a sve s ciljem da on pristane na izbor zanimanja koje je imala potpuno pravo izabrati sama. Međutim, ta je spoznaja nije spriječila da nastavi s pripremama. Sa žalosnim osmijehom sjetila se kuharice koja je pripadala njezinoj baki s majčine strane. Na koricama je stajao natpis: 'PUT DO MUŠKARČEVOG SRCA VODI KROZ NJEGOV ŽELUDAC'. Njezina majka, antropologinja s karijerom i užasna kuharica, šalila se o tom životnom nazoru s Nellinim ocem.

Izašavši iz kreveta čula je kako se Adam tušira. Probudila se kad je sinoć došao u stan, no odlučila je ne pokazati mu da je budna. Da, znala je da trebaju razgovarati, no dva sata ujutro nije bilo pravo vrijeme za razglabanje o njezinom popodnevnom sastanku s djedom.

Ipak, morat će ga spomenuti za doručkom, jer navečer će oboje vidjeti Maca, a željela je prethodno raspraviti tu temu. Mac ju je sinoć nazvao i podsjetio da ih očekuju na večeri povodom sedamdeset petog rođendana koji priređuje za svoju sestru, Nellinu pratetku Gert, u restoranu Four Seasons.

— Mac, nisi valjda mislio da ćemo zaboraviti, zar ne? — upitala je. — Naravno da ćemo oboje doći. — No, nije dodala kako bi joj bilo draže da se za večerom ne povede razgovor o njezinoj mogućoj kandidaturi; ionako ne bi imalo smisla, jer bilo je neizbježno da će to biti jedna od tema. To je, dakle, značilo da sad mora pripočeti Adamu odluku da se natječe. Nikad joj ne bi oprostio kad bi to saznao od Maca.

Većinu jutara Adam je odlazio u ured prije sedam i trideset, a ona se trudila biti u radnoj sobi najkasnije u osam i raditi na kolumni za sljedeći dan. Prije toga obično bi zajedno nešto sitno doručkovali, premda je to u pravilu bio prilično tih doručak, jer oboje su bili zabavljeni čitanjem jutarnjeg tiska.

Ne bi li bilo lijepo kad bi Adam sam shvatio koliko jako želim pokušati osvojiti Macovo staro mjesto u Kongresu ili barem biti dio uzbuđenja ove izborne godine?, razmišljala je vadeći kartonsku posudu s jajima iz hladnjaka. Ne bi li bilo sjajno kad ne bih morala stalno hodati po užetu između jedina dva muškarca u životu koja mi nešto znače? Ne bi li bilo krasno kad Adam ne bi gledao na moju želju za političkom karijerom kao na prijetnju njemu i našoj vezi?

Nekad je razumio, razmišljala je dok je postavljala stol, ulijevala sok od svježe iscijeđenih naranči i posezala za loncem za kavu. Nekad je govorio kako se veseli što će imati dobro mjesto u posjetiteljskoj galeriji na Capitol Hillu. To je bilo prije tri godine. Što se dogodilo, zbog čega je promijenio mišljenje?, pitala se.

Trudila se da joj ne smeta Adamov službeni stav kad je uletio u kuhinju, spustio se na stolac za pultom za doručak i dohvatio Wall Street Journal, samo joj kimnuvši u znak pozdrava.

— Hvala, Nell, ali zaista nisam gladan — rekao je kad mu je ponudila omlet koji je napravila. Toliko o posebnom trudu, pomislila je.

Sjela je preko puta njega i razmišljala koju taktiku upotrijebiti. Iz zatvorenog izraza njegova lica mogla je zaključiti kako nije bio pravi trenutak da započne raspravu o mogućoj kandidaturi za kongresno mjesto. Baš šteta, pomislila je, osjetivši rastuću razdraženost. Možda ću jednostavno morati krenuti naprijed bez njegova blagoslova.

Uzela je vlastitu šalicu kave i spustila pogled na prvu stranicu Timesa. U oči joj je upao jedan od naslovnih članaka.

— Bože moj, Adame, jesi li vidio ovo? Okružni bi tužilac mogao podignuti optužnicu protiv Roberta Waltersa i Lena Arsdalea zbog namještanja ponuda!

— Znam to. — Glas mu je bio pod nadzorom, uravnotežen.

— Radio si s njima gotovo tri godine — rekla je, šokirana. — Hoće li te ispitivati?

— Vjerojatno — nemarno je rekao. Zatim se iskesio.

— Reci Macu da nema razloga za brigu. Obiteljska čast ostat će neokaljana.

— Adame, nisam tako mislila!

— Daj, Nell, čitam te ko knjigu. Pokušavaš pronaći način da mi kažeš kako te stari nagovorio da se kandidiraš za kongresno mjesto. Kad jutros otvori novine, prvo će mu biti da nazove tebe i kaže ti da bi povezivanje moga imena s ovakvom istragom moglo znatno ugroziti tvoje šanse. U pravu sam, zar ne?

— U pravu si što se tiče moje želje za kandidaturom, ali ni u jednom mi trenutku nije palo na um da bi mi ti mogao ugroziti šanse — jednolično je rekla Nell. — Mislim da te dovoljno dobro poznam da bih znala kako nisi nepošten.

— U građevinskom poslu postoje različiti stupnjevi poštenja, Nell — rekao je Adam. — Srećom za tebe, ja se držim najviših standarda, što je jedan od mnogih razloga zašto sam napustio Waltersa i Arsdalea. Misliš li da će to zadovoljiti Svetog Maca?

Nell je ustala, planuvši od razdraženosti.

— Slušaj, Adame, razumijem zašto si uzrujan, ali nemoj se iskaljivati na meni. A budući da si načeo tu temu, reći ću ti. Da, odlučila sam se natjecati za Macovo mjesto jer ga se Bob Gorman odriče i mislim da bi bilo lijepo kad bi me podržao.

Adam je slegao ramenima i odmahnuo glavom.

— Nell, bio sam iskren prema tebi. Otkako smo se vjenčali shvatio sam da politika potpuno zaokuplja život čovjeka koji se bavi njome. To može biti gadno za brak. Mnogi ne izdrže. No, jasno je da je na tebi da doneseš tu odluku i jasno je da si je donijela.

— Da, jesam — rekla je, trudeći se zadržati uravnotežen glas. — I stoga te molim, imaj milosti i podnosi to ako je potrebno, jer moram ti nešto reći, Adame: Mnogo je gore za brak ako jedan supružnik pokušava spriječiti drugoga da učini što želi. Čitavo sam ti vrijeme pokušavala pomoći u karijeri. Zato te molim, pruži mi šansu. Pomozi mi u karijeri ili mi barem nemoj toliko otežavati.

Odgurnuo je stolicu i ustao.

— Dakle, to je to, pretpostavljam. — Krenuo je prema van, a zatim se okrenuo. — Danas ne moraš brinuti o večeri. Imamo zakazan sastanak na brodu, a poslije ću otići u centar grada i tamo nešto pojesti.

— Adame, danas je Gertin sedamdeset peti rođendan. Bit će strašno razočarana ako ne budeš došao. Pogledao ju je.

— Nell, čak ni zbog Gerte, koju veoma volim. Oprosti mi, ali jednostavno ne želim ovu večer provesti s Macom.

— Adame, molim te. Sigurno možeš doći poslije sastanka. U redu je ako zakasniš. Samo se pokaži.

— Pokaži? Već si počela govoriti političkim jezikom. Žao mi je, Nell. — Brzim je koracima krenuo prema predsoblju.

— Do vraga, onda možda uopće ne trebaš doći kući!

Adam se zaustavio i okrenuo prema njoj.

— Nell, nadam se da to ne misliš ozbiljno.

Jedan dugačak trenutak bez riječi su zurili jedno u drugo, a zatim je on otišao.

Poglavlje šesto

Najnovija djevojka Sama Krausea, Dina Crane, nije bila nimalo sretna kad ju je nazvao u petak ujutro i otkazao sastanak koji su dogovorili za tu večer.

— Mogli bismo se naći u Harryjevom baru kad završiš — predložila je.

— Slušaj, radi se o poslu i ne znam koliko će trajati — osorno je rekao. — Imamo mnogo toga za raspraviti. Nazvat ću te u subotu.

Spustio je slušalicu ne dajući Dini priliku da još što kaže. Sjedio je u svom uredu na uglu Treće avenije i Četrdesete ulice, u velikoj, prozračnoj prostoriji koja je gledala na dvije strane svijeta. Zidovi ureda bili su prekriveni umjetničkim kompjutorskim simulacijama nebodera koje je izgradila njegova građevinska tvrtka.

Bilo je tek deset sati, a njegovu je razdraženost još više rasplamsao poziv službenika iz ureda okružnog tužitelja, koji je zahtijevao sastanak s njim.

Ustao je i otišao do prozora, mrzovoljno zureći u zbivanja na ulici šezdeset katova niže. Promatrao je kako se jedan automobil vješto provlači kroz zagušeni promet i okrutno se nasmiješio vidjevši kako se zaglavio iza kamiona koji je iznenada stao blokirajući dvije trake.

No, Samov je osmijeh iščezao kad je shvatio da je na neki način i sam poput tog automobila. Izbjegao je mnoge prepreke kako bi došao do sadašnje pozicije u životu, a sad mu je put zapriječila ogromna zapreka, prijeteći da ga potpuno blokira. Po prvi put od tinejdžerskog doba iznenada se osjetio nezaštićen od optužaba.

Sam je bio pedesetogodišnjak krupne građe i prosječne visine, ogrubjele kože i sve tanje kose, po prirodi neovisan. Nikad se nije mnogo zamario izgledom. Bio je privlačan ženama zbog držanja koje je odavalo potpunu samouvjerenost, spojenu sa ciničnom inteligencijom koja mu se odražavala u olovno sivim očima. Neki su ga ljudi poštovali. Mnogo više ljudi bojalo ga se. Vrlo malenom broju ljudi sviđao se. Sam je prema svima njima osjećao prijezir koji ga je zabavljao.

Telefon je zazvonio, nakon čega je uslijedilo zujanje interfona njegove tajnice.

— Gospodin Lang — najavila je.

Sam je napravio grimasu. Tvrtka Lang Enterprises bila je treći sudionik u pothvatu zvanom Vandermeerski toranj. Njegovi osjećaji prema Peteru Langu kretali su se od zavisti, preko prihvatanja činjenice da je proizvod obiteljskog bogatstva, do nevoljkog oduševljenja njegovom prividnom genijalnošću, koja se očitovala u sposobnosti da izabere naizgled bezvrijedna zemljišta za koja se kasnije ispostavi da su pravi zlatni rudnici na tržištu nekretnina.

Prišao je stolu i podigao slušalicu.

— Da, Peter? Mislio sam da si na golf terenu.

Peter je zvao iz Southamptona, s posjeda uz morsku obalu koji je naslijedio od oca.

— I jesam zapravo. Samo sam htio provjeriti vrijedi li još uvijek dogovor za sastanak.

— Vrijedi — rekao je Sam i bez pozdrava spustio slušalicu.

Poglavlje sedmo

Nellina novinska kolumna pod imenom »Diljem grada« izlazila je triput tjedno u New York Journalu. Sastojala se od mješavine komentara o zbivanjima u New Yorku i pokrivala široku paletu tema, od umjetnosti do politike, od priredaba za slavne osobe do priča iz svakodnevnog života malih ljudi. Počela ju je pisati prije dvije godine, kad je Mac otišao u mirovinu, a ona odbila zahtjev Boba Gormana da nastavi voditi njujorški kongresni ured.

Prijedlog o pisanju kolumne potekao je od Mikea Stuarta, nakladnika Journala i dugogodišnjeg Nellinog i Macovog prijatelja.

— Kad uzmeš u obzir sva ona pisma koja si napisala za stranicu s komentarima čitatelja, praktično si besplatno radila za nas, Nell — rekao joj je. — Prokleta dobro pišeš i pametna si. Zašto ne bi za promjenu pokušala primati plaću za izražavanje vlastitog mišljenja?

Kolumna je još jedna stvar koje ću se morati odreći kad se kandidiram, pomislila je Nell odlazeći u radnu sobu.

Još jedna stvar? Kako to mislim?, upitala se. Nakon što je Adam otišao obavila je uobičajene kućne poslove s energijom nabijenom bijesom. Za manje od pola sata počistila je stol, pospremila kuhinju i namjestila krevet. Sjetila se da se Adam sinoć svukao u gostinjskoj sobi. Kratak pogled na sobu otkrio je da je na krevetu ostavio mornarskoplavi sako i aktovku.

Jutros je bio prezauzet lupanjem vrata pa ih je zaboravio, pomislila je Nell. Vjerojatno se namjeravao zaustaviti na gradilištu — na sebi je imao samo laganu jaknu s patent zatvaračem. E pa, ako treba sako i aktovku, neka sam dođe po njih, ili još bolje, neka pošalje nekoga da mu ih donese. Danas neću glumiti njegovog potrčka. Podigla je sako i objesila ga u ormar te odnijela aktovku do njegova pisaćeg stola u malenoj trećoj spavaćoj sobi koja je postala zajednička radna soba.

No sat vremena kasnije, sjedeći za pisaćim stolom, otuširana i odjevena u »odoru« — kako je nazivala traperice, preveliku majicu i tenisice — nije mogla zanemariti činjenicu da nije poduzela ništa kako bi olakšala situaciju. Nije li praktično rekla Adamu da noćas ne dođe kući?

Što ako prihvati izazov?, pitala se, ali odbila je razmotriti tu mogućnost. Možda trenutačno imamo ozbiljan problem, no to nema nikakve veze s osjećajima koje gajimo jedno prema drugome.

Sad je već sigurno stigao u ured, zaključila je. Nazvat ću ga. Posegnula je za telefonom, a zatim se brzo povukla. Ne, neću nazvati. Popustila sam mu prije dvije godine kad je tražio od mene da se ne natječem za Macovo mjesto i sve otada žalim zbog toga. Budem li sad okolišala, shvatit će to kao potpunu predaju, a ne postoji ni jedan jedini razlog zašto bih trebala odustati. U Kongresu danas ima mnoštvo žena — žena koje imaju muževe i djecu i brinu se o njima. Osim toga, nije pošteno: Ja nikad nisam tražila od Adama da odustane od arhitektonske karijere ili se odrekne bilo kojeg njezinog dijela.

Nell je počela odlučno prelaziti po zabilješkama za kolumnu koju je namjeravala napisati tog jutra, no nije se uspjela usredotočiti te ih je ostavila.

Misli su joj se vratile na proteklu noć.

Kad se Adam uvukao u krevet, gotovo je odmah zaspao. Začuvši njegovo postojano disanje približila mu se, a on je u snu prebacio ruku preko nje i promrmljao njezino ime.

Nell se prisjetila kako su se ona i Adam upoznali. Bilo je to na jednom domjenku, a njezin je trenutačan dojam bio daje on najprivlačniji muškarac kojeg je ikad sreća. Radilo se o njegovom osmijehu — usporenom, slatkom osmijehu. Zajedno su napustili zabavu i otišli na večeru. Rekao joj je da mora službeno otputovati na nekoliko dana, ali da će je nazvati kad se vrati. Poziv je uslijedio nakon dva tjedna, a za Nell su to bila dva najduža tjedna u životu.

Upravo u tom trenutku zazvonio je telefon. Adam, pomislila je podižući slušalicu.

Na drugoj je strani bio njezin djed.

— Nell, upravo sam vidio novine! Tako mi Boga, nadam se da tvoj strašni frajer Adam nema razloga za brigu o istrazi kod Waltersa i Arsdalea. Radio je tamo u razdoblju koje istražuju i ako su se događale bilo kakve lopovštine, sigurno je znao za njih. Mora nam sve priznati. Ne želim da pokvari tvoje šanse za pobjedu na ovim izborima.

Prije nego što je odgovorila Nell je duboko udahnula. Od sveg je srca voljela djeda, no ponekad ju je dovodio do ludila.

— Mac, Adam je napustio Waltersa i Arsdalea upravo zato što mu se nisu sviđale neke stvari koje su se tamo događale te se nemaš razloga brinuti. Usput, nisam li te jučer lijepo zamolila da prestaneš s tim »strašni frajer Adam« i svim što ide uz to?

— Žao mi je.

— Ne zvučiš tako.

Mac se nije obazirao na njezinu primjedbu.

— Vidimo se večeras. I kad smo već kod toga, nazvao sam Gert da joj poželim sretan rođendan i

moram ti reći, mislim da je ta ženska skrenula s uma. Rekla mi je da će provesti dan na nekoj proklesoj seansi. Srećom, ipak nije zaboravila na večeru i kaže da se raduje. Također je dodala koliko se veseli što će vidjeti tvoga muža, rekla je da ga odavno nije vidjela. Ona iz nekog razloga misli da se sunce okreće oko njega.

— Da, znam to.

— Pitala me može li povesti nekoliko vidovnjaka s kojima se druži, ali rekao sam joj neka zaboravi.

— Ali, Mac, pa to je njezin rođendan — suprotstavila se Nell.

— Možda, ali u mojim godinama ne želim da me bilo koji od tih luđaka proučava kako bi vidio je li se moja aura mijenja, ili još gore — blijedi. Moram ići. Vidimo se večeras, Nell.

Nell je vratila slušalicu na postolje i naslonila se u stolici. Dijelila je djedovo mišljenje da je Gert uistinu ekscentrična, ali nije »skrenula s uma« kao što je rekao. Nakon smrti Nellinih roditelja Gert joj je pružila veliku podršku, postala je neka vrsta kombiniranog nadomjestka za majku i baku. I, podsjetila se Nell, upravo zbog vjerovanja u paranormalno Gert je bila u stanju razumjeti što sam mislila rekavši kako sam osjetila da su mama i tata bili sa mnom i onog dana kad su umrli i onda kad sam se skoro utopila na Havajima. Gert to razumije, jer i ona ima predosjećaje te vrste.

Dakako, za Gert su oni više od »predosjećaja«, pomislila je Nell s osmijehom. Gert je bila aktivno uključena u vidovnjačka istraživanja, i to već dugi niz godina. No, Nell se nije brinula za Gertin um, nego za fizičko zdravlje, jer njezina se prateta u posljednje vrijeme nije dobro osjećala. No, dogurala je do sedamdeset petog rođendana uglavnom neoštećenih sposobnosti i najmanje što bi Adam trebao učiniti je pojaviti se na večeri, razmišljala je Nell. Bude li odbio, užasno će je razočarati.

Ta posljednja spoznaja izbrisala je svaku eventualnu pomisao da nazove Adama i pokuša izglediti situaciju. Bila je uvjeren da će na kraju ionako doći do toga. No, ona neće biti ta koja će poduzeti prvi korak — bar za sada ne.

Poglavlje osmo

Dan Minor naslijedio je očevu visinu i široka ramena, ali ne i lice. Oštre, profinjene i naočite crte lica Prestona Minora postale su mekše i toplije genetičkim spajanjem s nježnom ljepotom Kathryn Quinn.

Prestonove ledeno plave oči bile su tamnije i toplije na licu njegova sina. Usne i linija čeljusti bili su zaobljeniji i opušteniji. Quinnovi geni dali su Danu gustu, pomalo neobuzdanu kosu boje pijeska.

Jedan je kolega primijetio da je Dan Minor čak i u pamučnim hlačama, majici i tenisicama izgledao kao liječnik. Bila je to točna ocjena. Dan je imao običaj pozdravljati ljude s istinskim zanimanjem na licu — zanimanjem koje je bilo popraćeno istraživačkim pogledom, kao da provjerava je li sve u redu. Možda mu je bilo suđeno postati liječnik kad odraste; svakako je to bilo ono što je oduvijek želio. Zapravo, Dan nije samo oduvijek znao da želi postati liječnik, on je oduvijek znao da želi postati upravo pedijatrijski kirurg. Taj je izbor bio utemeljen na vrlo osobnim razlozima i samo je šačica ljudi razumjela zastoje donio takvu odluku.

Odrastao je u Chevy Chaseu u Marylandu, gdje su ga odgojili baka i djed s majčine strane. Još kao malen dječak naučio je primati povremene, neredovite očeve posjete sa sve većim gubitkom zanimanja, koje je konačno preraslilo u prezir. Majku nije vidio od svoje šeste godine, iako je u skrivenom pretincu novčanika uvijek čuvao njezinu fotografiju — nasmiješenu, kose razbarušene od vjetra, ruku obavijenih oko njega. Ta je fotografija, snimljena na Danov drugi rođendan, bila njegovo jedino opipljivo sjećanje na nju.

Dan je diplomirao na Sveučilištu Johns Hopkins u Baltimoreu, a zatim odradio staž u bolnici St. Gregory's na Manhattanu te je nedavno odlučio pristati na njihovu ponudu da se vrati i postane voditelj novog odjela za opekotine. Po prirodi pomalo nemirna srca i s otrežnjavajućom spoznajom da je započelo novo tisućljeće, zaključio je kako je vrijeme za promjenu u životu. Do svoje trideset šeste godine stekao je priličan ugled kao kirurg u washingtonskoj bolnici, specijalizirajući se za unesrećene s opekotinama, a postariji baka i djed planirali su preseljenje u umirovljeničku zajednicu na Floridi. Iako im je bio odan kao i prije, nije više osjećao potrebu biti im tako blizu. Što se oca ticalo, nije došlo do poboljšanja njihova odnosa. Otprilike u vrijeme kad su baka i djed selili na Floridu otac mu se ponovno oženio. No, Dan je preskočio očevu četvrto vjenčanje, kao što je preskočio i treće.

Novi posao na Manhattanu započinjao je 1. ožujka. Nakon zatvaranja privatne prakse Dan je proveo nekoliko dana u New Yorku tražeći mjesto gdje bi mogao živjeti. U veljači je kupio stan u zgradi u predjelu SoHo donjeg Manhattana i prebacio u njega onih nekoliko predmeta koje je želio sačuvati iz svog minimalno namještenog stana u Washingtonu. Srećom, mogao je birati i među lijepim namještajem iz doma bake i djeda te je uspio sa stilom urediti prostor.

Društven po prirodi, Dan je uživao u večerama i druženjima povodom njegova odlaska koja su mu priređivali prijatelji, uključujući tri-četiri žene s kojima je bio u vezi proteklih godina. Jedan od prijatelja poklonio mu je lijep novi novčanik. Prebacujući u njega vozačku dozvolu, kreditne kartice i novac, na trenutak je oklijevao, a zatim namjerno izvadio staru sliku i ugurao je u obiteljski album koji su njegovi baka i djed nosili na Floridu. Znao je da je došlo vrijeme da tu fotografiju i sve što jo ona predstavljala ostavi za sobom. Sat vremena kasnije promijenio je mišljenje i vratio je.

Nakon toga, osjećajući istovremeno nostalgiju i rasterećenje, otpratio je baku i djeda na vlak za Floridu, ušao u svoj jeep i odvezao se prema sjeveru. Željeznički kolodvor u Washingtonu bio je udaljen četiri sata vožnje od njegova novog doma. Stigavši do stana na Manhattanu izvadio je kovčeg, još nekoliko puta otišao do auta kako bi iskrcao stvari, a zatim se parkirao u obližnjoj garaži. Nestrpljiv bolje upoznati novo susjedstvo, krenuo je u potragu za mjestom gdje bi mogao večerati. Jedno od obilježja SoHoe koje mu se najviše sviđalo bila je činjenica da je pun živahnih restorana. Pronašao je jedan koji nije iskušao tijekom prethodnih pohoda, kupio novine i smjestio se za stol pokraj prozora.

Ispijajući piće proučavao je naslovnu stranicu, a zatim podigao pogled i počeo promatrati ljude koji su prolazili ulicom. Sa svjesnim naporom ponovno se usredotočio na članak koji je čitao. Jedna od njegovih odluka za novo tisućljeće bila je prestati nasumce tražiti ono što je znao da nikad neće pronaći. Postojalo je suviše mjesta za traženje, a izgledi da će je ikad pronaći bili su tako slabi.

No, čak i kad se podsjetio na odluku koju je donio, uporan glas šaptao mu je u glavi, podsjećajući ga da je jedan od razloga preseljenja u New York bila nada da će je pronaći. Bilo je to posljednje mjesto gdje je viđena.

Nekoliko sati nakon toga, dok je ležao u krevetu i slušao prigušene zvuke prometa na ulici ispod, Dan se odlučio za još jedan, posljednji pokušaj. Ako do kraja lipnja ništa ne pronađe odustat će od potrage.

Prilagođavanje na novo radno mjesto i novu okolicu zaokupilo mu je mnogo vremena. A zatim se devetog lipnja zbog hitne operacije duže zadržao u bolnici i morao je pričekati do sljedećeg dana kako bi pokušao pronaći majku — zakleo se da će to biti jedan od posljednjih pokušaja. Taj je put njegovo odredište bio južni Bronx, još uvijek zapuštena četvrt New York Cityja, iako nešto boljeg izgleda nego prije dvadeset godina. Bez prave nade i očekivanja počeo je postavljati uobičajena pitanja, pokazujući sliku koju je još uvijek nosio sa sobom.

A onda se dogodilo. Otrcano odjevena žena stara pedesetak godina, lica izjedena brigom i ravnodušnih

očiju, iznenada se nasmiješila. — Mislim da tražite moju pajdašicu Quinny — rekla je.

Poglavlje deveto

Pedesetdvoгодиšnja Winifred Johnson nikad nije ušla u predvorje stambene zgrade svoga poslodavca u Park aveniji bez osjećaja zastrašenosti. Već je tri godine radila s Adamom Cauliffom, prvo kod Waltersa i Arsdalea, a zatim je pošla s njim kad je prošle jeseni otvorio vlastitu tvrtku. Od početka se oslanjao na nju.

Bez obzira na to, svaki put kad bi svraćala u njegov stan progonio ju je osjećaj da će je vratar jednog dana uputiti na korištenje stražnjeg ulaza za dostavu.

Znala je da je njezin stav posljedica vječite srdžbe njezinih roditelja, uvjerenih da ih svi omalovažavaju. Otkad pamti, Winifredine su se uši punile njihovim žalopijkama o ljudima koji su bili grubi prema njima: Oni primjenjuju ono malo vlastitog autoriteta na ljude poput nas, koji ne mogu uzvratiti. Pripremi se na to, Winifred. Svijet je takav. Njezin je otac otišao u grob pjeneći se zbog poniženja koja je četrdeset godina trpio od poslodavca, a majka joj se sad nalazila u staračkom domu, gdje se i dalje nesmiljeno žalila na navodna omalovažavanja i namjerno zapostavljanje.

Dok joj je vratar sa smiješkom otvarao vrata, Winifred je razmišljala o majci. Prije nekoliko godina bila je u mogućnosti preseliti je u otmjen, nov starački dom, ali ni to nije zaustavilo neprestanu rijeku pritužbi. Sreća — čak ni zadovoljstvo — očito nisu postojali za nju. Winifred je nekad prepoznavala tu istu osobinu u sebi i osjećala se bespomoćno. Dok se nisam opametila, rekla je u sebi s tajnovitim osmijehom.

Mršava ženica, gotovo krhka izgleda, Winifred se obično odjevala u konzervativne poslovne kostime i ograničavala nakit na sićušne naušnice i nisku bisera. Toliko tiha da su ljudi često zaboravljali da je uopće nazočna, sve je upijala, sve primjećivala i sve pamtila. Radila je za Roberta Waltersa i Lena Arsdalea otkad je završila tajničku školu, no svih tih godina nijedan od njih dvojice nije poštivao niti čak pokazao da zamjećuje činjenicu kako je naučila sve što se moglo znati o građevinskom poslu. Adam Cauliff, međutim, odmah je to shvatio. Cijenio ju je, razumio njezinu istinsku vrijednost. Ponekad se šalio s njom govoreći:

— Winifred, mnogi bi se ljudi trebali nadati kako nikad nećeš napisati autobiografiju.

Robert, Walters ga je čuo te postao ljutit i neugodan. No, s druge strane, Walters ju je uvijek nemilosrdno tlačio; nikad nije bio ljubazan prema njoj. Treba platiti za to, pomislila je Winifred. I hoće.

Nell nikad nije cijenila Adama. On nije trebao ženu s vlastitom karijerom i slavnim djedom koji je toliko zahtijevao od nje da nije imala dovoljno vremena za muža.

— Winifred, stari je opet zaposlio Nell — ponekad bi joj rekao Adam. — Ne želim jesti sam. Hajmo nešto prigristi.

Zasluzio je bolje. Adam joj je ponekad pričao o djetinjstvu na farmi u Sjevernoj Dakoti i odlascima u knjižnicu kako bi posudio knjige sa slikama prekrasnih građevina. — Što više katova to bolje, Winifred — šalio bi se. — Kad bi netko u našem gradu sagradio dvokatnicu, ljudi bi se vozili trideset kilometara samo da bi je vidjeli.

U drugim bi je prilikama poticao da sama priča, a ona bi se zatekla kako zajedno s njim ogovara ljude iz građevinske industrije. Onda bi se sljedeće jutro pitala nije li možda previše rekla, jer joj je govornost bila pojačana vinom koje joj je Adam stalno ulijevao. No, nikad se nije uistinu brinula; vjerovala je Adamu — oni su vjerovali jedno drugome — a Adam je uživao u njezinim pričama o ljudima iz građevinskog svijeta i dogodovštinama iz prijašnjih dana kod Waltersa i Arsdalea.

— Želiš reći da je taj licemjerni stari jarac primao mito kad su date te ponude? — uskliknuo bi, a onda je razuvjeravao kad bi se uplašila da suviše priča. Zatim bi obećao da nikada, nikada neće nikome reći ni riječ o onome što mu je ispričala. Također je pamtila noć kad je optužujući progovorio.

— Winifred, ne možeš me prevariti. U tvom životu postoji netko. — A ona mu je rekla, da, čak i otkrivajući ime. I tad mu je zaista počela vjerovati. Povjerala mu je da se zna brinuti o sebi.

Činovnik u odori za stolom u predvorju spustio je slušalicu interfona.

— Možete se popeti, gospođo Johnson. Gospođa Cauliff vas očekuje.

Adam ju je zamolio da pokupi njegovu aktovku i mornarsko-plavi sako kad krene na današnji sastanak. Ispričavao se zbog tog zahtjeva, što je bilo tipično za njega.

— Jutros sam otišao u paklenoj žurbi i zaboravio ih — objasnio je. — Ostavio sam ih na krevetu u gostinjskoj sobi. Zabilješke za sastanak nalaze se u aktovci, a sako će mi trebati ako se predomislim i odlučim pridružiti Nell u Four Seasonsu. — Po njegovu tonu Winifred je osjetila da je između njega i Nell došlo do ozbiljnog nesporazuma, a to je samo pojačalo njezino uvjerenje da će se njihov brak uskoro nasukati.

Vozeći se dizalom, razmišljala je o sastanku koji je zakazan za to poslijepodne. Radovalo ju je što je mjesto sastanka prebačeno na brod. Obožavala je ploviti. Činilo se romantično, čak i kad je svrha bila isključivo poslovna.

Bit će ih samo petero. Osim nje, sastanku će nazočiti tri partnera u projektu Vandermeerski toranj — Adam, Sam Krause i Peter Lang. Peti je bio Jimmy Ryan, jedan od Samovih poslovođa na gradilištu. Winifred nije bila sigurna zašto je pozvan, znala je samo da je Jimmy u posljednje vrijeme bio prilično zlovoljan. Možda su htjeli prodrijeti u srž problema i riješiti ga.

Znali su da će svi biti zabrinuti zbog priče koja je danas izašla u novinama, iako sama nije brinula.

Zapravo je bila prilično nestrpljiva vidjeti što će ispasti od svega toga. Najgore što se u takvim situacijama ikad dogodi, čak i ako te razotkriju, je da platiš kaznu, rekla si je. Posegneš u stražnji džep i problem više ne postoji.

Vrata dizala otvorila su se točno u predsoblju stana, gdje ju je čekala Nell.

Zakoračivši prema Nell, Winifred je vidjela kako je srdačan osmijeh dobrodošlice iščeznuo s njezina lica.

— Nešto nije u redu? — uznemireno je upitala.

Blagi Bože, pomislila je Nell s iznenadnom zebnjom, zašto se ovo događa? No, kad je pogledala Winifred gotovo je čula spoznaju koja joj je prodirala u um: Winifredino je putovanje na ovom svijetu završilo.

Poglavlje deseto

Adam je stigao na brod petnaest minuta prije nego što su ostali trebali doći. Ušavši u kabinu primijetio je da je dostavljač hrane već ostavio na pultu izbor sireva i krekeri. Bife s ostrim pićima i hladnjak također su trebali biti istovremeno provjereni i napunjeni, tako da se nije trudio ni gledati.

Otkrio je da opuštena atmosfera na brodu, u kombinaciji s društvenom nijansom koju piće daje sastanku, pridonosi razvezivanju jezika, kako suradnika tako i potencijalnih klijenata. U tim je prilikama Adamovo omiljeno piće, votku s ledom, često zamjenjivala obična voda, što je bila činjenica koju je vješto skrivao.

Tijekom dana dolazio je u iskušenje da nazove Nell, ali konačno je odlučio da neće. Mrzio se svađati s njom gotovo isto koliko je počeo mrziti pogled na njezina djeda. Nell je jednostavno odbijala priznati činjenicu da je Mac priželjkivao njezinu kandidaturu za njegovo bivše mjesto iz jednog jedinog razloga: namjeravao je napraviti od nje svoju marionetu. Svo to patetično afektiranje kako će radije otići u mirovinu s osamdeset godina nego biti najstariji član Donjeg doma bilo je samo isprazna fraza. Istina je bila da je tip kojeg su mu suprotstavili Demokrati u to vrijeme bio veoma jak i postojala je mogućnost da izazove preokret. Mac nije želio otići u mirovinu, ali nije htio ispasti gubitnik.

Dakako, zapravo se radilo o tome da nije htio ispasti i točka. I tako će sad nagovoriti Nell, koja je poznata, pametna, veoma privlačna, omiljena i lijepo se izražava, da ponovno za njega osvoji to mjesto — i moć.

Namrštivši se na sliku Corneliusa MacDermotta koja mu se stvorila u mislima, Adam je prešao preko kabine pogledati kazaljku goriva. Kao što je očekivao, rezervoar je bio pun. Nakon što je prošli tjedan isplovio brodom, servisna ga je služba provjerila i ponovno napunila.

— Bog, ja sam.

Adam je požurio na palubu kako bi pružio ruku Winifred, koja se spuštala stubama na brod. Bio je zadovoljan vidjevši da pod rukom nosi njegovu aktovku i sako.

Ipak, nešto ju je očito mučilo. Znao je to po načinu na koji se kretala i držala glavu.

— Što se dogodilo, Winifred? — upitao je.

Pokušala se nasmiješiti, ali nije joj uspjelo.

— Odmah me prozreš, zar ne, Adame? — Stisnuvši mu ruku, napravila je dugačak korak i stala na palubu. — Moram te nešto upitati, a ti moraš biti potpuno iskren — ozbiljno je rekla. — Jesam li učinila što zbog čega bi se Nell ljutila na mene?

— Kako to misliš?

— Nije uopće nalikovala na sebe kad sam svratila u stan. Ponašala se kao da ne može dočekati da me izbaci.

— Nemoj tu uzimati osobno. Mislim da nisi ti uzrok što se drukčije ponaša. Nell i ja jutros smo se posvađali — tiho je rekao Adam. — Pretpostavljam da joj je to na bilo umu.

Winifred mu nije pustila ruku.

— Ako želiš pričati o tome, stojim ti na raspolaganju.

Adam se oslobodio njezina stiska. — Znam to, Winifred. Hvala ti. O, gledaj, evo Jimmyja.

Jimmy Ryan očito se osjećao nelagodno na brodu. Nije se potrudio dotjerati nakon čitavog dana provedenog na gradilištu. Njegove radne čizme ostavljale su prašnjave tragove po tepihu kabine dok je bez riječi slijedio Adamovu uputu da si ulije piće koje želi.

Winifred je promatrala kako ulijeva popriličnu količinu škotskog viskija, razmišljajući da bi poslije vjerojatno trebala razgovarati s Adamom o Jimmyju.

Još uvijek u kabini, Jimmy Ryan sjeo je za stol kao da je spreman za početak sastanka. Shvativši, međutim, da Adam i Winifred nemaju namjeru sići s palube, ustao je i sav u neprilici ostao stajati, ne trudeći im se pridružiti.

Sam Krause stigao je deset minuta kasnije, pjeneći se zbog prometa i nesposobnosti svoga vozača. Kao rezultat toga došao je na brod loše raspoložen i otišao ravno u kabinu. Otresito kimnuvši Jimmyju Ryanu, ulio je čistog džina u čašu i izišao na palubu.

— Vidim da Lang kasni, kao i obično — zarežao je.

— Razgovarao sam s njim baš prije nego što sam otišao iz ureda — rekao je Adam. — Vozio se autom prema gradu pa pretpostavljam da će svaki trenutak stići.

Polu sata nakon toga zazvonio je telefon. Glas Petera Langa bio je nedvojbeno napet.

— Imao sam nesreću — rekao je. — S jednim od onih prokletih kamiona s prikolicom. Sreća moja što nisam poginuo. Panduri žele da odem u bolnicu na ispitivanje i pretpostavljam da ću to i učiniti, za svaki slučaj. Vi otkazite sastanak ili nastavite bez mene, kako god želite. Nakon liječničkog pregleda otići ću kući.

Pet minuta kasnije Cornelia II isplovila je iz luke. Lagani se povjetarac pojačao, a oblaci su počeli zaklanjati sunce.

Poglavlje jedanaesto

Ne osjećam se dobro — žalio se osmogodišnji Ben Tucker ocu dok su stajali na ogradi turističkog broda koji se vraćao iz posjeta Kipu slobode.

— Voda se uzburkala — priznao je njegov otac. — Ali uskoro ćemo pristati. Usredotoči se na pogled. Nećeš tako skoro opet posjetiti New York i želim da zapamtiš sve što si vidio.

Benove su naočale bile umrljane te ih je skinuo kako bi ih očistio. Ponovno će mi ispričati kako je Kip slobode bio dar Francuske Sjedinjenim Državama, ali postavljen je na mjesto tek kad je ona gospođa, Emma Lazarus, napisala pjesmu sa svrhom prikupljanja novca za postolje. Ponovno će mi ispričati kako je moj prapradjed bio među djecom koja su pomagala skupljati taj novac.

»Dajte mi zgurene mase koje čeznu za slobodom...« U redu. Daj mi malo predaha, pomislio je Ben.

Zapravo mu se sviđalo ići na Kip slobode i otok Ellis, ali sad mu je bilo žao što je pošao, jer imao je osjećaj da će se isповraćati. Ta bačva od broda vonjala je na naftu.

Sa žudnjom je zurio u okolne privatne jahte u njujorškoj luci. Želio je biti na nekoj od njih. Jednoga dana, kad zaradi mnogo novca, to će biti prva stvar koju će učiniti — kupiti veliki gliser. Kad su prije dva sata krenuli, na vodi je bilo nekoliko desetaka brodova. Sad se naoblačilo i nije ih više mnogo bilo vani.

Benove su se oči zaustavile na jednoj zaista profinjenoj jahti u daljini: Cornelia II. Bio je tako dalekovidan da je bez naočala mogao pročitati slova.

Oči su mu se iznenada raširile.

— Neeeeeeee...!

Nije čak ni znao da je to izgovorio naglas, niti je bio svjestan da je njegova riječ — napola prosvjed, napola molitva — odjeknula iz grla gotovo svih na desnom boku turističkog broda, kao i svih promatrača u donjem Manhattanu i New Jerseyu koji su u tom trenutku slučajno gledali u tom smjeru.

Dok ju je promatrao, Cornelia II eksplodirala je, iznenada se pretvorivši u ogromnu vatrenu loptu, a sjajni komadići krhotina poletjeli su visoko u zrak te zatim počeli padati po čitavom plovnom kanalu od Atlantskog oceana do luke.

Prije nego što ga je otac okrenuo i stisnuo uz sebe i prije nego što je milostiv šok zamaglio pogled na tijela raznesena u komadiće, Benov je mozak zabilježio sliku koja mu se u istom trenutku uglavila u podsvijesti, gdje će oostati i postati izvor neumoljivih noćnih mora.

Poglavlje dvanaesto

A ja sam mu čak rekla neka ne dolazi kući, u očaju je razmišljala Nell o užasnom danu koji je završavao. Adam je odgovorio:

»Nadam se da to ne misliš ozbiljno«, a ja nisam ništa rekla na to. Namjeravala sam ga poslije nazvati, pokušati izgladiti situaciju, ali bila sam suviše tvrdoglava i suviše ponosna. Dobri Bože, zašto ga nisam nazvala? Čitav je dan nada mnom visio taj grozan osjećaj, svjesnost da se događa nešto strašno, strašno loše.

Winifred — kad sam je vidjela, osjetila sam da će umrijeti! Kako je moguće da sam to znala?

Bilo je to poput osjećaja koji sam imala o majci i ocu. Sjećam se kako sam ulazila u školu s igrališta nakon odmora i odjednom postala svjesna da su se stvorili pokraj mene. Čak sam osjetila kako me je mama poljubila u obraz, a tata mi prošao prstima kroz kosu. Tada su već bili mrtvi, ali došli su mi reći zbogom. Adame, pomislila je, molim te, reci mi zbogom. Pruži mi priliku da ti kažem koliko mi je žao.

— Nell, mogu li što učiniti?

Bila je nejasno svjesna da joj Mac nešto govori, nejasno svjesna da je prošla ponoć. Gertina rođendanska večera protjecala je prema planu i nitko nije znao što se dogodilo. Nell je promrmljala slabašnu ispriku da Adam ne može doći jer ima važan sastanak. Rekla je to što je uvjerljivije mogla, no razočaranje na Gertinom licu i usiljeno svečano raspoloženje na večeri proizvelo je u njoj novi val gnjeva usmjeren prema njemu.

Stigavši kući u dvadeset dva sata, odlučila je još iste noći razriješiti situaciju s Adamom, pod pretpostavkom, naravno, da ne prihvati njezin izazov i ne dođe kući. Iznijet će mu razloge, poslušati njegove primjedbe, vidjeti do kakvog kompromisa mogu doći. Jednostavno nije mogla podnijeti još koji dan nesigurnosti i razdraženosti. Biti dobar političar znači biti sposoban pregovarati i — kad je neophodno — prihvatiti kompromis. Nell je sinulo da je ta ista vrlina možda neophodna i kod dobre supruge.

Ušavši u predvorje zgrade, Nell je shvatila da je zla slutnja koja ju je mučila čitav dan dosegla vrhunac. Dočekali su je Liz Hanley, Macova pomoćnica, i George Brennan, detektiv Njujorške policije. Nell je odmah znala da se dogodilo nešto strašno, no oni nisu željeli govoriti dok nisu ušli u njezin stan.

Zatim joj je, što je nježnije mogao, detektiv Brennan rekao za nesreću i ispričao se što joj mora postaviti nekoliko pitanja.

Kazao je da postoje svjedoci koji su vidjeli kako njezin muž ulazi u brod, kao i najmanje još troje ljudi. Upitao ju je zna li imena njegovih pratilaca.

Još uvijek suviše zabezegnuta da bi upila stvarnost, Nell je odgovorila kako je prema njezinom shvaćanju to trebao biti sastanak partnera i kako je Winifred Johnson, Adamova pomoćnica, također trebala biti tamo. Dala mu je imena partnera, čak ponudila pronaći telefonske brojeve, no detektiv je odbio. Rekao je da će to biti dovoljno za tu noć te da ona treba otići u krevet i pokušati odspavati. Sutra će započeti medijsko bombardiranje i trebat će svu snagu koju uspije prikupiti.

— Vratit ću se ujutro pa ćemo porazgovarati, gospođo Nell. Strašno mi je žao — rekao je, a zatim ga je Liz Hanley odpratila do vrata.

Kad je detektiv otišao, došli su Mac i Gert, koje je pozvala Liz.

— Nell, idi u krevet — odmah je rekao Mac.

Macov je glas uvijek imao čudnovatu sposobnost da istovremeno zvuči naprasito i zabrinuto, nepristrano je pomislila Nell.

— Mac je u pravu, Nell. Sljedećih nekoliko dana neće ti biti lako — nagovarala ju je Gertrude MacDermott, spustivši se na kauč pokraj nje.

Nell je pogledala to dvoje ljudi, jedinu obitelj koja joj je preostala. S jedva vidljivim osmijehom prisjetila se komentara koji je jednom dao jedan od djedovih pomoćnika. — Kako Cornelius i Gertrude mogu izgledati tako slično, a biti tako različiti?

To je bila istina. Oboje su imali bujnu, neobuzdanu bijelu kosu, živahne plave oči, tanke usne i izbočenu bradu. No, izraz u Gertinim očima bio je prije spokojan nego buran poput Macova; njezino je držanje bilo onoliko suzdržano koliko je bratovo bilo ratoborno.

— Ostat ću s tobom noćas — dobrovoljno se ponudila Gert. — Ne bi trebala biti sama.

Nell je odmahнула glavom.

— Hvala, teta Gert, ali noćas trebam samoću — rekla je.

Liz se vratila poželjeti im laku noć, a Nell je ustala i otpratila je do vrata.

— Nell, tako mi je žao. Kad sam noćas čula vijesti na radiju, odmah sam došla ovamo. Znam da Macu značiš više nego bilo što drugo na svijetu i znam da se osjeća užasno zbog toga što se dogodilo i Adamu, iako je uvijek bio pomalo strog prema njemu. Ako mogu što učiniti...

— Znam, Liz. Hvala ti što si došla tako brzo. Hvala ti što si se već pobrinula za toliko toga.

— Sutra ćemo se dogovoriti o pripremama — rekla je Liz.

Pripremana?, zatečeno je pomislila Nell. Pripremana. Sprovod. — Adam i ja nikad nismo zapravo razgovarali o tome što želi ako mu se nešto dogodi — rekla je Nell. — To se jednostavno nije činilo

neophodnim. No, sjećam se da je jednom, vrativši se iz Nantucketa s ribarenja, rekao da bi kad kućne njegov čas volio biti kremiran, a da se njegov pepeo prospe po oceanu.

Pogledala je Liz i shvatila razlog za bujicu suosjećanja u njezinim očima. Nell je odmahнула glavom i prisilila se nasmejati.

— Izgleda da mu se želja ispunila, zar ne?

— Nazvat ću te ujutro — rekla je Liz, uhvativši Nell za ruku i lagano je stisnuvši.

Kad se vratila u dnevnu sobu, djed je stajao, a Gert tražila novčanik. Dok ga je Nell pratila do vrata, Mac je čangrizavo progovorio.

— Pametno od tebe što nisi dopustila Gert da ostane. Cijelu bi noć blebetala o onim vidovnjačkim glupostima. — Mac se zaustavio i okrenuo prema Nell, nježno joj stavivši ruke na nadlaktice.

— Žao mi je više nego što riječima mogu izraziti, Nell. Nakon onoga što se dogodilo tvojoj majci i ocu, ni u kom slučaju nisi zaslužila izgubiti Adama na ovaj način.

Naročito ga nisam zaslužila izgubiti nakon svađe, pomislila je Nell osjetivši kako u njoj raste plima neraspoloženja. Mac, ti si bio korijen problema, rekla je u sebi. Tvoji zahtjevi upućeni meni zaista su ponekad pretjerani. Adam nije bio u pravu što nije želio da se kandidiram, ali je bio u pravu što se tiče tebe.

Kad nekoliko trenutaka nije odgovorila, djed se okrenuo od nje.

Gert se pojavila na vratima i uhvatila je za ruke.

— Znam da u ovakvim prilikama nitko ne može reći ništa naročito utješno, ali Nell, želim da zapamtiš kako ga nisi uistinu izgubila. On je sad na nekoj drugoj razini, ali i dalje je tvoj Adam.

— Ma, daj, Gert — rekao je Mac uhvativši je za ruku. — Ne trebaju joj sad te priče. Pokušaj se naspavati, Nell. Ujutro ćemo razgovarati.

Otišli su. Nell se vratila u dnevni boravak, svjesna da napola osluškuje hoće li začuti zvuk Adamovog ključa u bravi. Kretala se po stanu kao u transu, namještajući časopise na pomoćnom stoliću, ispravljajući ukrasne jastučice na dubokom, udobnom kauču. Soba je imala prozirnu strehu, a kauč je prošle godine presvučen toplom crvenom tkaninom na koju je Adam prvo gledao sa sumnjom, a zatim je zavolio.

Osvrnula se po sobi, zamijetivši šaroliku kombinaciju namještaja. I ona i Adam bili su žestoki kad se radilo o ukusu. Neke su stvari iz njezina roditeljskog doma — prekrasne rukotvorine koje su donijeli s putovanja — godinama bile pohranjene za nju u skladištu. Druge je predmete kupila, većinu u zabačenim staretinarnicama ili na skrivenim dražbama koje je pronalazila teta Gert. Mnoge su stvari kupljene tek nakon dugotrajnog pregovaranja. Pregovaranja i kompromisa, ponovno je pomislila Nell, osjetivši kako ju je još jednom probola tuga. Adam i ja sve bismo izgledili, jednostavno to znam.

Prišla je tronožnom stoliću kojeg je Adam pronašao jednom prilikom dok je ona bila na dobrotvornoj zabavi, a on pravio društvo Gert u pljačkaškom pohodu. Adam i Gert od prvog su se trenutka složili. I njoj će užasno nedostajati, tužno je pomislila Nell. Znala je da ga je Gert potakla da joj kupi taj stolić.

Ponekad se brinula zbog Gert, bojala se da bi je netko mogao iskoristiti. Bila je tako lakovjerna, pomislila je Nell, dopuštala je svim tim medijima i vidovnjacima da utječu na praktično svaku njezinu odluku. No, kad se radilo o stvarima poput cjenkanja oko predmeta kao što je bila ta sofa, Gert je bila začuđujuće oštroumna. Njezin stan u Istočnoj Osamdeset prvoj ulici bio je vesela, pomalo prašnjava zbrka namještaja i rukotvorina koje je naslijedila ili nagomilala tijekom godina i koje su sad imale težinu sentimentalnih veza i ugodne prisnosti.

Kad ju je prvi put posjetio, Adam je kroz smijeh primijetio kako je Gertin stan poput njezina uma: živahan, šarolik i pomalo luckast.

— Nitko drugi ne bi mogao staviti lakirani art deco neposredno uz rokoko sanjariju — rekao je.

Namještaj tete Gert! Stvari u sobi! Za ime Božje, što to radi' njezin um, zašto se u jednom takvom trenutku bavi razmišljanjem o stolovima, naslonjačima i tepisima? Kad će napokon shvatiti, pitala se, kad će joj napokon prodrijeti u mozak da je Adam mrtav?

No, to je zaista bilo teško, a bit će i dalje, jer trebala ga je živog, trebala ga je da otvori vrata, uđe i kaže: — Nell, dopusti da prvi kažem: Volim te i žao mi je što sam jutros onako planuo.

Planuo. Prvo su oboje planuli od razdraženosti, a onda je planuo Adamov brod. Detektiv Brennan rekao je da još ne znaju je li eksploziju prouzročilo istjecanje goriva.

Adam je oba broda nazvao po meni, pomislila je Nell, no gotovo nikad nisam odlazila s njim ni na jedan od njih. Užasno se bojim vode otkad me zahvatila ona tropska protustruja na Havajima. Preklinjao me da pođem ploviti s njim. Obećavao je da će ostati u blizini obale.

Pokušavala je prevladati strah od oceana, ali nikad nije potpuno uspjela. Plivanje je sad ograničavala isključivo na bazene, a iako je pristajala putovati prekooceanskim putničkim brodovima — doduše, iskreno rečeno, nikad joj nije bilo sasvim ugodno na njima — jednostavno nije podnosila biti na manjem brodu, gdje je valovito more prizivalo u sjećanje osjećaj da će se sigurno utopiti.

No, Adam je volio brodove, volio je provoditi vrijeme na njima. Na neki je način ono što je moglo predstavljati problem postalo prednost, pomislila je Nell. Često vikendom, kad je Mac želio da mu se pridružim u obavljanju političkih poslova ili sam morala raditi na kolumni, Adam je odlazio jedriti ili loviti ribu.

A onda bi došao kući, i ja bih došla kući, i bili bismo zajedno.. Kompromisi i prilagodbe, ponovno je pomislila. Izgladili bismo mi to.

Nell je ugasila svjetla u dnevnom boravku i otišla u spavaću sobu. Kad bih barem nešto osjećala, pomislila je. Kad bih barem mogla plakati ili žalovati. Umjesto toga, imam osjećaj da jedino mogu čekati.

Ali, čekati što? Čekati koga?

Svukla je odjeću, pomno vješajući zeleni svileni Escada kostim s hlačama koji je imala na sebi. Bio je nov. Kad je dostavljen, Adam je otvorio kutiju, izvadio ga iz svilenog papira i pažljivo proučavao.

— Ovo sigurno izgleda fenomenalno na tebi, Nell — rekao je.

Večeras ga je odjenula jer se u duši nadala da će se on osjećati jednako grozno zbog svađe kao i ona te da će im se pridružiti, makar samo za desert. Zamislila ga je kako stiže upravo u trenutku kad konobari donose tortu s karameliziranim nitima i svijjećicom na vrhu, koja je predstavljala rođendansku tradiciju u restoranu Four Seasons.

No, naravno, Adam nije došao. Voljela bih vjerovati da nam se planirao pridružiti, razmišljala je Nell vadeći pamučnu spavaćicu iz ladice. Automatski se umila i oprala zube. Slika u zrcalu prikazivala je nepoznatu, blijedu ženu širokih, bezizražajnih očiju i tamnokestenjaste kose, čiji su joj vlažni uvojci uokvirivali lice.

Je li ovdje prevruće?, pitala se uočivši graške znoja na čelu. Ako jest, zašto joj je onda tako hladno? Ušla je u krevet.

Sinoć nije očekivala Adamov povratak iz Philadelphije, a kad je čula ključ u vratima nije čak ni pokazala da je svjesna njegove nazočnosti. Toliko mi je bilo mrsko upadati u rasprave o natjecanju za Macovo staro mjesto da sam se pretvarala kako spavam, pomislila je Nell, ponovno ljutita na sebe.

A zatim je zaspavši prebacio ruku preko nje i promrmljao njezino ime. Ona je sad naglas izgovorila njegovo.

— Adame. Adame. Volim te. Molim te, vrati se!

Čekala je. Prigušeno zujanje klima uređaja i zavijanje policijske sirene bili su jedini zvuči koje je mogla razabrati.

Onda je iz daljine začula cvileći zov kola prve pomoći.

U marini su sigurno policijski brodovi i kola prve pomoći, zaključila je. Traže preživjele, iako je detektiv Brennan nevoljko priopćio da bi bilo više nego čudo da je netko ostao živ.

— To je kao kod većine zrakoplovnih nesreća — objasnio je. — Zrakoplov se obično raspadne na putu do tla. Znamo da nema nade da bilo tko preživi takav događaj, ali moramo pokušati.

Sutra, ili barem u sljedećih nekoliko dana, trebali bi biti u stanju složiti sliku o uzroku eksplozije. — Bio je to nov brod — rekao je Brennan. — Tražit će mehanički problem, istjecanje goriva ili tako nešto.

— Adame, žao mi je — ponovno je tiho rekla Nell obraćajući se mračnoj sobi. — Molim te, daj mi na neki način do znanja da me možeš čuti. Mama i tata oprostili su se od mene. I baka.

Bila je to jedna od njezinih najranijih uspomena. Imala je samo četiri godine kad joj je umrla baka. Nellini majka i otac držali su seminar u Oxfordu, a ona je bila s dadiljom u Macovoj kući. Baka je bila u bolnici. Nell se probudila usred noći i osjetila bakin omiljeni miris, Arpege. Uvijek ga je nosila.

Tako se dobro sjećam toga, pomislila je Nell. Bila sam strašno pospana, no sjećam se kako sam pomislila da mi je drago što se baka vratila kući i što joj je bolje.

Sljedećeg jutra Nell je pojurila u blagovaonicu. — Gdje je bakica? Jel' već ustala?

Djed je sjedio za stolom. Gert je bila uz njega.

— Bakica je na nebu — rekao je. — Noćas je otputovala.

Kad sam mu rekla da je te noći došla u moju sobu, mislio je da sam sanjala, prisjetila se Nell. Ali Gert mi je vjerovala. Shvatila je da se baka došla oprostiti. A poslije su to učinili i mama i tata.

Adame, molim te, dođi. Daj da osjetim tvoju nazočnost. Molim te, daj mi priliku da ti kažem koliko mi je žao prije nego što ti kažem zbogom.

Ostatak noći Nell je čekala, ležeći budna, zureći u tamu. U praskozorje napokon je uspjela zaplakati — za Adamom, za svim godinama koje neće provesti zajedno, za Winifred i Adamovim partnerima, Samom i Peterom, koji su bili s njim na brodu.

Uspjela je zaplakati i za sobom, jer još će se jednom morati naviknuti na život bez voljene osobe.

Poglavlje trinaesto

Smješten sigurno na stražnjem sjedalu limuzine, Peter Lang razmišljao je o sudaru koji se dogodio ranije toga dana između njegova auta i kamiona s prikolicom. Vozio se prema Manhattanu na sastanak s Adamom Cauliffom, krstareći brзом cestom po Long Islandu upravo namjeravajući ući u Midtoym Tunnel, kad odjednom tres... Sudar!

Pet sati kasnije, s napuknutim rebrom, rasječenom usnicom i modricom na glavi od siline udarca, Lang je ušao u unajmljenu limuzinu koja je došla po njega u bolnicu i vozio se kroz gustu kišu prema svome domu u Southamptonu.

Posjed na obali oceana, u najekskluzivnijem dijelu te ekskluzivne zajednice, darovali su mu roditelji kad su odlučili živjeti djelomično u Saint Johnsu na Karibima, a djelomično na otoku Martha's Vineyard.

Kuća je bila izgrađena u rakošnom bijelom kolonijalnom stilu s početka devetnaestog stoljeća, s lovačkim zelenim prozorskim kopcima. Ograđeni posjed od jednog hektara sadržavao je i bazen, tenisko igralište te slamnatu kolibu, a bio je dodatno uljepšan baršunasto zelenom tratinom, grmovima u cvatu i pedantno podrezanim drvećem.

Oženjen u dvadeset trećoj godini, a miroljubivo, premda skupo razveden u tridesetoj, Lang se s veseljem skrasio u ulozu onoga što se nekad nazivalo bonvivan. Obdaren plavom kosom, lijepim licem, profinjenim šarmom, razumnom inteligencijom i brzopoteznim smislom za humor, također je naslijedio strahovit instinkt za kupovinu zemljišta koja će jednog dana postati vrijedna.

Taj je instinkt izvorno motivirao njegova djeda da kupi stotine hektara zemlje u seoskom predjelu Long Islanda i Connecticuta prije Drugog svjetskog rata, a njegova oca da uložiti gomilu novca u posjede u Trećoj aveniji na Manhattanu u doba kad je nadzemna željeznička pruga trebala biti spuštena pod zemlju.

I kao što se njegov otac ponosno busao u prsa govoreći o četrdesetdvođodišnjem sinu:

— U našoj obitelji potomak nije prokockao naslijeđeno bogatstvo, nego ga umnožio. Peter je ispaо najmudriji od svih nas.

S uobičajenom neobaveznom velikodušnoću Lang je dao napojnicu vozaču limuzine i ušao u kuću. Odavno je umirovio bračni par koji je tamo radio od njegova rođenja. Umjesto njih zaposlio je domaćicu koja bi dolazila danju, a kad je imao goste i trebao veće količine hrane i pića obraćao se malenoj tvrtci za catering.

Kuća je bila mračna i hladna. Kad bi morao ići na sastanak s poslovnim partnerima — koji su se u pravilu održavali petkom poslijepodne — obično bi provodio noć u svom stanu na Manhattanu i rano se ujutro vraćao u Southampton. To bi učinio i danas da se našao s Adamom i ostalima na brodu, ali ga je nesreća na putu do tamo spriječila.

Langu je sad bilo drago što je kod kuće, što si može u miru uliti piće i pažljivo promotriti bolno tijelo. U glavi mu jo bubnjalo. Jezikom je prešao preko usne i namrštio se shvativši da se oteklina povećava.

Vozač kamiona s prikolicom... Peter je još uvijek mogao osjetiti trenutak kad je postao svjestan da je sudar neizbježan.

Svjetlo za poruke na telefonu svjetlucalo je, ali Peter se nije obazirao. Posljednja stvar koju je sad želio bio je razgovor o nesreći. A vjerojatno je to zvao neki novinar. Otkad je postao neka vrsta »slavnog bonvivana«, razmišljao je, sve što je činio postajalo je materijal za tračerske kolumne.

S pićem u ruci prešao je preko sobe, otvorio vrata i izišao na trijem. Na putu iz bolnice kiša je padala sve jače. Sad je lijevala kao iz kabla, nošena silinom vjetra. Čak ga ni dugačak krov trijema nije potpuno zaštitio od pljuska. Bilo je tako mračno da nije mogao vidjeti ocean, no nije bilo sumnje u njegovu nazočnost, jer crescendo valova snažno se razbijao svuda oko njega. Temperatura je naglo padala, a sunčano poslijepodne koje je proveo na terenu za golf sad se činilo poput davne prošlosti. Drhteći, vratio se unutra, zaključao vrata i uputio se na kat.

Petnaest minuta kasnije, osjećajući se pomalo bolje nakon vrućeg tuša, ušao je u krevet. Sjetivši se isključiti zvono na telefonu, upalio je radio i programirao ga da se ugasi za petnaest minuta, što bi trebalo biti sasvim dovoljno da čuje vijesti u dvadeset tri sata.

No, zaspao je prije nego što je čuo glavnu vijest o eksploziji Cornelije II tog dana u njujorškoj luci, a jedna od činjenica koju je propustio čuti bila je da je on, Peter Lang, istaknuti njujorški trgovac nekretninama, bio jedan od ljudi za koje se pretpostavljalo da su stradali u tragediji.

Poglavlje četrnaesto

U devetnaest i trideset Lisa je počela osluškivati hoće li čuti Jimmyjev automobil. Radovala se što će ga za večeru iznenaditi piletinom i rižom, njegovim omiljenim jelom.

Posljednja mušterija otkazala je dolazak te je Lisa uspjela otići ranije iz salona, kupiti namirnice i nahraniti djecu do osamnaest i trideset. Odlučila je pričekati Jimmyja i jesti zajedno s njim. Postavila je stol za dvoje u blagovaonici te čak stavila hladiti vino kako bi se počastili. Nejasna tjeskoba koju je osjećala čitav dan potakla ju je na akciju. Jimmy je izgledao tako izgubljen, tako poražen kad je jutros odlazio od kuće. Cijeli se dan nije mogla otarasiti te slike i osjećala je prijeku potrebu da ga zagrl i pokaže mu koliko ga voli.

Djeca — Kyle, Kelly i Charley — sjedili su za kuhinjskim stolom i pisali zadaću. Kyle, najstariji, imao je dvanaest godina i nikad ga se nije trebalo poticati, bio je dobar učenik. Kelly je bila desetogodišnjakinja i sanjalica. — Kelly, već pet minuta nisi napisala ni jednu jedinu riječ — bocnula ju je Lisa.

Sedmogodišnji Charley marljivo je prepisivao riječi, slovo po slovo. Znao je da je u škripcu zbog učiteljicine poruke koju je donio kući, na kojoj je pisalo da je ponovno brbljao na nastavi.

— Ni ne sanjaj o televiziji tjedan dana — upozorila ga je Lisa.

Kao i obično, kuća se činila prazna bez Jimmyja. Iako posljednjih dana nije baš nalikovao na sebe — bio je suviše tih, ponekad suviše razdražljiv — uvijek je imao moćnu, zaštitničku ulogu u njihovim životima te se rijetkih večeri kad nije bio s njima Lisa osjećala čudno i nelagodno.

Možda mu idem na živce, pomislila je, stalno ga zapitkujem osjeća li se bolje, ili zanovijetam da razgovara sa mnom o onome što ga muči, ili ga moljakam da ode k liječniku. Okanit ću se toga, obećala je sama sebi provjeravajući večeru koja se grijala u pećnici.

Kad je jutros izlazio iz kuće, izgledao je tako zabrinut, pomislila je. Je li moguće da sam ga dobro čula, da je rekao

»Žao mi je« upravo u trenutku kad je odlazio?

Žao zbog čega?, pitala se.

U dvadeset i trideset već se počela brinuti. Gdje je bio Jimmy? Sigurno više nije bio na brodu. Vrijeme se brzo mijenjalo. Oblačno se nebo pretvorilo u oluju. Ne bi bilo sigurno po takvom se vremenu zateći na moru.

Vjerojatno je na putu kući, rekla je u sebi. Petkom navečer promet je uvijek užasan.

Sat vremena nakon toga Lisa je potjerala dvoje mlađe djece na kat da se otuširaju i odjenu pidžame. Kyle je završio zadaću i otišao u dnevni boravak gledati televiziju.

Jimmy, gdje si? Postala je očajna kad su se kazaljke sata približile deseci. Nešto se dogodilo. Možda si zaista dobio otkaz. Pa ako i jesi, nije me briga. Naći ćeš već nešto drugo. Možda bi se trebao maknuti iz građevinske struke. Stalno govoriš da se u tom poslu uvijek događa toliko nepoštenih stvari.

U dvadeset dva i trideset zazvonilo je na vratima. Bolesna straha, Lisa je pojurila otvoriti ih. Pred vratima su stajala dva muškarca. Ispružili su osobne isprave — i policijske značke — kako bi ih mogla vidjeti na svjetlu iznad njihovih glava.

— Gospođo Ryan, možemo li ući?

Na usnama joj se automatski pojavilo pitanje. Glasa prigušenog od boli Lisa je zajecala.

— Jimmy je počinio samoubojstvo, zar ne?

Poglavlje petnaesto

Cornelius i Gertrude MacDermott zajedno su se taksijem odvezli iz Nellinog stana. Sjedili su u tišini, oboje zadubljeni u misli, ne primijetivši kad se auto zaustavio ispred Gertine zgrade na uglu Osamdeset prve ulice i Avenije Lexington.

Gert je više osjetila nego vidjela vozačev prezriv pogled preko ramena u njezinom smjeru.

— Oh! Nisam ni primijetila — rekla je. Sa zbunjenim pokretom okrenula se i otkrila da joj vratar već drži otvorena vrata. Kiša koja je lijevala podsjećala je na mokre, vjetrom nošene plahte. Iako je bio zaštićen kišobranom, vidjela je da je vratar već gotovo potpuno mokar.

— Za ime Božje, Gert, pokreni se — zarežao je njezin brat. Okrenula se prema njemu, ne obazirući se na taj osoran ton, svjesna jedino užasne brige koja im je bila zajednička.

— Cornelius, Nell je obožavala Adama. Noćas sam dobila osjećaj da se neće moći sama nositi s tim. Trebat će joj sva podrška koju joj možemo dati.

— Nell je jaka. Bit će joj dobro.

— Ne vjeruješ zapravo u to.

— Gert, taj će se jadni čovjek utopiti čekajući te. Ne brini...: Nell će biti dobro. Nazvat ću te sutra.

Kad je počela izlaziti iz taksija, jedna joj se Macova riječ iznenada usjekla u misli. Utopiti, pomislila je Gert, je li se Adam utopio ili se razletio u komadiće u eksploziji? Shvatila je da je njezin brat pomislio isto, jer uhvatio ju je za ruku, nagnuo se i poljubio je u obraz.

Izlazeći iz taksija i uspravljajući se, osjetila je već poznato probadanje u koljenima. Moje je tijelo sve slabije, pomislila je. Adam je bio tako jak, tako zdrav. Ovo je strašan šok.

Odjednom se osjetila neopisivo umorna i rado je prihvatila ruku vratara koji ju je poveo kratkim putem od ruba pločnika do ulaza u zgradu. Nekoliko minuta kasnije, napokon sigurna u miru vlastita stana, utonula je u naslonjač. Naslonila se i sklopila oči. One su se natopile suzama kad joj je Adamovo lice ispunilo misli.

Njegov je osmijeh mogao zagrijati i najtvrdje srce. Prisjetila se dana kad ga je Nell prvi put dovela i upoznala s njom. Nell je zračila, bila je tako očito zaljubljena. Gert je osjetila knedlu u grlu pomislivši na sreću u Nellinim očima tog poslijepodneva, toliko različitu od smetenosti i slomljenog srca koje se jasno vidjelo u njima večeras.

U Nellinoj duši kao da se upalilo svjetlo kad je upoznala Adama, pomislila je Nell. Cornelius nikad nije uistinu razumio koliko je za Nell bio razoran gubitak majke i oca u tako ranoj dobi.

Cornelius je, dakako, činio za nju sve što je bilo u njegovoj moći i provodio s njom svaku minutu koju je mogao, no nitko nije bio u stanju nadomjestiti dvoje roditelja kao što su bili Richard i Joan, tužno je pomislila Gert.

S uzdahom je ustala i krenula u kuhinju. Uzela je čajnik i nasmiješila se na uspomenu kako ju je Adam, kratko nakon što ga je upoznala, upitao zašto, kad već pije toliko čaja, jednostavno ne napuni čajnik tako da u njemu uvijek ima tople vode koja se može brzo ponovno zagrijati.

— Nije isti okus ako se voda više puta zagrijava — objasnila je.

— Gert, moram ti reći da je to puka izmišljotina — odgovorio je s toplim i srdačnim smijehom.

Mnogo smo se smijali zajedno, pomislila je Gert. Nije bio poput Corneliusa, koji je ponekad tako nestrpljiv sa mnom. Adam je čak nekoliko puta došao ovamo na seansu. Bio je istinski zainteresiran. Želio je saznati zašto tako usrdno vjerujem da je moguće stupiti u vezu s preminulima.

Pa, to i jest moguće, pomislila je. Nažalost, ja nemam taj dar, ali neki drugi uistinu mogu postati medij između onih koji su tu i onih koji su napustili naš svijet. Vidjela sam ljude koji su odlazili utješeni nakon što su stupili u vezu s nekim koga su voljeli, a tko više nije s nama. Ako Nell ima poteškoća s prihvaćanjem Adamove smrti, ustrajaj ću na tome da pokuša kontaktirati s njim preko medija. Osjećat će se mnogo bolje bude li mogla na neki način smisleno zaokružiti taj užasan gubitak. Adam će joj reći da je došlo njegovo vrijeme za odlazak, ali da se ona ne smije prepustiti dubokoj žalosti, jer on je ovdje; sve će joj nakon toga biti lakše.

Nakon što je donijela tu odluku, Gert je osjetila utjehu. Čajnik je zazviždao, a ona ga je brzo skinula s ploče i posegnula za šalicom i tanjurićem. Inače veseo zvuk pare koja se probija kroz uzak prolaz u poklopcu preko piska večeras se pretvorio u žalobnu jadikovku. Zvučio je gotovo kao izgubljena duša koja s vriskom moli kraj, uznemireno je pomislila.

Poglavlje šesnaesto

Kao dijete odraslo u Baysideu u Queensu, Jack Sclafani uvijek je želio biti policajac kad su se klinici iz susjedstva igrali policajaca i lopova. U školi je bio ozbiljan i miran učenik te osvojio prvo stipendiju za srednju školu St. John's, a zatim još jednu za Fairfield College, gdje je jezuitsko obrazovanje izbrusilo njegov već tada logički um.

Klonio se znanstvene karijere te je njegov sljedeći korak bila diploma iz područja kriminologije. Nakon toga, završivši formalno obrazovanje, Jack se kao novajlija pridružio Njujorškoj policiji.

Sada, osamnaestak godina poslije, u četrdeset drugoj godini života, nastanjen u Brooklyn Heightsu, oženjen uspješnom trgovkinjom nekretninama i otac blizanaca, Sclafani je bio jedan od viših istražitelja u elitnoj postrojbi okružnog tužitelja. Bila je to dužnost kojom se veoma dičio. Tijekom svih tih godina u policiji radio je s mnogim dobrim ljudima, ali najduže je poznao svoga partnera, Georgea Brennana, i još uvijek najviše volio raditi s njim. Danas je bio Sclafanijev slobodan dan, no probudio se iz večernjeg drijemeža čuvši kako Brennan intervjuiraju na vijestima u dvadeset tri sata i kako on vješto odgovara na pitanja novinara o gliseru koji je te večeri eksplodirao u luci.

Koristeći daljinski pojačao je zvuk i nagnuo se prema naprijed, sad potpuno budan, pažnje prikovane uz prizor koji je promatrao.

Brennan je stajao ispred skromne kuće u Little Necku, udaljenom tek petnaestak minuta vožnje od Haysidea.

— Gospođa Ryan potvrdila je da je njezin suprug Jimmy, zaposlen u tvrtci Krause Construction, planirao nazočiti današnjem sastanku na brodu Cornelia II — govorio je Brennan. — Čovjek koji mu odgovara po opisu viđen je kako ulazi u brod prije nego što je isplovio iz luke te stoga pretpostavljamo da je gospodin Ryan bio jedna od žrtava.

Jack je napeto slušao dok su novinari dobacivali pitanja Brennanu.

— Koliko je ljudi bilo na brodu? — upitao je glas izvan vidokruga kamere.

— Saznali smo da je osim gospodina Ryana na sastanku trebalo biti još četvero ljudi — odgovorio je.

— Nije li neobično da brod na dizel eksplodira?

— Istražujemo eksploziju — kratko i odsječeno rekao je Brennan, ništa ne odajući.

— Je li istina da je Sam Krause trebao biti optužen zbog namještanja ponuda?

— Nemam komentara.

— Postoji li nada da je netko preživio?

— Uvijek postoji nada. Spasilačke ekipe još uvijek tragaju.

Sam Krause!, pomislio je Jack. Itekako je trebao biti optužen. Dakle, on je bio na brodu! Ništarija jedna! Taj je tip bio slika i prilika svega pokvarenog u građevinarstvu. Kad počnu istraživati, osvanut će kilometarski popis ljudi koji su ga se možda željeli riješiti.

— Kod kuće sam. Kuca li nečije srce brže zbog toga? — Glas je dopro iz smjera vrata točno iza njega.

Jack se osvrnuo.

— Nisam čuo otvaranje vrata, dušo. Kakav je bio film?

— Predivan... osim što je bio nekih sat vremena predugačak i sasvim depresivan. — Prolazeći pokraj kauča, Nancy je lagano poljubila muža u obraz. Sitna, kratke plave kose i očiju boje lješnjaka, isijavala je toplinom i energijom. Bacila je pogled na televizijski ekran i zaustavila se kad je prepoznala Brennana.

— Što George radi tamo?

— Brod koji je eksplodirao u blizini Kipa slobode nalazi se u njegovom okrugu, ali za vrijeme ovog intervjua sigurno je bio u posjetu obitelji Jedne od očitih žrtava u Queensu. — Prilog je završio i Jack je isključio televizor. Dizel gorivo ne uzrokuje eksplozije, pomislio je. Kladam se u sve na svijetu da se taj brod razletio u konfete zato što je netko postavio bombu na njega; zaista se mogu okladiti u to.

— Jesu li dečki gore? — upitala je Nancy.

— Gledaju neki film u sobi. Spreman sam za krpe.

— I ja. Hoćeš ti sve zatvoriti?

— Naravno. — Gaseći svjetla i provjeravajući jesu li prednja i stražnja vrata dobro zaključana, Jack je nastavio razmišljati o vijesti o eksploziji broda. Ako se zaista potvrdi da je Sam Krause bio na brodu, onda bi kao definitivnu mogućnost trebalo razmotriti pretpostavku da eksplozija nije bila nesretan slučaj. Ne bi bilo čudo da ga se netko htio riješiti prije nego što bude priveden na ispitivanje. Krause je suviše znao i nije bio tip čovjeka koji bi dugogodišnju zatvorsku kaznu prihvatio kao moguću ishod.

Ipak, šteta što je još četvero ljudi moralo umrijeti samo kako bi se netko otarasio Krausea. Tko god je to učinio u svakom je slučaju; mogao pronaći ekonomičniji način da ga eliminira, pomislio je Jack. Tko god je to učinio sigurno je bio kamena srca. Znao je veći broj ljudi koji su odgovarali tom opisu.

Srijeda, 10. lipnja

Poglavlje sedamnaesto

Nell, ne mogu ti reći koliko mi je žao. Još uvijek ne mogu vjerovati u sve to... jednostavno je nepojmljivo.

Peter Lang sjedio je nasuprot Nell u dnevnom boravku njezina stana. Lice mu je bilo puno modrica, a usna otečena. Izgledao je iskreno potresen, a držanje mu je bilo znatno različito od nadmoćnosti i samouvjerenosti kojima je obično zračio. Nell je shvatila da je po prvi put zapravo osjetila neko suosjećanje prema tom čovjeku. U prošlosti ju je uvijek odbijalo Peterovo ponašanje. »Kočoperni pjetic«, kako ga je podrugljivo nazivao Mac.

— Osjećao sam se tako prebijeno kad sam te noći došao kući da sam samo isključio telefon i otišao u krevet. Novinari su zvali na Floridu i dobili moje roditelje. Prokleta je sreća što mi majka i otac nisu dobili infarkt. Mama nije mogla prestati plakati kad je shvatila da sam dobro. Još uvijek ne vjeruje. Samo jučer nazvala me četiri puta.

— To mi je potpuno jasno — rekla je Nell, promislivši kakva bi bila njezina reakcija da je Adam nazvao i rekao da nije bio na brodu, da ga je nešto zadržalo i da je poručio Samu neka održe sastanak bez njega. Pretpostavi samo...

No, to se nikad ne bi moglo dogoditi. Nije imala što pretpostaviti. Ostali ne bi otišli Adamovim brodom bez njega, podsjetila se. Adamov brod... nazvan po meni. Nešto na što nikad nisam htjela kročiti nogom i što je nazvao mojim imenom... i postao je njegov lijes, pomislila je Nell.

Ne, ne njegov lijes! U nedjelju su pronašli dijelove tijela i utvrdili da su pripadali Jimmyju Ryanu. Kako sad stvari stoje, samo će on imati sprovod s lijesom. Izgledi da pronađu i identificiraju još koje tijelo ili dio tijela bili su neznatni. Adam, Sam Krause i Winifred sigurno su se razletjeli u komadiće ili pretvorili u pepeo. Ako je i postojao još neki njihov dio, dosad je sigurno odnesen jakom strujom ispod mosta Verrazano u Atlantik.

— Nemoj reći da su se pretvorili u pepeo, reci da su kremirani ili sahranjeni u moru. Pokušaj o tome razmišljati na taj način, Nell — rekao je monsijor Duncan kad su dogovarali Adamovu misu.

— U četvrtak će se održati misa za Adama — rekla je Langu, prekinuvši tišinu koja je zavladała među njima.

Lang nekoliko trenutaka nije ništa rekao, a zatim je počeo blago govoriti.

— Mnogo se glasina širi uokolo, Nell. Je li policija potvrdila da je brod raznijela bomba?

— Nije još službeno potvrđeno, ne.

Ali, znala je da su sumnjali na bombu i te se pomisli nikako nije mogla otarasiti. Zašto bi netko to želio učiniti? Je li se radilo o slučajnom nasilnom činu, kao kad nasumce napadaju nepoznate ljude u gužvi na ulici? Ili je to možda bio slučaj neke osobe »bez sredstava« koja je bila ljubomorna na vlasnika sjajne nove jahte i željela ga kazniti?! Koji god bio razlog, ona je imala potrebu saznati ga, raskrstiti s tim prije nego što bude u stanju zaključiti tu užasnu stvar.

I žena Jimmyja Ryana trebala je odgovor. Nazvala je dan nakon tragedije, tražeći odgovor na pitanje zašto joj je muž mrtav.

— Gospodo Cauliff, imam osjećaj kao da vas poznam — rekla je. — Vidjela sam vas na televiziji i čitam vašu kolumnu, a tijekom godina čitala sam o vama i o tome kako vas je djed odgojio nakon što su vam poginuli roditelji. Užasno mi vas je žao. Mnogo ste propatili u životu. Ne znam što vam govore o mome mužu, ali ne želim da mislite kako je netko koga sam voljela prouzročio smrt vašega muža.

— Jimmy to nije učinio. Bio je žrtva, isto kao i vaš muž. Da, Jimmy je bio u depresiji. Dugo vremena nije radio i nakupilo nam se mnogo računa. Ali situacija se popravljala, i to velikim dijelom zbog vašega muža. Znam da je Jimmy bio zahvalan njemu ili onome tko je prosljedio njegovu zamolbu tvrtci Krause Construction. No, policija sad daje naslutiti da je Jimmy možda kriv za eksploziju. Želim da znate: Čak ako je Jimmy i bio sklon samoubojstvu — a koliko me god to bolilo, priznajem da možda jest — on nikad, nikad ne bi prouzročio smrt drugog ljudskog bića. Nikad! Bio je dobar čovjek, baš kao što je bio predivan otac i muž. Poznavala sam ga, on nikad ne bi učinio takvo što. Slike sa sprovoda Jimmyja Ryana objavljene su na trećoj stranici Posta i prvoj stranici Newsa. Lisa Ryan, s troje djece privinute uz skute, koračala je iza lijesa u kojem su se nalazili rasuti ostaci supruga i oca. Nell je zatvorila oči.

— Nell, sljedeći bih tjedan želio raspraviti neka poslovna pitanja s tobom — blago je rekao Lang. — Potrebno je donijeti nekoliko odluka i trebam tvoje mišljenje. No, ima još dovoljno vremena za to. — Ustao je. — Pokušaj se malo odmoriti. Možeš li spavati noću?

— Prilično, uzevši sve u obzir.

Bilo joj je drago kad je zatvorila vrata za Peterom Langom, postidjena zlovolje koju je osjećala zbog činjenice da je on pošteđen. Njegove će modrice izbljediti. Oteklina na usni za nekoliko se dana više neće vidjeti.

— Adame — rekla je na glas. — Adame — ponovila je tiše, kao da je on sluša.

Dakako, nije bilo odgovora.

Ona oluja u petak prekinula je kratko razdoblje toplog vremena. Sad je bilo neobično hladno za rani lipanj. Sustav grijanja u zgradi prebačen je na rashlađivanje, no čak i nakon što ga je isključila u stanu je bilo prohladno. Nell se obuhvatila rukama i otišla u spavaću sobu po džemper.

Liz, ta prekrasna žena, pojavila se u subotu ujutro s košarom punom namirnica.

— Jest ćeš — žustro je rekla. — Nisam znala što imaš u kući pa sam donijela grejp, slaninu i svježje, još vruće pecivo.

— Nell, znam da to nije moja briga, ali s druge strane i jest moja briga — rekla je dok su ispijale drugu šalicu kave. — Macovo je srce slomljeno zbog toga što ti se dogodilo. Nemoj ga isključivati.

— On je isključivao Adama, a trenutačno mi je vrlo teško oprostiti mu to.

— Ali znaš da ti u srcu uvijek želi samo najbolje. Osjećao je da će ono što je dobro za tebe — mislim, kandidiranje za kongresno mjesto — konačno biti prava stvar i za tvoj brak.

— Pa, pretpostavljam da to nikad nećemo saznati, zar ne?

— Razmisli o tome.

Liza je od tog jutra dolazila svaki dan. Jutros je žalosno prokomentirala.

— Još uvijek se nisi javila Macu, Nell.

— Vidjet ću se sa njim na misi. Otići ćemo na ručak s ostalima nakon mise. Trenutačno se moram prilagoditi, a da me on ne tiranizira.

Prilagoditi se životu u domu koji sam protekle tri godine dijelila s Adamom, pomislila je. Prilagoditi se samoći.

Kupila je taj stan prije jedanaest godina, nakon što je završila koledž u Georgetownu, novcem koji je bio čuvan u njezinoj zakladi dok ne napuni dvadeset jednu godinu. U to je doba prevrtljivo njujorško tržište nekretnina bilo u nešto slabijem razdoblju. Prodavatelja je bilo mnogo više nego kupaca, a prostran stan u stambenoj zgradi pokazao se kao izvrsno ulaganje.

— U koje god gnijezdo da te odnesem, neće biti ravno ovome — šalio se Adam kad su počeli razgovarati o braku. — Ali daj mi deset godina i obećajem da će se slika promijeniti.

— Zašto ne bismo tih deset godina proveli ovdje? Eto, slučajno volim ovo mjesto.

Ispraznila je za njega jedan od dva velika ormara u spavaćoj sobi, a iz Macove kuće od pješčenjaka donijela antiknu komodu s ladicama koja je pripadala njezinom ocu. Sad je prišla toj komodi i podigla ovalni srebrni poslužavnik koji je ležao pokraj slike s njihova vjenčanja. Na taj je poslužavnik Adam uvijek stavljao sat, ključeve, sitniš i novčanik kad se noću razodjevao.

Dok se nismo vjenčali i on počeo živjeti ovdje sa mnom, nisam shvaćala koliko sam zapravo bila usamljena, pomislila je. U četvrtak navečer preodjenuo se u gostinjskoj sobi. Nije me želio probuditi. A ja nisam odala da sam budna, jer nisam željela razgovarati o proteklom danu i reći mu kako sam se odlučila natjecati za Macovo staro mjesto.

Izenada joj se učinilo strahovito važno i uznemiravajuće što je propustila promatrati Adama kako tu posljednju noć prolazi kroz uobičajeni ritual prije spavanja. Liz se ponudila doći sljedeći tjedan i pomoći Nell spakirati Adamovu odjeću i osobne predmete.

— Stalno govoriš kako ti se njegova smrt ne čini stvarnom, Nell, a mislim da rane neće početi zacjeljivati sve dok se to ne dogodi. Možda će ti se učiniti stvarnijom kad u stanu više ne bude svih tih podsjetnika.

Ipak ne još, pomislila je Nell. Ne još!

Telefon je zazvonio. Nevoljko je podigla slušalicu. — Halo?

— Gospođa Cauliff?

— Ovdje detektiv Brennan. Bi li vam bilo zgodno da moj kolega, detektiv Sclafani, i ja svratimo do vas na razgovor?

Ne sad, pomislila je Nell. Sad imam potrebu biti sama. Imam potrebu držati nešto što je pripadalo Adamu i osjetiti njegovu blizinu.

Teta Gert naučila ju je o uspostavljanju veze s izgubljenom voljenom osobom davši joj da drži predmet koji je pripadao njezinoj majci. Sjećala se, bilo je to šest mjeseci nakon njihove smrti. Nell se nalazila u svojoj sobi na katu Macove kuće, sklupčana u stolici, privijajući uz sebe knjigu o kojoj je trebala napisati sastav. Nije čula kako teta Gert ulazi. I nije čitala.

Samo sam sjedila i zurila kroz prozor, pomislila je Nell. Oboje sam ih jako voljela, ali u tom sam trenutku željela majku. Trebala sam majku.

Gert je ušla i kleknula pokraj mene. Glas joj je bio tako mek.

— Reci ime.

— Mamica — prošaptala sam.

— Osjetila sam to — rekla je. — I donijela sam ti nešto. Jednu od stvari koju tvoj djed nije smatrao vrijednom zadržati. — Bila je to kutija od slonovače koju je mama držala na komodi kad sam bila malena. Imala je poseban miris koji sam voljela, podsjećao me na šumu. Kad su mama i tata bili na putu, odlazila bih u njihovu sobu i uzimala je, a svaki put kad bih otvorila tu kutiju osjetila bih maminu blizinu.

To se dogodilo i toga dana. Kutijica nije bila otvarana toliko dugo da je miris šume bio veoma prodoran. I u tom sam trenutku imala osjećaj kao da je mama tamo, sa mnom u sobi. Sjećam se da sam upitala tetu Gert kako je znala da treba donijeti baš tu stvar.

— Jednostavno sam znala — rekla je.

— I zapamti, mama i tata bit će u blizini sve dok ih budeš trebala. Ti ćeš biti ta koja će ih osloboditi, kad ih budeš u stanju pustiti.

Mac mrzi kad ona tako govori, pomislila je Nell. Ali Gert je bila u pravu. A nakon što su me roditelji spasili na Mauiju, bila sam u stanju pustiti ih. I učinila sam to. No, još uvijek nisam spremna pustiti Adama. Želim se držati nečega što će mi dati osjećaj da je još uvijek blizu. Mora biti sa mnom barem još neko vrijeme... Prije nego što kažem zbogom.

— Gospođo Cauliff, jeste li dobro? — upitao je detektiv, prekinuvši dugotrajnu tišinu.

— Oh, da. Oprostite! Jos uvijek imam poteškoća s privikavanjem — rekla je kolebljivim glasom.

— Slušajte; nije mi drago što navaljujem u ovakvom trenutku, ali uistinu nam je važno da se odmah vidimo s vama.

Nell je odmahнула glavom. Bio je to pokret koji je pokupila od Maca, nesvjestan znak nezadovoljstva kad nije želio riječima iskazati primjedbu.

— U redu. Svratite ako morate — odrješito je rekla Brennanu, a zatim spustila slušalicu.

Poglavlje osamnaesto

U srijedu poslijepodne Lisina prva susjeda, Brenda Curren, i njezina sedamnaestogodišnja kćerka Morgan došle su pokupiti male Ryanove, Kylea, Kelly i Charleya, kako bi ih odvele u kino te zatim na večeru u restoran.

— Uđite u auto s Morgan — naredila je Brenda. — Želim na] trenutak popričati s vašom mamom. — Pričekala je dok svi troje nisu izašli, a zatim započela.

— Lisa, ne budi tako zabrinuta. Znaš da će im biti dobro s nama. Imala si pravo što ih danas nisi pustila u školu, ali sad trebaš malo vremena samo za sebe.

— Oh, ne znam — sumorno je rekla Lisa. — Pred očima mi se trenutačno proteže samo vrijeme. Kad razmišljam o tome, pitam se što ću, za ime Božje, raditi sa svim tim satima i danima. — Pogledala je susjedu i vidjela zabrinut izraz u njezinim očima. — Ali u pravu si, naravno. Zaista trebam malo vremena za sebe. Moram pregledati Jimmyjev pisaći stol. Moram prijaviti socijalno osiguranje za djecu. To će nam donijeti makar nekakav prihod dok ne smislim što ću učiniti.

— Imaš uštedevine, zar ne, Lisa? — Brendino ljubazno lice; namrštilo se od brige. — Žao mi je — žurno je dodala. — To nije moja i stvar, dakako. Radi se samo o tome da Ed vodi toliko računa o financijskoj sigurnosti da je to prva stvar koja mi padne na um.

— Da, imamo nešto — rekla je Lisa. Dovoljno da sahranimo Jimmyja, pomislila je, ali to je otprilike bilo to. Ipak, zadržala je tu misao za sebe, ne bi to priznala čak ni tako dobroj prijateljici kao što je Brenda.

Tvoj posao neka bude tvoja stvar — bilo je to upozorenje koje je čitav život slušala od bake. Nikoga se ne tiče što imaš ili nemaš, Lisa. Neka nagađaju.

Samo što se baš nije imalo oko čega nagađati, pomislila je Lisa, osjetivši kako je sve jače pritišće neka težina. Još uvijek dugujemo četrnaest tisuća dolara po kreditnim karticama, uz kamatnu stopu od osamnaest posto mjesečno.

— Lisa, Jimmy je uvijek tako dobro održavao kuću. Ed nije ni upola tako spretan kao što je bio Jimmy, ali zamolio me da ti kažem da će dati sve od sebe bude li ti nešto trebalo popraviti. Znaš što mislim. Vodoinstalateri i električari koštaju čitavo bogatstvo.

— Da, istina je.

— Lisa, svima nam je jako žao zbog Jimmyja. Bio je predivan momak i oboje vas volimo. Učinit ćemo sve što možemo da ti pomognemo. Znaš to.

Lisa je vidjela suze koje je Brenda pokušavala potisnuti treptanjem i silom se pokušala nasmiješiti.

— Znam da hoćete. I već mi pomažete. Idi sad i skini mi djecu s vrata.

Otpatila je Brendu do vrata, a zatim se uputila natrag uskim predsobljem. Kuhinja je bila dovoljno velika za stol i stolice, ali zapravo toliko malena da se uvijek činila skućenom. Imala je ugradbeni pisaći stol, detalj koji je agentica za nekretnine očito smatrala zapanjujućim dodatkom kad su prvi put došli vidjeti kuću prije mnogo godina.

— Inače ne možete tako lako dobiti ugradbene elemente unutar ove kategorije cijena — puna zanosa rekla je agentica, naglašavajući tu činjenicu.

Lisa je pogledala hrpu koverata na pisaćem stolu. Rok za plaćanje računa za hipoteku, plin i telefon prošao je prije tjedan dana. Da je Jimmy došao kući, sjeli bi zajedno i platili ih preko vikenda, kako bi izbjegli zatezne kamate. To je sad moj posao, pomislila je Lisa, nešto što ću morati sama učiniti u svom tom vremenu koje imam.

Ispisala je čekove i s tugom u srcu izvadila drugu hrpu koverata povezanih gumicom. Računi od kreditnih kartica, koliko ih je samo bilo! Ovaj se mjesec nije usuđivala platiti više od minimalnog iznosa ni po jednoj kartici.

Premišljala je hoće li isprazniti jedinu ladicu stola. Budući da je bila duboka i široka, pretvorila se u spremište za beskorisnu poštu koju su odmah trebali baciti. Tamo su kuponi koje nikad nismo stigli upotrijebiti, pomislila je Lisa. A čak i kad nismo imali nikakvog dodatnog izvora primanja i nije bilo šanse da si ih priuštimo, Jimmy je trgao slike alata iz kataloga — svih stvari koje je želio kupiti jednoga dana, kad se oporavimo od dugova.

Zgrabila je punu šaku razbacanih papira i zapazila kovertu sa stupcima brojaka. Nije ih morala proučavati da bi znala što su predstavljale. Koliko je često vidjela Jimmyja kako sjedi za tim stolom, zbraja račune, pada u očaj zbog njihovog nagomilavanja? Posljednjih je godina to postao dobro poznat prizor.

A zatim bi otišao u podrum i nekoliko sati sjedio za radnim stolom, pretvarajući se da nešto popravlja, razmišljala je Lisa. Nije želio da vidim koliko je bio zabrinut.

Zašto nije prestao brinuti kad je ponovno počeo raditi?, pitala se Lisa, postavljajući si još jednom pitanje koje ju je progonilo posljednjih mjeseci. Gotovo bez razmišljanja prešla je preko sobe i otvorila vrata podruma. Spuštajući se stubama pokušala je ne misliti o tome kako je Jimmy naporno radio da bi to turbno mjesto ispod zemlje pretvorio u udobnu sobu i vlastitu radionicu.

Ušla je u radionicu i upalila svjetlo. Djeca i ja gotovo nikad nismo ulazili ovamo, pomislila je.

Radionica je predstavljala Jimmyjevo utočište. Govorio je kako se boji da bi netko mogao uzeti oštru alatku i povrijediti se. Lisu je sad zaboljelo kad je vidjela kako je mjesto bilo mučno uredno, za razliku od onih vremena kad je široki stol bio prenatrpan alatom potrebnim za neki od Jimmyjevih projekata. Sad su sve alatke bile na mjestu, poredane na polici s rupicama iznad stola. Jarci za piljenje drva, na kojima su se često nalazile iverice i šperploče, stajali su zajedno u kutu pokraj ormarića s ladicama.

Ormarić s ladicama — Jimmy ga je koristio za pohranjivanje dokumentacije o porezu na dohodak i drugih papira koji su bili vrijedni čuvanja. Bila je to još jedna stvar koju će kad-tad morati detaljno istražiti. Lisa je otvorila gornju ladicu i ugledala pomno označene fascikle od tvrdog papira. Kao što je i očekivala, sadržavali su potvrde o porezu na dohodak poredane po rednim brojevima.

Otvorivši drugu ladicu vidjela je da je Jimmy odstranio pregradne kartone. Uredno presavijeni nacrti i listovi sa specifikacijama bili su naslagani jedni na druge. Znala je što je to: njegovi planovi — planovi za dovršenje podruma, planovi za ugrađbene krevete u Kyleovoj sobi, za zatvoreni trijem na koji bi se izlazilo iz dnevnog boravka.

Možda čak i planovi za našu kuću snova, pomislila je, kuću koju smo planirali sagraditi jednoga dana. Načinio ih je kao Božićni poklon za mene prije dvije i pol godine, prije nego što je izgubio posao. Zamolio me da mu točno kažem što bih željela imati u kući i napravio nacrt u koji je smjestio sve što sam tražila.

Lisa je u to doba bila toliko ushićena izgledima za budućnost da je dala oduška mašti. Zatražila je kuhinju s prozorom na stropu, koja će se pretopiti u dnevni boravak s kaminom s uzdignutim ognjištem. Također je naručila blagovaonicu sa sjedalicama ispod prozora te garderobu u koju se ulazi iz njihove spavaće sobe. Na temelju njezina opisa napravio je preciznu maketu.

Nadam se da je zadržao te planove, pomislila je Lisa. Posegnula je u ladicu i izvadila hrpu papira. Ipak, nije ih bilo toliko koliko se činilo, a ispod njih, na dnu ladice, ugledala je glomaznu kutiju — ne, dvije kutije — umotane u smeđi papir i povezane čvrstom isprepletenom špagom. Bile su tako snažno ugurane u ladicu da je morala kleknuti na pod i provući prste ispod njih te ih silom iščupati.

Položila je kutije na stol, a zatim uzela oštru alatku s police, presjekla špagu, odmotala debeli smeđi papir i skinula poklopac s prve kutije.

A tad se, s mješavinom opčinjenog užasa i nevjerice, zapiljila u dvije gomile novčanica poslaganih u uredne redove u kutiji: dvadesetice, pedesetice, nekoliko stotica — neke su bile pohabane, neke nove kao ispod čekića. Druga je kutija sadržavala uglavnom pedesetice.

Poslije sat vremena, nakon brižljivog prebrojavanja praćenog još brižnijim ponovnim prebrojavanjem, Lisa je ošamućeno utvrdila da se u podrumu nalazilo pedeset tisuća dolara koje je tu skrio Jimmy Ryan, voljeni muž koji je iznenada postao stranac.

Poglavlje devetnaesto

U posljednje dvije godine, otkad se doselila u New York s Floride, Bonnie Wilson, vidovnjakinja i medij, stekla je priličan broj klijenata s kojima se redovito sastajala u svom stanu u West End aveniji.

Kao vitka tridesetdvođodšnjakinja crne kose koja joj je ravno i bujno padala preko ramena, blijedog lica i crta lica na kojima bi joj pozavidjele mnoge žene, Bonnie je možda više nalikovala na manekenku nego na stručnjakinju za psihološke fenomene. No, zapravo se sasvim uspješno potvrdila u struci, a naročito su je mnogo tražili ljudi koji su žarko željeli uspostaviti vezu s preminulim voljenim osobama.

Onima koji prvi put dođu k njoj objašnjavala bi:

— Svi imamo vidovnjačke sposobnosti, neki više, neki manje. One se mogu razviti u svima nama. Moje su, međutim, precizno podešene već od rođenja. Još kao dijete bila sam u stanju osjetiti što se događa u životima drugih ljudi, intuitivno čuti njihove brige, pomoći im pronaći odgovore koje traže.

— Baveći se proučavanjem, moleći, pridružujući se skupinama ljudi koji također posjeduju taj poseban dar, shvatila sam nešto: Kad ljudi dođu k meni po savjet, osobe koje su voljeli, a koje su sad na višoj razini, počnu nam se pridruživati. Ponekad su njihove poruke točno određene. Ponekad jednostavno žele dati do znanja ožalošćenome da su sretni i da im je dobro te da je njihova ljubav vječna. Vremenom je moja sposobnost komuniciranja postala sve preciznija. Neki se ljudi uznemire zbog onoga što im kažem, no većini to predstavlja najveću moguću utjehu. Imam veliku želju pomoći svima koji dođu k meni i sve što tražim je da se prema meni i mojim sposobnostima odnose s poštovanjem. Želim biti korisna, jer Bog mi je dao taj dar i moja je obveza podijeliti ga s drugima.

Bonnie je redovito nazočila sastancima njujorške Udruge vidovnjaka, koji su se održavali svake prve srijede u mjesecu. Kako je i očekivala, danas nije bilo Gert MacDermott, redovite posjetiteljice tih sastanaka, a članovi su prigušena glasa razgovarali o užasnoj tragediji koja je zadesila njezinu obitelj. Gert, prije svega brbljava osoba, bila je gotovo neuobičajeno ponosna na uspješnu mladu nećakinju i često je govorila o njezinim vidovnjačkim sposobnostima. Čak je spominjala kako će je nagovoriti da se pridruži njihovoj udruzi, no dosad je nije uvjerala da dođe ni na jedan sastanak.

— Upoznao sam nećakinjinog muža, Adama Cauliffa, na jednom od koktela u Gertinoj kući — rekao je doktor Siegfried Volk. — Činilo se da ga Gert jako voli. Mislim da ga nisu mnogo zanimala naša proučavanja i vidovnjačka nastojanja, ali joj je u svakom slučaju udovoljio pojavivši se na toj zabavi. Prekrasan čovjek. Poslao sam Gert poruku sućuti i planiram je nazvati sljedeći tjedan.

— I ja ću je posjetiti — rekla je Bonnie. — Želim pomoći njoj i obitelji koliko god mogu.

Poglavlje dvadeseto

Ranije toga dana Jed Kaplan započeo je svoju omiljenu šetnju, krenuvši iz majčinog stana na uglu Četrnaeste ulice i Prve avenije, a zaustavivši se gore na rijeci Hudson u marini North Cove pokraj Svjetskog financijskog središta, gdje se nekad nalazio gliser Adama Cauliffa. Već je peti dan za redom Jed šetao tim putem. Šetnja je obično trajala nešto više od sat vremena, ovisno o tome je li mu nešto skrenulo pažnju usput, a svaki je put sve više uživao u njoj.

A sad, baš kao i prošlih dana, Jed je sjedio zureći u Hudson, s jedva zamjetnim smiješkom na usnama. Pomisao da Cornelia II više ne poskakuje arogantno na vodi proizvodila je u njemu veoma ugodno, gotovo senzualno uzbuđenje. Pričinjavalo mu je zadovoljstvo zamišljati kako je tijelo Adama Cauliffa razneseno u komadiće, počevši od zapanjujuće, trenutačne spoznaje koju mu je mozak sigurno zabilježio — spoznaje da zaista umire. Zatim je razmišljao kako se tijelo razletjelo u djeliće koji su se sudarali u zraku prije nego što su pali u vodu. Bila je to slika koju je uvijek iznova proživljavao u mislima, svaki put sve više uživajući u njoj.

Temperatura je cijeli dan padala, a sad, dok je sunce zalazilo, povjetarac koji je dolazio iz pravca rijeke postao je hladan i prodoran. Jed se osvrnuo oko sebe, primijetivši kako su vanjski stolovi na trgu, koji su protekla četiri dana bili puni ljudi, sad bili gotovo prazni. Putnici koje je vidio kako stižu trajektima iz Jersey Cityja i Hobokena užurbano su hodali prema zaklonu. Gomila šmokljana, prezirno je pomislio Jed. Trebali bi pokušati živjeti dvije godine u divljini Australije.

Promatrao je prekooceanski brod koji je plovio prema Narrowsu i pitao se kamo ide. U Europu?, pomislio je. Južnu Ameriku? Do vraga, možda bi trebao otići na jedno od tih mjesta. Definitivno je došlo vrijeme da se otisne. Stara ga je izluđivala, a pretpostavljao je da i on izluđuje nju.

— Jed, ti si moj sin i veoma te volim, ali ne mogu podnositi da me stalno živciraš — rekla je dok mu je jutros pripremala doručak. — Moraš sve to prebroditi. Usprkos svemu u što vjeruješ, Adam Cauliff bio je drag čovjek, ili sam naivna tako mislila. Sad je, na žalost, mrtav te stoga nemaš razloga da ga i dalje mržiš. Vrijeme je da započneš s nečim drugim. Dat ću ti novac da počneš negdje ispočetka.

U početku mu je predložila dati pet tisuća dolara. Do kraja doručka doveo ju je do dvadeset pet tisuća, a osim toga dopustila mu je da vidi njezinu oporuku, u kojoj je pisalo da sve ostavlja njemu. Prije nego što je konačno pristao napustiti grad, natjerao ju je da se zakune u očevu dušu da nikad neće promijeniti oporuku.

Cauliff joj je platio osamsto tisuća dolara za posjed. S obzirom na njezino škrtarenje postojale su velike šanse da će većina novca ostati nepotrošena kad jednom otegne papke.

To ni u kom slučaju nije bio iznos kojem se nadao — posjed je bio deset puta vredniji — ali bolje nije mogao postići, sad kad je praktično poklonila njegovo nasljedstvo. Jed je slegao ramenima i nastavio zamišljati smrt Adama Cauliffa.

Post je citirao svjedoka eksplozije koji je stajao na brodu vraćajući se iz posjeta Kipu slobode. — Brod se nije micao — rekao je. — Pretpostavljao sam da su bacili sidro i razgovarali pijuckajući ili nešto slično. Voda se uzburkala i sjećam se kako sam pomislio da zabava neće još dugo trajati. A zatim iznenada buuum! Kao da ga je pogodila atomska bomba.

Jed je izrezao taj opis i držao ga u džepu košulje. Uživao je ponovno ga čitajući, uživao je stvarati u mislima sliku tijela i krhotina uskovitlanih u zraku, nošenih snagom eksplozije. Jedino mu je bilo uistinu žao što nije bio tamo da to vidi.

Dakako, bilo je šteta drugih ljudi koji su poginuli, ali s druge strane, ni oni nisu mogli baš mnogo vrijediti kad su radili s Cauliffom, rekao si je. Vjerojatno su sudjelovali u njegovim trikovima, pronalazili senilne udovice koje su uspijevali nagovoriti da prodaju svoju imovinu za tek dio prave vrijednosti. No, barem neće postojati Cornelia III, radovao se.

— Oprostite, gospodine.

Prenut iz sanjarenja Jed je poskočio, spreman za napad, namjeravajući grubo potjerati onoga tko ga je omeo. No, umjesto prosjaka beskućnika kojeg je očekivao našao se kako zuri u bistrice oči čovjeka smrknutog izraza lica.

— Detektiv George Brennan — rekao je čovjek podižući značku.

Jed je prekasno priznao sam sebi da jo potucanje po marini možda bila najgluplja pogreška koju je ikad učinio.

Poglavlje dvadeset prvo

Dan Minor napokon se mogao nadati da će potraga za majkom uroditi nekim plodom. Žena u prihvatilištu koja je prepoznala njezinu sliku i čak je nazvala »Quinny« dala mu je prvu naznaku nade poslije mnogo, mnogo vremena. Toliko je dugo tragao za majkom — bez ikakvog uspjeha — da je čak i taj tračak nade bio dovoljan da ga ispuni energijom.

Danas je, naime, bio tako pun energije da se poslijepodne, nakon završenog posla u bolnici, brzo preodjenuo i odjurio u Central Park kako bi nastavio potragu.

Činilo mu se da čitav život traži majku. Nestala je kad mu je bilo šest godina, odmah nakon nesreće u kojoj je gotovo izgubio život.

Jasno se sjećao da se probudio i vidio je kako kleči pokraj njegova bolničkog kreveta, jecajući. Poslije je saznao da je zbog nesreće — bila je pijana kad se to dogodilo — bila optužena za krivično djelo nemara te je pobjegla kako ne bi bila podvrgnuta okrutnom javnom suđenju i gotovo sigurno izgubila skrbništvo nad sinom.

Ponekad bi za rođendan dobio nepotpisanu čestitku i znao da je njezina. No, većinu života bila je to njegova jedina potvrda da je još uvijek živa. A zatim je jednog dana prije sedam godina, dok je sjedio s bakom u dnevnoj sobi, upalio televiziju i počeo prebacivati programe te se s usputnim zanimanjem zaustavio na dokumentarcu o beskućnicima na Manhattanu.

Neki razgovori bili su snimljeni u prihvatilištima, a drugi na ulici. Jedna žena koju su intervjuirali stajala je na uglu u gornjem Broadwayu. Danova je baka bila zadubljena u čitanje, no kad je žena progovorila, poskočila je i oči su joj se iznenada prikovale za ekran.

Novinar je upitao ženu kako joj je ime.

— Zovu me Quinny — odgovorila je.

— O, Bože, to je Kathryn! — kriknula je baka. — Dan, pogledaj, pogledaj! To je tvoja majka!

Je li se zaista sjećao njezina lica ili je zbog svih onih slika koje je godinama sa žudnjom gledao bio siguran da je ta žena uistinu bila njegova majka? Lice na televizijskom ekranu bilo je izjeđeno brigom, oči bez sjaja; ipak, postojali su tragovi lijepe djevojke kakva je nekad bila. Tamna je kosa sad bila obilato prošarana sijedima, a padala joj je nemarno i raspušteno preko ramena te je se moglo opisati samo kao zapuštenu. Ipak, u njegovim je očima bila lijepa. Nosila je prevelik, otrcan kaput na preklop. Ruka joj je zaštitnički počivala na kolicima za kupovinu punima plastičnih vrećica.

Bilo joj je pedeset godina kad sam gledao tu emisiju, često je razmišljao Dan. Izgledala je mnogo starije.

— Odakle ste, Quinny? — upitao je novinar.

— Sad sam odavde.

— Imate li obitelj?

Pogledala je ravno u kameru.

— Imala sam prekrasnog dječaka, jednom davno. Nisam ga zaslužila. Bilo mu je bolje bez mene pa sam otišla.

Sljedećeg su dana Danovi baka i djed unajmili privatnog istražitelja kako bi joj pokušali ući u trag, no Quinny je iščezla. Dan je ipak uspio saznati nešto o načinu na koji je živjela i na koji je razmišljala — bile su to činjenice koje su njega rastužile, a njegovoj baki i djedu slomile srce.

Sad, nekoliko dana nakon što je pronašao osobu koja je prepoznala majčinu fotografiju, bio je odlučniji nego ikad da je pronađe. U New Yorku je, razmišljao je Dan. Pronaći ću je. Hoću! Ali kad je doista pronađem, što ću reći? Što ću učiniti?

Dakako, nije se morao brinuti, toliko je vremena uvježbavao taj ponovni susret. Možda će govor ograničiti samo na riječi koje bi joj mogle nešto značiti: Prestani se kažnjavati. Bio je to nesretan slučaj. Ako ti ja mogu oprostiti, zašto ti ne možeš oprostiti sebi?

Dao je posjetnicu Lilly Brown, ženi koju je upoznao u prihvatilištu.

— Ako je vidite, samo me nazovite — rekao joj je. — Molim vas, nemojte joj reći da je tražim. Mogla bi ponovno nestati.

— Quinny će se vratiti — uvjeravala ga je Lilly. — Poznavajući je, trebala bi to učiniti nekako u ovo vrijeme. Nikad ne izbiva iz New Yorka predugo odjednom, a ljeti voli sjediti u Central Parku. Kaže da je to njezino najomiljenije mjesto na svijetu. Raspitat ću se. Možda ju je netko nedavno vidio.

Zasad se moram zadovoljiti time, razmišljao je Dan trčeći stazama Central Parka. Zalazeće je sunce osvijetlilo nebo, no zrak je neumoljivo postajao sve svježiji, a vjetar je hladio Danova uznojena leđa i noge. Sad kad je ljeto bilo pred vratima — ali, molim te, pomislio je, ne daj da ova večer bude nagovještaj nadolazećeg ljeta u New Yorku, jer ona će se smrznuti — uvijek je postojala šansa da će pronaći ženu koja se nazivala »Quinny« kako sjedi na klupi u parku.

Poglavlje dvadeset drugo

Cornelius MacDermott stigao je u Nellin stan točno u osamnaest sati. Kad mu je otvorila vrata, nekoliko su trenutaka stajali odvojeni, gledajući se bez riječi. Zatim je ispružio ruke i zagrlio je.

— Nell — rekao je — pamtiš li još što stari Irci govore ožalošćenima na karminama? Kažu:

»Žao mi je zbog tvoje patnje«. Nekad si mislila da je to najgluplja primjedba na svijetu. Glasom prave mudrijašice govorila si:

»Nije ti žao zbog nečije patnje. Žao ti je što ta osoba proživljava patnju.«

— Sjećam se — rekla je Nell.

— I što sam ti ja rekao na to?

— Rekao si da taj izraz znači:

»Tvoja patnja je i moja patnja. Dijelim tvoju bol.«

— Tako je. Stoga samo pomisli na mene kao na jednog od tih starih Iraca. Na vrlo stvaran način tvoja je patnja uistinu i moja patnja. I zato moraš znati kako mi je strašno, strašno žao zbog Adama. Učinio bih sve na svijetu kad bih te mogao poštediti žalosti koju znam da sad proživljavaš.

Budi poštena prema njemu, rekla si je Nell. Mac ima osamdeset dvije godine. Voli me i brine se za mene otkad znam za sebe. Možda jednostavno nije mogao spriječiti osjećaj ljubomore prema Adamu. Bilo je mnogo žena koje su se željele udati za Maca nakon što je baka umrla. Ja sam vjerojatno bila razlog što nije stupio u vezu ni s jednom od njih.

— Znam da bi — rekla je. — I drago mi je što si tu. Pretpostavljam da mi samo treba vremena da se sve to slegne.

— No, na nesreću, Nell, nemaš vremena — odrješito je rekao Mac. — Dođi, sjednimo. Moramo razgovarati.

Ne znajući zapravo što očekivati, poslušala ga je i pošla za njim u dnevnu sobu.

Čim su sjeli, Mac je započeo.

— Nell, shvaćam da je ovo užasan trenutak za tebe, ali moramo razgovarati o nekim stvarima. Nije još prošla ni misa za Adama, a evo mene, počinjem ti nabacivati teška pitanja. Žao mi je što te ovako gonim. Možda ćeš me željeti izbaciti odavde i ako to budeš učinila, shvatit ću. No, neke stvari jednostavno ne mogu čekati.

Nell je sad znala što joj namjerava reći.

— Ovo nije bilo koja izborna godina. Ovo je predsjednička izborna godina. Znaš dobro, kao i ja, da je sve moguće, no naš je čovjek u velikoj prednosti i ako ne učini nešto doista glupo, postat će sljedeći predsjednik.

On će vjerojatno uistinu postati predsjednik, pomislila je Nell, i bit će dobar u tome. Po prvi put otkad je čula vijest o Adamovoj smrti osjetila je neko komešanje u sebi — bio je to prvi znak da se vraća u život. Pogledala je djeda i primijetila kako odavno nije vidjela da mu se oči tako sjaje. Nema ništa bolje od političke kampanje za pokretanje starog ratnog konja, pomislila je.

— Nell, upravo sam saznao da još dva tipa planiraju ući u ring i natjecati se za moje staro mjesto. Tim Cross i Salvatore Bruno.

— Tim Cross pokazao se kao obični mekušac u vijeću, a Sal Bruno ostao je bez više glasova za Senat u Albanyju nego što majci desetero djece izostane mjesečnica — zarezala je Nell.

— To je moja djevojka. Mogla si osvojiti to mjesto.

— Mogla sam osvojiti? O čemu to govoriš, Mac? Namjeravam se natjecati za njega. Moram.

— Možda nećeš dobiti priliku.

— Ponavljam: O čemu to govoriš, Mac?

— Ne postoji lagan način da se to kaže, Nell, no jutros su me posjetili Robert Walters i Len Arsdale. Desetak izvođača građevinskih radova potpisalo je izjave u kojima stoji da su platili milijunski mito tvrtci Walters and Arsdale kako bi došli do velikih poslova.

Robert i Len dva su fina gospodina. Poznajem ih čitav život. Nikad se nisu igrali takvim stvarima. Nikad nisu primali mito.

— Što mi pokušavaš reći, Mac?

— Nell, želim ti reći da je Adam vjerojatno bio korumpiran. Na trenutak se zagledala u djeda, a zatim odmahнула glavom.

— Ne, Mac, ne vjerujem u to. On to ne bi učinio. Osim toga, nije li prejednostavno okrivili mrtvog čovjeka, da ne govorimo o tome kako je to prikladno? Je li netko od njih izjavio da je novac davao baš Adamu?

— Winifred je bila posrednik.

— Winifred! Za ime Božje, Mac, pa običan suncokret, ima više dovrtljivosti od te žene! Po čemu misliš da je bila u stanju smisliti korupcijsku shemu?

— Upravo se o tome i radi. Dok se Robert i Len sjedne strane slažu da je Winifred poznavala i najmanju pojedinost posla i bila sposobna skovati prevarantski plan, s druge se strane također slažu da ona nikad ne bi sama pokušala takvo što.

— Mac — suprotstavila se Nell. — Čuješ li što govoriš? Vjeruješ svojim starim pajdašima kad kažu da

su čisti ko suza, a da je moj muž bio lopov. Nije li sasvim moguće da im je svojom smrću priskrbio savršenog žrtvenog jarca za njihova vlastita nedjela?

— Onda dopusti da ti postavim pitanje: Gdje je Adam nabavio novac za kupovinu onoga posjeda u Dvadeset osmoj ulici?

— Dobio ga je od mene.

Cornelius Mac Dermott zurio je u nju.

— Nemoj mi samo reći da si uzela novac iz zaklade.

— Bila je to moja zaklada i imala sam ga pravo uzeti, zar ne? Posudila sam Adamu novac da kupi tu samostojeću kuću i otvori vlastitu tvrtku. Da je zaista uzimao novac, kao što ti daješ naslutiti, zar bi morao posuditi od mene?

— Bi, ako nije želio ostaviti trag na papiru. Nell, neka ti bude jasno: Ako se ispostavi da je tvoj muž bio upetljan u korupcijski skandal, možeš se pozdraviti s izgledima da postaneš članica Kongresa.

— Mac, trenutačno me mnogo više zanima zaštititi uspomenu na Adama nego što se brinem za vlastitu političku budućnost. — Ovo nije stvarno, pomislila je Nell, na trenutak prekrivši lice rukama. Za nekoliko ću se minuta probuditi iz ružnog sna, a Adam će biti uz mene i ništa se od svega ovoga neće dogoditi.

Nell je iznenada ustala i prišla prozoru. Winifred, pomislila je. Tiha, plaha Winifred. Vidjela sam kako izlazi iz lifta i u istom sam trenutku znala da će umrijeti. Jesam li to mogla spriječiti?, pitala se. Jesam li je mogla upozoriti?

Prema Macovim riječima, Walters i Arsdale bili su sigurni da je varala. Ne mogu vjerovati da bi je Adam poveo sa sobom u vlastitu tvrtku da je mislio kako je nepoštena.

Očito je, zaključila je. Ako je i dolazilo do podmićivanja, Adam nije znao ništa o tome.

— Nell, shvaćаш valjda da sve to baca sasvim novo svjetlo na eksploziju — rekao je Mac, poremetivši joj tijek misli. — Nije se moglo raditi o nesretnom slučaju i gotovo je sigurno da je namjera bila osigurati da netko na tom brodu ne progovori pred okružnim tužiocem.

To je poput tropske protustruje, pomislila je Nell, okrećući se ponovno prema djedu. Val za valom razbija se o mene, a ja ne mogu ostati na površini. Odvlači me sve dalje i dalje na pučinu.

Još su nekoliko minuta razgovarali o eksploziji i korupcijskoj shemi koju su opisali Walters i Arsdale. Osjetivši da se Nell sve više povlači, Mac ju je pokušao uvjeriti da izađe s njim na večeru, no odbila ga je.

— Mac, sad ne bih mogla ništa staviti u usta. Ali uskoro, obećajem. Uskoro ću moći razgovarati o svemu tome — rekla je.

Kad je otišao, Nell je ušla u spavaću sobu i otvorila vrata Adamovog ormara. Mornarsko plavi sako kojeg je donio kući iz Philadelphije visio je na vješalici na koju ga je objesila jutro poslije. Kad je Winifred svratila u petak poslijepodne sigurno sam joj dala drugi sako, pomislila je, isti kao taj, ali sa srebrnom dugmadi. Dakle, upravo je ovoga nosio dan prije smrti.

Nell ga je skinula s vješalice i uvukla ruke u rukave. Očekivala je da će osjetiti utjehu, gotovo kao da je obuhvaćaju Adamove ruke, no umjesto toga obuzeo ju je prohladan osjećaj otuđenja, popraćen iznenadnom, zapanjujućom uspomenu na izljev gnjeva do kojeg je došlo tog posljednjeg jutra i zbog kojeg je izletio iz stana bez sako.

Još uvijek u sakou, nemirno je koračala po sobi. Nepozvana i neželjena pretpostavka uvlačila joj se u misli. Adam je mjesecima bio na rubu živaca. Osim normalnog pritiska zbog otvaranja nove tvrtke, nije li ga možda još nešto uznemiravalo? Je li bilo moguće da se doista događalo nešto što ona nije slutila? Je li imao kakav razlog da strahuje od istrage?

Na trenutak se zaustavila i mirno stajala, odvagujući ono što je Mac rekao. Zatim je odmahнула glavom. Ne. Ne, nikad neću povjerovati u to, pomislila je.

Četvrtak, 15. lipnja

Poglavlje dvadeset treće

Nakon što mu je partner dojavio da je dan ranije pokupio tipa u marini i doveo ga na ispitivanje, Jack Sclafani hitao je u centar grada naći se s Georgeom Brennanom.

— Gotovo je prejednostavno — rekao je Brennan. — Ako pogledaš način na koji se ovo razvijalo, taj tip ne samo što je izvršio čin, nego je nakon toga sjeo i čekao da ga pokupimo.

Nabrojao je Jacku podatke o Jedu Kaplanu.

— Trideset osam godina. Odrastao na Manhattanu, u Stuvvesant Townu, nedaleko od Istočne Četrnaeste ulice. Uvijek je upadao u nevolje. Maloljetnički mu je dosje zapečaćen, ali kao punoljetna osoba odslužio je nekoliko kraćih kazni na Riker's Islandu zbog tučnjava u barovima. Izgleda da postane zaista gadan kad se nacuga ili uzme bilo kakvu drogu.

Brennan je s gađenjem odmahnuo glavom i nastavio.

— Otac i djed bili su znameniti krznari. Majka je krasna starica. Obitelj je posjedovala samostojeću kuću u Dvadeset osmoj ulici. Adam Cauliff prošle ju je godine kupio od Kaplanove majke za popriličnu svotu novca. Kaplan se prošli mjesec vratio u New York nakon pet godina provedenih u Australiji. Po priči susjeda, podivljao je čuvši da je majka prodala posjed.

— Ono zbog čega je poludio očito je bila činjenica da se vrijednost čestice više nego utrostručila kad je Vandermeerova vila, stara zgrada sa statusom povijesne znamenitosti u neposrednom susjedstvu, izgorjela prošlog rujna. Hrpa pepela ne može biti povijesna znamenitost te je posjed prodan Petoru Langu, velikoj faci u trgovini nekretninama, a baš je on, ako se; sjećaš, trebao biti na brodu koji je eksplodirao, ali nije stigao na sastanak jer je na putu u grad imao prometnu nesreću.

Brennan je spustio pogled na pisači stol i uzeo šalicu s kavom kojoj je dopustio da se ohladi.

— Adam Cauliff bio je uključen u projekt s Langom, namjeravali su izgraditi otmjeni stambeno-poslovno-trgovački kompleks na spojenim česticama. Napravio je nacrt za toranj koji je trebao stajati točno na mjestu gdje su Kaplanovi nekad izlagali krzno. Dakle, imamo motiv — mladi je Kaplan bio bijesan što je čestica prodana za mnogo nižu cijenu nego što se pokazalo da vrijedi — i imamo priliku. No, je li to dovoljno da ga uhitimo i osudimo? Ni u kom slučaju, ali dobro je za početak. Dođi sa mnom. Unutra je.

Kaplan ga je pogledao i iskezio se.

Jacku je bio dovoljan jedan pogled na Kaplana da shvati kako imaju posla sa sitnim kriminalcem. Sve je na njemu mirisalo na loše vijesti: podrugljiv osmijeh koji kao da mu se urezao u lice, tajnovit, neuhvatljiv pogled, način na koji je zgureno sjedio za stolom, kao da bi svaki trenutak mogao skočiti i napasti, ili pobjeći. I nejasan, sladunjav miris trave koji mu se zadržao na odjeći.

Kladim se da i u Australiji ima dugačak dosje, pomislio je Jack.

— Jesam li uhićen? — upitao je.

Dvojica su detektiva razmijenila poglede.

— Ne, nisi — rekao je George Brennan.

Kaplan je odgurnuo stolicu. — Odlazim odavde.

George Brennan je pričekao da izađu iz prostorije, a zatim se okrenuo prema starom prijatelju i zamišljeno upitao.

— Što misliš?

— O Kaplanu? Propalica — rekao je Jack Sclafani. — Mislim li da je bio u stanju raznijeti taj brod? Da, mislim. — Zastao je. — Muči me, međutim, jedna stvar: Ako je doista poslao te ljude na drugi svijet, mislim da ne bi bio toliko glup da se poslije povlači po marini. Možda je ljigavac, no je li i idiot?

Poglavlje dvadeset četvrto

U neko doba noći, kratko prije zore, Kena i Reginu Tucker iz sna su prenuili prestrašeni krici koji su dolazili iz spavaće sobe njihova sina Bena. Već drugi put od nesretnoga izleta u New York Ben je imao užasavajuće noćne more.

Oboje su iskočili iz kreveta i poletjeli hodnikom, širom otvorili vrata dječakove sobe, upalili svjetlo i pojurili prema njemu. Ken je zgrabio sina i čvrsto ga privio uz sebe.

— U redu je, momče, u redu je — umirujuće je rekao.

— Nek' zmija ode — jecao je Ben. — Natjeraj je da ode.

— Bio je to samo ružan san, Ben — rekla je Regina gladeći mu čelo. — Tu smo s tobom, na sigurnom si.

— Ispričaj nam — potakao ga je Ken.

— Plutali smo na rijeci i ja sam gledao preko ograde. A onda je onaj drugi brod... — Benove su oči još uvijek bile zatvorene, a glas mu je zapinjao te se zatim potpuno izgubio.

Roditelji su se pogledali.

— Sav drhti — prošaptala je Regina.

Prošlo je gotovo pola sata dok se nisu uvjerali da je Ben ponovno čvrsto zaspao. Kad su se vratili u spavaću sobu, Ken je tiho progovorio.

— Mislim da će biti najbolje da ga odvedemo školskom savjetniku. Siguran sam da ni on nije stručnjak za te stvari, ali iz onoga što sam čitao i vidio na televiziji, ovo mi izgleda kao slučaj takozvanog posttraumatskog stresnog poremećaja.

Sjedio je na rubu kreveta.

— Koja šugava sreća! Pokušavaš priuštiti djetetu nezaboravan dan u New Yorku, a on ima tu nesreću da gleda točno u pravcu broda koji eksplodira dok je na njemu četvero ljudi. Žao mi je što nismo ostali kod kuće.

— Misliš li da je zaista vidio kako su ti ljudi razneseni?

— S obzirom na njegov vid možda i jest, siroto dijete. No, mlad je i oporavit će se. Uz malo pomoći bit će mu dobro. Znam da je skoro vrijeme za ustajanje, ali pokušajmo uhvatiti još nekoliko minuta sna. Preda mnom je naporan dan i ne želim zakunjati usred posla.

Regina Tucker ugasila je svjetlo i legla te se približila suprugu, tražeći utjehu u njemu. Zašto Ben sanja zmije?, pitala se. Možda zato što zna da ih se ja oduvijek bojim, mislila je. Vjerojatno sam to prečesto spominjala pred njim. No, to i dalje ne objašnjava zašto je moj strah od zmija upleo u noćnu moru o brodu.

S osjećajem tuge i krivnje zaklopila je oči i prisiljavala se zaspati, iako joj je svako čulo bilo napeto, budno očekujući prvi zvuk još jednog Benovog užasnutog vriska.

Poglavlje dvadeset peto

Na misi za Adama Cauliffa, koja se održavala tog četvrtka prijepodne, Nell je sjedila u prvom redu crkve. S jedne joj je strane sjedio djed, a s druge prateta. Osjećala se udaljeno, gotovo kao netko tko je došao izvana promatrati obred. Dok je služba Božja tekla svojim tijekom preplavile su je uspomene, a misli joj nasumce jurile mozgom.

I prije dvadeset dvije godine sjedila je u istom tom redu, na istoj vrsti mise — za majku i oca. Njihova tijela, baš kao i Adamovo, nestala su u eksploziji i požaru nakon pada zrakoplova.

Adam je bio jedino dijete, sin dvoje jedinaca.

Ja sam bila jedino dijete, kćerka dvoje jedinaca.

Otac mu je umro dok je Adam još išao u srednju školu, a majka ubrzo nakon što je završio koledž.

Je li me i to djelomično privuklo njemu?, pitala se. Zajednički osjećaj izoliranosti?

Sjećala se kako joj je na prvom spoju Adam rekao:

— Ne želim se više vratiti u Sjevernu Dakotu. Tamo nemam rođaka, a osjećam se mnogo bliži prijateljima koje sam stekao na koledžu nego klincima s kojima sam odrastao.

Od Adamove smrti nije joj se javio nijedan od tih prijatelja s koledža. Pretpostavljala je da nijedan od njih nije sad bio na misi.

Moj je život bio tako ispunjen, pomislila je. Tako užurban. Uvijek se toliko toga događalo. Samo sam uklopila Adama u svoj raspored, kao što bih učinila s bilo kojim novim zadatkom ili odgovornošću. Na toliko sam ga načina uzimala zdravo za gotovo. Nikad ga nisam poticala da govori o djetinjstvu. Ni jedan jedini put nisam ga upitala bi li želio da nas posjeti neki od njegovih starih prijatelja.

S druge strane, je li Adam ikad predložio da ih pozovu?

Isti bih trenutak rekla da, rekla si je Nell.

Crkva je bila prepuna njezinih prijatelja, Macovih prijatelja, glasača koji su ih doživljavali kao vlastitu obitelj.

Mac ju je uhvatio ispod ruke, ponukavši je da ustane. Monsinjur Duncan čitao je Evanđelje.

Lazar, koji se vratio iz mrtvih.

Vrati se, Adame, molim te, vrati se, preklinjala je.

Monsinjur je govorio o besmislenom nasilju koje je oduzelo živote četvero nevinih ljudi. Zatim se ponovno okrenuo prema oltaru.

Stanka prije konačnog blagoslova, pomislila je Nell, a zatim shvatila da je Mac zakoračio u prolaz i krenuo uz oltarske stube.

Mac je stao za propovjedaonicu.

— Adam mi je postao unuk oženivši se mojom unukom — započeo je.

Mac drži počasni govor Adamu, pomislila je Nell. Nije mi rekao da će to učiniti. Onda joj je na um pala uznemirujuća pomisao da se možda nitko drugi nije dobrovoljno javio da govori; nitko drugi nije dovoljno dobro poznao Adama niti dovoljno mario za njega da bi mu održao govor.

Na trenutak joj se učinilo da je na rubu histeričnog smijeha, jer prisjetila se vica koji je Mac ponekad pričao na političkim skupovima, rugajući se protivnicima: Pat Murphy je mrtav, a svećenik za vrijeme mise ustane i zamoli da netko kaže nekoliko lijepih riječi o njemu. No, Pat iz brojnih razloga nije imao ni jednog jedinog prijatelja te se nitko nije javio da održi govor. Svećenik ponovno pozove dobrovoljca da kaže nekoliko riječi i ponovno nitko ne istupi. Kad svećenik po treći put pozove, postane već prilično nervozan te gotovo poviče:

»Nećemo izaći iz crkve dok netko ne kaže nešto lijepo o Patu Murphyju«. Čuvši to, jedan čovjek ustane i reče:

»Brat mu je bio još gori.«

Adame, zašto ovdje nema nikoga tko bi govorio lijepo o tebi!, pomislila je Nell. Zašto te netko toliko mrzio da te želio ubiti?

Mac se vratio u klupu. Uslijedio je završni blagoslov i posljednja pjesma. Misa je završila.

Dok je Nell izlazila iz crkve s Macom i Gert, jedna je žena pružila ruku prema njoj i zaustavila je.

— Mogu li razgovarati s vama? — upitala je. — Molim vas. Veoma je važno.

— Naravno. — Nell se udaljila od Maca i Gert. Poznam ovu ženu, pomislila je. Ali otkuda?

Činilo se da je žena otprilike Nelline dobi, a bila je odjevena u crninu kao i Nell. Oči su joj bile podbule, a linije tuge urezale se u lice. To je Lisa Ryan, pomislila je Nell, prisjetivši se konačno slike; koju je vidjela u novinama. Njezin muž Jimmy nalazio se na brodu s Adamom. Nazvala me nakon što su se pojavile priče da je eksplozija možda bila čin samoubojstva i da je on možda bio odgovoran za njihove smrti. Kad je nazvala, priznala je da joj je muž bio u depresiji, no ustrajala je na tome da nikad ne bi namjerno povrijedio drugu osobu.

— Gospodo Cauliff — užurbano je započela Lisa. — Zanima me mogu li se nasamo sastati s vama. Uskoro. Veoma je važno. — Nervozno je gledala uokolo. Iznenada su joj se oči raširile, a na licu joj se pojavio

izraz krajnje panike. — Žao mi je što sam vam smetala — naglo je rekla, okrenula se i pohrlila niz crkvene stube.

Užasnuta je, pomislila je Nell. Ali zbog čega? O čemu se uopće radi?

Osvrnula se i prepoznala detektiva Brennana, koji je izlazio iz crkve s još jednim čovjekom i približavao joj se. Zašto bi, upitala se, pogled na ta dva muškarca užasnuo udovicu Jimmyja Ryana?

Poglavlje dvadeset šesto

Tog četvrtka poslijepodne Bonnie Wilson nazvala je Gert MacDermott i upitala je bi li joj bilo zgodno da je nakratko posjeti.

— Iskreno rečeno, Bonnie, danas nije baš najbolji dan — rekla je Gert. — Jutros je održana misa za Adama Cauliffa, a nakon toga smo brat i ja organizirali ručak za sve u Plazi Athenee. Upravo sam stigla kući. Bio je to dug dan.

— Gert, naprosto osjećam da bih trebala navratiti. Mogu stići za dvadeset minuta i obećajem da se neću zadržati dulje od pola sata.

Gert je uzdahnula kad je začula zvuk prekinute veze u slušalici. Nakon emocionalne klackalice na kojoj je provela dan radovala se što će moći jednostavno odjenuti kućnu haljinu i napraviti šalicu čaja.

Voljela bih da sam tijekom života nekako naučila biti malo jača, malo prodornija, pomislila je. S druge strane, Cornelius je vjerojatno dovoljno prodoran za nas oboje, zaključila je.

Bilo je lijepo od njega što je tako krasno govorio o Adamu, razmišljala je. Rekla mu je to nakon službe.

— Svaki političar koji vrijedi pišljiva boba zna lijepo govoriti o bilo kome, Gert — čangrizavo je uzvratilo. — Nakon svih godina što me slušaš kako prosipam prazne fraze, bar bi ti to trebala znati.

Iživcirana njegovom grubošću, upozorila ga je da se to ne usudi reći Nell i služilo mu je na čast što je držao zatvorenu gubicu kad mu je Nell zahvalila.

O, jadna Nell, razmišljala je, prisjećajući se njezina držanja na misi. Da je barem pokazala nekakve osjećaje. Umjesto toga, sjedila je kao ošamućena. Gotovo je isto tako reagirala na misi za Richarda i Joan prije mnogo godina.

Toga je dana Cornelius tiho plakao tijekom čitave mise. Desetogodišnja Nell tapšala mu je ruku i pokušavala ga utješiti. Tada, kao i danas, oči su joj bile suhe.

Kad bi mi barem dopustila da malo budem s njom, pomislila je Gert. Ne prihvaća Adamovu smrt, jednostavno se uopće ne želi suočiti s njom.

— Još uvijek mi se sve čini tako nestvarnim — rekla je za ručkom nakon mise.

Gert je uzdahnula prelazeći preko sobe i otvarajući ormar. Dragi Bože, voljela bih da Bonnie nije ustrajala na dolasku upravo u ovom trenutku, ali ako ništa drugo, mogu se preodjenuti u nešto udobnije dok ne dođe.

Navukla je hlače i pamučni džemper te obula udobne papuče. Oplahnula je lice vodom i očetkala kosu. Pomalo osvježena, vratila se u dnevnu sobu točno u trenutku kad je interfon zazujao i vratar upitao očekuje li gospođicu Wilson.

Znam da bi ti bile draže da nisam došla — rekla je Bonnie ušavši u stan — ali osjetila sam da je neophodno. — Prodornim sivim očima proučavala je Gertino lice.

— Nemoj se toliko brinuti — mirno je rekla.

— Mislim da mogu pomoći tvojoj nećakinji. Imam osjećaj da si upravo namjeravala skuhati čaj. Zašto ga ne bismo zajedno popile?

Nekoliko minuta nakon toga dvije su žene sjedile jedna nasuprot drugoj za kuhinjskim stolićem.

— Sjećam se kako je moja baka nekad gledala u listiće čaja — rekla je Bonnie. — Bila je nevjerojatno precizna. Sigurna sam da je imala prirodne vidovnjačke sposobnosti koje nije razumjela. Nakon što je točno predvidjela da će joj se nećakinja teško razboljeti, djed ju je zamolio da prestane gledati u čaj ljudima. Uvjerio ju je da je uzrok nećakinjine bolesti bila moć sugestije.

Bonnieni dugi prsti obuhvatili su šalicu. Nekoliko listića čaja je prošlo je kroz cjedilo i ona je zamišljeno zurila u njih. Crna joj je kosa pala prema naprijed zakrivivši joj lice. Gert je sa sve većom nelagodom proučavala mladu ženu. Ona nešto zna, pomislila je. Reći će mi loše vijesti. Znam to.

— Gert, znaš što su fenomeni neovisnog glasa, zar ne? — iznenada je upitala Bonnie.

— Da, naravno. Ili, bolje rečeno, čula sam za njih. Koliko sam shvatila, to je vrlo rijetka pojava.

— Da, zaista. Jučer mi je na savjetovanje došla nova klijentica. Uspjela sam uspostaviti vezu s njezinom majkom na onom svijetu i mislim da sam joj pomogla prihvatiti majčinu smrt. No onda, upravo kad mi je njezina majka rekla kako je umorna i kako nas mora ostaviti, osjetila sam da postoji još netko tko pokušava stupiti u vezu sa mnom.

Gert je spustila šalicu.

Klijentica je otišla, a ja sam neko vrijeme sjedila u tišini, kako bih se uvjerila trebam li primiti poruku. Zatim sam ga čula — muški glas. No, bio je tako slabašan da u početku nisam razumjela što govori. Čekala sam i osjetila njegove napore, njegovu borbu da se probije do mene, a onda sam shvatila da stalno ponavlja ime: Nell. Nell.

— Je li to bio...? — Gertin se glas izgubio.

Bonnieni su se oči raširile i gotovo zasvijetlile. Tamnosiva šarenica potamnijela je do ahatno crne. Kimnula je.

— Upitala sam ga kako mu je ime. Energija mu je gotovo nestala te je jedva bio u stanju komunicirati

sa mnom. No, trenutak prije nego što me napustio progovorio je.
— Adam. Ja sam Adam.

Poglavlje dvadeset sedmo

Nakon ručka Nell je ustrajala u odluci da sama prošetati kući od Plaze Athenee. Znala je da će joj šetnja do stana duž deset blokova zgrada i goditi i željela je to vrijeme samo za sebe, kako bi mogla razmišljati.

— Mac, dobro sam — rekla je djedu, uvjeravajući ga. — Molim te, prestani se brinuti.

Konačno so iskrala dok se on dodvoravao posljednjim gostima na ručku, starim prijateljima koji su također palili i žarili u stranci. Neki od njih jedva su završili s izražavanjem sućuti i odmah netaktično prešli na razgovor o politici.

Mike Powers, na primjer, povjerio joj se.

— Nell, pravo budi rečeno, Bob Gorman nije postigao ni koliko je crno pod noktom u te dvije godine koje je proveo na Macovom mjestu. Drago nam je što će otići raditi za jednu od tih internet tvrtki. Hvala Bogu što smo ga se riješili, kažem ti ja. S tobom na izbornoj listi možemo pobijediti.

Mogu li pobijediti?, pitala se Nell korčajući Avenijom Madison. Hoćete li i dalje tako misliti kad saznate da Adamovi bivši poslodavci pokušavaju svaliti krivnju na njega i Winifred za vlastito namještanje ponuda i primanje mita?

Tako je lako okriviti dvoje ljudi koji nisu tu da se brane, ljutito je pomislila. I tako prikladno.

Ipak, Nell je shvatila da joj jedna misao ustrajno klepeće po podsvijesti: Je li moguće da su Adam i Winifred mrtvi zato što su znali previše o korupcijskom skandalu kojeg istražuje okružni tužitelj?

Ako je Adam na bilo koji način bio umiješan, čak i najmanje, ona bi mogla izgubiti to mjesto za stranku, pod pretpostavkom da se to ispostavi nakon što objavi kandidaturu.

I kakav je to bio prizor jutros pred crkvom? Zašto se Lisa Ryan uspaničarila vidjevši detektive koji su istraživali eksploziju na brodu? Je li moguće da je njezin muž bio odgovoran za eksploziju? Ili je on možda bio meta? Prema onome što je pisalo u novinama, neko je vrijeme bio bez posla, a njegova je žena rekla da je razlog tome bila njegova pritužba na loše materijale koji su se koristili u poslu. Je li postojalo još nešto što je znao, a što ga je činilo opasnim?

Hodajući, Nell je postala svjesna sunca na licu. Konačno podigavši glavu dovoljno visoko da pogleda uokolo, shvatila je da je prekrasno lipanjsko poslijepodne. Adam i ja uvijek smo šetali Avenijom Madison, tužno je pomislila. Oboje su voljeli razgledati izloge, iako bi rijetko što kupili. Ponekad bi se počastili objedom u nekom restoranu; češće bi svratili na kavu u neki kafić.

Nikad se nije prestala čuditi činjenici da u New Yorku opstaje toliko mnogo restorana. Prošla je pokraj dva najmanja, oba sa sićušnim stolovima od kovanog željeza na pločniku.

Dok je promatrala, dvije su se žene smjestile za stolom spustivši pakete na pod.

— Kafići na pločniku podsjećaju me na Pariz — rekla je jedna od njih.

Adam i ja proveli smo medeni mjesec u Parizu, sjetila se Nell. Bio je to njegov prvi posjet tom gradu. Uživala sam pokazujući mu ga.

Maca je uznemiravalo to što su se ona i Adam poznavali tako kratko prije vjenčanja.

— Neka prođe godina dana — savjetovao joj je. — Onda ću ti prirediti vjenčanje o kojem će pričati cijeli grad. Bit će to i dobra reklama.

Nije mogao razumjeti zašto ona nikad nije željela veliko vjenčanje, no njoj je to bilo očito. Velika su vjenčanja za ljude s velikom obitelji. Trebala bi rođakinje da joj budu djeveruše, bake da joj daju sentimentalne poklone, nećakinje da nose cvijeće i preotmu im glavnu ulogu.

Ona i Adam razgovarali su o tome. Svi prijatelji na svijetu ne mogu potpuno nadoknaditi najužu obitelj na tako velikim zabavama, a budući da je ni on ni ona nisu imali — osim, naravno, Maca i Gert — odlučili su se za jednostavnost.

— Hajmo prirediti uistinu malo, osobno vjenčanje — rekao je Adam. — Ne trebamo mnoštvo novinara koji će nam skakati u lice s blicevima. A počnem li pozivati prijatelje, neću moći povući liniju.

Gdje su danas bili ti prijatelji?, pitala se Nell. Mac je pobjesnio kad mu je rekla da su ona i Adam odredili datum.

— Tko je, do vraga, taj tip? Nell, jedva ga poznaješ! U redu, on je arhitekt iz Sjeverne Dakote koji je došao u New York s bijednim početničkim poslom. Što još znaš o njemu?

Mac ne bi bio Mac da ga nije dao provjeriti.

— Taj koledž koji je pohađao prava je tvornica bezvezarija, Nell. Vjeruj mi, tip nije Stanford White. A mjesta na kojima je radio sitni su obiteljski projekti, beznačajne tvrtke koje grade trgovinske centre i staračke domove. Takve stvari.

Mac također ne bi bio Mac da nije samo lajao, ali ne i grizao kad sam ja bila u pitanju. Kao i uvijek, pomislila je Nell. Jednom kad je prihvatio činjenicu da je donijela odluku, upoznao je Adama sa svojim prijateljima Robertom Waltorsom i Lenom Arsdaleom, a oni su ga zaposlili.

Stigla je pred vrata vlastite zgrade. Prije jedanaest godina, kad je kupila stan, tek je završila koledž. Mac nije mogao shvatiti zašto jednostavno nije nastavila živjeti s njim u kući od pješčenjaka.

— Vodit ćeš moj njujorški ured i navečer ići na studij prava. Štedi novac — rekao je.

— Vrijeme je, Mac — ustrajala je.

Carlo, vratar, u to je doba tek počeo raditi u zgradi. Prisjetila se kako joj je pomogao istovariti stvari iz automobila, noseći onih nekoliko predmeta koje je ponijela iz Macove kuće. Danas je imao zabrinut izraz lica otvarajući joj vrata.

— Ovo je bio prilično gadan dan za vas, gospodo MacDermott — rekao je, a u očima mu se nazrelo suosjećanje.

— I ja bih rekla, Carlo. — Nell je osjetila neobičnu utjehu čuvši zabrinutost u glasu tog čovjeka.

— Nadam se da ćete se ostatak dana moći samo odmarati.

— Upravo to namjeravam učiniti.

— Znate, razmišljao sam o onoj gospođi koja je radila za gospodina Cauliffa — rekao je Carlo.

— Misliš, Winifred Johnson?

— Aha, upravo o njoj. Bila je ovdje prošli tjedan, na dan nesreće.

— Baš tako.

— Uvijek je bila tako nervozna kad je dolazila ovamo; mislim, izgledala je tako plašljiva.

— Baš tako — ponovno je rekla Nell.

— Prošli tjedan, upravo kad sam je puštao van, zazvonio joj je mobitel. Zastala je i javila se. Nisam si mogao pomoći, čuo sam što je govorila. Zvala ju je majka. Pretpostavljam da je u staračkom domu?

— Da, u Oll Woods Manoru, gore u White Plainsu. Otac jednog mog prijatelja bio je tamo. Lijepo je koliko takvo mjesto može biti.

— Mogao sam razabrati da se majka gospođice Johnson žalila na depresiju — rekao je Carlo. — Nadam se da tu staru gospođu netko posjećuje sad kad je gospođica Johnson mrtva.

Sat vremena nakon toga, otuširana i preodjevena u jaknu od traperi i sportske hlače, Nell se spustila dizalom do garaže i ušla u auto. Osjećala je stid što joj cijeli tjedan nije palo na um stupiti u vezu s Winifredinom majkom, kako bi joj barem izrazila sućut i provjerila može li što učiniti za nju.

No, vozeći se uvijek zakrčenom cestom F. D. Roosevelta, priznala si je da je postojao još jedan razlog za taj iznenađan posjet Old Woods Manom. Prijatelj čiji je otac boravio tamo rekao joj je da je to veoma skupa ustanova. Razmišljajući o tome, Nell se počela pitati koliko je dugo gospođa Rhoda Johnson živjela u tom domu i kako ga je Winifred uspijevala platiti.

Sjetila se kako je Adam jednom primijetio da nije bilo te pojedinosti o sklapanju poslova u građevinskoj struci za koju Winifred nije znala. A Mac je napomenuo da Winifred možda i nije bila baš takva plaha srna kakvom su je svi smatrali.

Nell se počela pitati nisu li potrebe boležljive majke možda dale Winifred potreban poticaj da unovči svoje znanje o poslovima koji su se odvijali ispod stola. Možda je zaista nešto znala o podmićivanjima koje su Walters i Arsdale spomenuli Macu. I možda je ona bila razlog što je brod eksplodirao — i što je Adam ubijen.

Poglavlje dvadeset osmo

Peter Lang svakako je namjeravao otići na misu za Adama Cauliffa ali u posljednji je trenutak primio telefonski poziv od Curtisa Littlea iz Overland Banke, jednog od potencijalnih ulagača u projekt Vandermeerovog tornja. Little je tražio od Petera da izvijesti njegova kolegu, i Johna Hilmera, o najnovijem stanju pregovora. Jedino moguće vrijeme za sastanak preklapalo se s misom.

Sastali su se u sali za sastanke u Peterovom velikom poslovnom prostoru na uglu Četrdeset devete ulice i Avenije Amerika.

— Moj se otac nikad nije prestao žaliti što su promijenili ime Šeste avenije u Aveniju Amerika — rekao je Peter Hilmeru dok su sjedali za konferencijski stol. — Ovo su izvorno bili njegovi uredi, a sve do umirovljenja govorio je ljudima da radi u Šestoj aveniji. Bio je veoma jednostavan čovjek.

Hilmer se lagano osmijehnuo. Bio je to njegov prvi sastanak s legendarnim Peterom Langom i bilo je očito da ništa na njemu nije bilo naročito »jednostavno«. Iako su mu se na licu još uvijek vidjele posjekotine i modrice od nesreće, Lang je bio naočit čovjek koji je zračio samouvjerenošću i s nemarnom otmjenošću nosio skupu odjeću.

Lagano zadirkujući ton nestao je kad je Lang pokazao na tkaninom prekriven predmet na stolu.

— Curt, za nekoliko ćete minuta ti i John vidjeti maketu stambeno-poslovno-trgovačkog kompleksa kojeg je projektirao lan Maxwell. Kao što vam je možda poznato, Maxwell je upravo završio nagrađenu stambeno-poslovnu pedesetpeterokatnicu na jezeru Michigan. Mnogi su mišljenja da je to jedna od najmaštovitijih i najljepših građevina sagrađenih u Chicagu u posljednjih dvadeset godina.

Zastao je, a ostali su vidjeli kako mu je licem preletio bolan izraz.

S pokajničkim osmijehom Lang je posegao za pilulom i progutao je s kratkim gutljajem vode.

— Znam da izgledam kao da me netko premlatio, ali prave mi nevolje stvara slomljeno rebro — objasnio je.

Curtis Little, sjedokosi čovjek od pedesetak godina koji je zračio nervoznom energijom, jetko je progovorio.

— S obzirom na okolnosti, siguran sam da si sretan što si prošao samo s modricama i slomljenim rebrom, Peter. Ja bih sigurno bio. — Prstima je nemirno lupkao po stolu. — Što nas dovodi do svrhe ovoga sastanka. Kako stojimo s posjedom Adama Cauliffa?

— Curt, ti si u ovome od početka — rekao je Peter. — No, Johnu ću pobliže objasniti situaciju. Kao što znate, blokovi zgrada između Dvadeset treće i Trideset prve ulice u West Sideu područje su Manhattana koje će prvo biti zrelo za obnavljanje. Štoviše, obnova je već dobro započela. Dulje sam vremena pokušavao skinuti status znamenitosti s Vandermeerove vile. Svi se slažemo da je nečuvena sramota što se vitalni posjedi na Manhattanu pretvaraju u taoce sentimentalne beskorisne, propale građevine koje su odavno trebale biti srušene sa zemljom. Vandermeerova je kuća bila posebno istaknut primjer pomahnitale birokracije — ne samo što je postala trn u oku, nego nikad nije ni bila posebno zanimljiva građevina.

Lang se naslonio leđima na naslon stolca, pokušavajući pronaći udobniji položaj.

— Usprkos uvjerenju da ta zgrada nije zaslužila status znamenitosti, priznajem da sam mislio kako nikad neću uspjeti nagovoriti Gradski odbor da je makne s popisa zaštićenih građevina. Zbog toga se nikad nisam okomio na Kaplanov posjed u neposrednom susjedstvu. Ipak, nastavio sam vršiti pritisak na odbor i konačno uspio. Ironija je, naravno, bila u tome što je zgrada izgorjela — s tom nesretnom ženom unutra — samo nekoliko sati nakon što je Gradski odbor izglasao ukidanje zaštićenog statusa. — Na licu mu je bljesnuo kratak, tužan osmijeh.

Lang je ponovno posegao za čašom vode. Pustio je da se voda zadrži na otečenoj usni, a zatim nastavio. — Kao što znate, dok sam nastojao osloboditi Vandermeerovu vilu, Adam Cauliff kupio je Kaplanov posjed. Ponudio sam mu dvostruku cijenu od one koju je platio, ali nije je želio. Predložio je da umjesto toga bude arhitekt kompleksa kojeg smo planirali izgraditi, a u gradnju je želio uključiti Sama Krausea.

Curtis Little nemirno se promeškoltio.

— Peter, nismo spremni dati novac za zgradu koju je Adam Cauliff predložio izgraditi. Neoriginalna je, sitničava, neuzbudljiva i predstavlja zbrku arhitektonskih stilova.

— Slažem se — spremno je rekao Lang. — Adam je mislio da može povezati prodaju posjeda s ugovorom za sebe kao arhitekta. Mislio je da ćemo učiniti sve da se domognemo Kaplanove čestice. Pogriješio je. I to me dovodi do projekta lana Maxwella. Nekoliko je mojih suradnika u prošlosti radilo s lanom. Nazvao sam ga na njihov prijedlog.

Peter se nagnuo prema naprijed i skinuo tkaninu s predmeta na stolu, otkrivajući maketu zgrade s postmodernističkim, art deco pročeljem.

— lan je bio u gradu prije dva tjedna. Odveo sam ga na zemljište i objasnio mu problem. Ovo je njegova pokusna zamisao o mogućnosti podizanja neke vrste kompleksa s tornjem kakvog želimo bez korištenja Kaplanova posjeda u vlasništvu Adama Cauliffa. Prošli sam tjedan priopćio Adamu da smo stvorili alternativni plan.

— Cauliff je znao da se nećemo složiti s njegovim prijedlogom? — upitao je Little.

— Da, znao je. Otvorio je vlastitu tvrtku očekujući da nećemo moći bez njega, ali bio je u krivu. Jučer sam se vidio s njegovom ženom, ili bolje rečeno — udovicom. Rekao sam joj kako je važno da se idući tjedan sastanemo radi posla. Tad ću joj objasniti da ne trebamo tu česticu — radi jasnije slike, nazovimo je Kaplanova čestica — ali da ćemo joj platiti poštnu tržišnu vrijednost ako je voljna prodati.

— I ako se složim... — započeo je Curtis Little.

— Ako se složim s nama, lan Maxwell dizajnirat će našu zgradu s tornjem na strani, kao što smo se izvorno nadali. U suprotnom, kao što sam objasnio Adamu, toranj će se nalaziti na stražnjem dijelu zgrade, što će funkcionirati sasvim dobro, ako već ne jednako dobro.

— Bi li se Adam Cauliff složio s poštnom tržišnom vrijednošću za Kaplanov posjed? — upitao je John Hilmer.

Peter Lang nasmiješio se.

— Naravno da bi. Adam je imao prenapuhan ego i nerealistično mišljenje o vlastitim potencijalima kao arhitekta i poslovnog čovjeka, no nije bio glup. To ne znači da je bio naročito oduševljen mojom ponudom da mu za skromnu dobit izvučem Kaplanov posjed iz ruku. No savjetovao sam mu da će, ako ne prihvati naš prijedlog za prodaju, najbolje iskoristiti posjed tako da ga pokloni gradskim vlastima da na njemu naprave parkić. — Škrto se i mračno osmijehnuo na vlastitu šalu.

Curtis Little proučavao je maketu. — Peter, činjenica je da bi mogao staviti toranj na stražnji dio zgrade, no izgubio bi veći dio estetske vrijednosti građevine i prokleta mnogo prostora za iznajmljivanje. Nisam nimalo siguran da bismo uložili novac u projekt bude li to slučaj.

Peter Lang nasmiješio se.

— Naravno da ne biste. Ali Adam Cauliff to nije znao. On je bio tek seoski momak koji je zaigrao s prvoligašima, a tamo mu nije bilo mjesto. Vjeruj mi, prodao bi nam posjed — i to po našoj cijeni.

John Hilmer, novoizabrani zamjenik predsjednika uprave Overland Banke zadužen za kapital i ulaganje u projekte, sam se mukotrpno probio do sadašnjeg položaja. Proučavajući Petera Langa preko stola i razmišljajući o tome kako je taj čovjek sve u životu dobio na dar, počeo je osjećati sve veće gnušanje prema njemu.

Beznačajna prometna nesreća spasila je Langa od smrti u fatalnoj eksploziji na Cauliffovom brodu. No, govoreći o tom jadnom čovjeku, Lang ni u jednom trenutku nije izrazio ni najmanje žaljenje što su Adam Cauliff i još troje ljudi izgubili živote na tom brodu.

Lang je još uvijek bijesan jer je Adam Cauliff bio dovoljno prepređen da mu ispred nosa ugrabi Kaplanov posjed, razmišljao je Hilmer. Pronašao je način da uvjeri Cauliff a kako će uspjeti dobiti kredit za gradnju i bez njegove čestice, a sad kad je čovjek mrtav trlja ruke jer je siguran da će dobiti Kaplanov posjed po cijeni koju sam odredi. Nije baš drag čovjek, bez obzira što u tom poslu ni ne možeš uspjeti bez čeličnih muda.

Dok je ustajao s namjerom da ode, Hilmeru je na um pala još jedna misao. Njegov sin, branič u fakultetskoj momčadi američkog nogometa, često je dolazio s utakmica izgledajući mnogo gore od Petera Langa, kojeg je dohvatio kamion s prikolicom.

Poglavlje dvadeset deveto

Noseći tople sendviče s dimljenom govedinom i plastične šalice s kavom koja se pušila, Jack Sclafani i George Brennan vratili su se u Jackov ured nakon mise. Jeli su u tišini, obojica udubljeni u misli.

Zatim su istodobno strpali aluminijske folije, salvete i nepojedeni marinirani češnjak u plastične vrećice u kojima su donijeli ručak te ih bacili u koš za smeće. Ispijajući posljednje gutljaje kave pogledali su se.

— Kakvo je tvoje mišljenje o udovici Ryan? — upitao je Jack Brennan.

— Preplašena je. Ludo je zabrinuta zbog nečega. Pobjegla je k'o vrag od tamjana kad nas je ugledala.

— Čega se ima bojati?

— O čemu god se radilo, želi to skinuti s duše.

Brennan se nasmiješio.

— Katolička krivnja? Potreba za ispovjedi?

Obojica su bili praktični katolici i odavno su se složili kako su ljudi odgojeni u katoličkoj vjeri naučeni ispovijedati grijeha i tražiti oprost. Ponekad su se šalili da im to olakšava posao.

Ispred crkve nakon mise Jack Sclafani nalazio se bliže Lisi Ryan nego njegov partner u trenutku kad je ona pogledala pokraj Nelli MacDermott i vidjela ga kako prilazi. Uspaničarila se, pomislio je. U očima sam joj vidio strah. Dao bih mnogo toga da znam što je govorila — ili, vjerojatnije, što bi rekla — Mac Dermottici da nas nije prethodno spazila. — Mislim da bismo je trebali posjetiti — polagano je rekao. — Zna nešto i to je plaši, a ne zna što učiniti po tom pitanju.

— Misliš, možda ima neki dokaz da joj je muž doista prouzročio tu eksploziju? — upitao je Brennan.

— Imma dokaz o nečemu. Ipak, još je prerano za znati o čemu se radi. Jel' došlo kakvo izvješće o

Kaplanu od Interpola?

Brennan je posegao za telefonskom slušalicom.

— Nazvat ću dolje i provjeriti je li što došlo otkad sam otišao.

Vidjevši iznenadnu napetost na Brennanovom licu dok se raspitivao o odgovoru Interpola, Jacku Sclafaniju ubrzao se puls. Ima nešto, pomislio je Sclafani.

Brennan je završio razgovor i spustio slušalicu.

— Kao što smo i sumnjali, Kaplanov je dosje u Australiji ogroman poput Velikog koraljnog grebena. Uglavnom se radi o sitnicama, osim jedne osude koja ga je odvela u zatvor na godinu dana. A sad, slušaj ovo: Uhvaćen je kako vozi eksploziv u prtljažniku automobila. U to je vrijeme radio u tvrtci za rušenje zgrada i ukrao je eksploziv s posla. Na sreću, uhvatili su ga. No, na nesreću, nikad nisu saznali što je namjeravao učiniti s njim. Sumnjali su da je plaćen za dizanje nečega u zrak, no nikad to nisu uspjeli dokazati.

Brennan je ustao.

— Mislim da je vrijeme da se još jednom vidimo s Kaplanom, zar ne?

— Nalog za pretres?

— Itekako. S obzirom na dosje i neskriveno neprijateljstvo prema Adamu Cauliffu, mislim da će se sudac složiti s tim. Kasnije popodne već bismo mogli imati nalog.

— I dalje želim razgovarati s Lisom Ryan — rekao je Jack Sclafani. — Čak i da sam vidio Kaplana sa štapom dinamita u ruci, i dalje bih imao predosjećaj da je ono što izjeda nju ključ zbivanja na brodu te večeri.

Poglavlje trideseto

Old Woods Manor bio je samo nekoliko blokova zgrada udaljen od uvijek prometne veste 287 u okrugu Westchester, sjeverno od New York Cityja, no kad je Nell skrenula na dugačak prilazni put koji je vodio do ustanove, okolica se drastično promijenila. Svi tragovi predgrađa nestali su. Lijepo kameno zdanje ispred nje moglo je biti seoska rezidencija nekog bogatog zemljoposjednika negdje u Engleskoj.

Dok joj je djed bio konfrosmen, Nell je često pratila u izaslanstvima čiji je cilj bio utvrditi pravo stanje stvari. Uvijek uz njega, imala je priliku promotriti čitavu paletu staračkih domova, od ustanova koje je očito trebalo zatvoriti, preko skromnih, no primjerenih proširenja malenih bolnica, do dobro vođenih, pomno planiranih — ponekad čak luksuznih — ustanova.

Kad je parkirala auto i ušla u zgradu gdje ju je pozdravio službenik u bogato namještenom prijamnom uredu, učvrstila se u uvjerenju da je ovo mjesto creme de la creme među ustanovama za pomoć ljudima s posebnim potrebama.

Zgodna žena koja je vjerojatno bila u ranim šezdesetim godinama otpratila je Nell do dizala i odvezla se s njom na drugi kat.

Rekla je da se zove Georgina Matthews.

— Volontiram ovdje nekoliko poslijepodneva tjedno — objasnila je. — Gospođa Johnson nalazi se u apartmanu 216. Kćerkinja je smrt bila strašan udarac za nju. Svi joj pokušavamo pomoći koliko god možemo, ali upozoravam vas: U takvom je emocionalnom stanju da je ljuta na čitav svijet.

Dakle, nisam jedina, pomislila je Nell.

Na drugom katu izašle su iz dizala i krenule ukusno uređenim hodnikom s tepihom. Putem su prošli pokraj nekoliko starijih ljudi s hodalicama ili u invalidskim kolicima. Georgina Matthews svakom je poklonila osmijeh ili nekoliko kratkih riječi.

Iskusnim očima Nell je zapazila činjenicu da su svi stariji ljudi koje je vidjela izgledali iznimno dobro njegovani i činilo se da se o njima dobro vodi briga.

— Koji je brojčani odnos njegovatelja i štićenika? — upitala je.

— Dobro pitanje — odgovorila je gospođa Matthews.

— Dvoje na svaka tri štićenika. Naravno, to uključuje registrirane medicinske sestre i terapeute. — Zastala je. — Ovo je apartman gospođe Johnson. Očekuje vas. — Pokucala je na vrata, a zatim ih otvorila.

Rhoda Johnson odmarala se u naslonjaču s pokretnim naslonom sklopljenih očiju, podignutih nogu, prekrivena tankom dekom. Njezin izgled iznenadio je Nell. Činilo se da je u kasnim sedamdesetim godinama, a imala je široka ramena i bujnu sijedocrnu kosu.

Suprotnost između majke i kćerke odmah je zapanjila Nell. Winifred je bila bolno mršava. Kosa joj je bila ravna i tanka. Nell je očekivala fizičku sličnost s majkom. No, Rhoda Johnson očito je bila izlivena po drukčijem kalupu.

Kad su dvije žene ušle u sobu, otvorila je oči i zagledala se u Nell.

— Rekli su mi da dolazite. Pretpostavljam da bih trebala biti zahvalna.

— Ma, dajte, gospođo Johnson — upozorila ju je Georgina Matthews.

Rhoda Johnson nije se obazirala na nju. — Winifred je bilo sasvim dobro dok je sve te godine radila za Waltersa i Arsdalea. Čak su joj dali dovoljno veliku povišicu da me preseli ovamo. Mrzila sam prethodni starački dom. Stalno sam joj govorila da ostane tamo, umjesto da ode s vašim mužem kad je otvorao vlastitu tvrtku, no ona nije htjela slušati. Eto, jesam li bila u pravu?

— Veoma, veoma mi je žao zbog Winifred — rekla je Nell. — Znam da je to i za vas užasno. Željela sam vidjeti mogu li vam kako pomoći. — Osjetila je kako joj je gospođa Matthews uputila kratak pogled iskosa. Sigurno zna za Adama, pomislila je Nell, no kad sam nazvala nisu me povezali s onim što se dogodilo Winifred.

S pokretom spontanog suosjećanja Georgina Matthews dotakla je Nellinu ruku.

— Nisam shvatila — promrmljala je. — Ostavit ću vas da čavrljate. — Okrenula se Rhodi Johnson. — A vi budite ljubazni.

Nell je pričekala dok se vrata nisu zatvorila. — Gospođo Johnson, razumijem da ste sigurno tužni i preplašeni. I ja se isto osjećam. Zato sam vas htjela vidjeti.

Privukla je stolicu i nagonski poljubila Rhodu Johnson u obraz. — Ako vam je tako draže, neću ostati. Razumjet ću — rekla je.

— Pretpostavljam da to nije bila vaša greška. — Ton gospođe Johnson bio je samo blago ratoboran.

— No, zašto je vaš muž nagovarao Winifred da ostavi posao? Zašto nije prvo otvorio vlastitu tvrtku, vidio hoće li uspjeti? Winifred je imala dobar posao, dobra primanja i veliku sigurnost. Je li mislila na mene kad je riskirala i odrekla se svega toga kako bi radila za vašeg muža? Ne, nije.

— Možda je imala policu osiguranja koja bi mogla pokriti vaše troškove ovdje — napomenula je Nell.

— Ako je imala, nikad mi nije rekla za nju. Winifred je ponekad znala šutjeti k'o riba. Kako bih ja trebala znati za osiguranje?

— Je li Winifred imala sef?

— Što bi držala u rmemu?

Nell se nasmiješila. — Gdje je onda čuvala osobne dokumente?

— U pisaćem stolu u stanu, vjerujem. Lijep je to stan. Stanarina je još uvijek zajamčena zakonom. Živjeli smo tamo od vremena kad je išla u vrtić. Bila bih i sad u njemu da nije tog artritisa. Zbog njega sam postala invalid.

— Možda bismo mogli srediti da neki susjed pregleda stol umjesto vas i pošalje vam papire.

— Ne želim da se susjedi petljaju u moj posao.

— Pa, imate li odvjetnika? — upitala je Nell.

— Što će mi odvjetnik? — Rhoda Johnson napeto je promatrala Nell, odmjeravajući je.

— Vaš je djed Cornelius MacDermott, zar. ne?

— Da, jest.

— Dobar čovjek, jedan od rijetkih poštenih političara u zemlji.

— Hvala.

— Ako vam dopustim da odete u stan i potražite dokumente, bi li on išao s vama?

— Kad bih ga zamolila, išao bi, da.

— Dok je Winifred bila beba živjeli smo u vašem okrugu i glasovali za njega. Moj je muž mislio da je on najbolji.

Rhoda Johnson počela je plakati.

— Nedostajat će mi Winifred — rekla je. — Bila je dobra osoba. Nije zaslužila umrijeti. Samo nije bila dovoljno snalažljiva — to je bio njezin problem, sirota djevojka. Uvijek se trudila ugoditi ljudima. Kao ni mene, nikad je nisu cijenili. Krvavo je radila za tu tvrtku. Barem su joj na kraju dali povišicu koju je zavrjedila.

Možda, pomislila je Nell. A možda i ne.

— Znam da bi djed pošao sa mnom u vaš stan, a ako se možete sjetiti još čega što biste voljeli da vam donesemo, pobrinut ćemo se i za to.

Rhoda Johnson pipala je po džepu džempera tražeći rupčić. Promatrajući je, Nell je po prvi put primijetila kako su prsti gospođe Johnson gotovo deformirani od artritisa.

— Tamo ima nekoliko uokvirenih slika — rekla je. — Donesite ih. Oh, da, hoćete li pogledati možete li naći Winifredine plivačke medalje? Kao djevojka osvajala je sve moguće nagrade. Trener je rekao da je mogla biti nova Esther Williams, samo da je ustrajala. No ja sam izvlačila deblji kraj u borbi s artritismom, a njezin otac nije bio zainteresiran za to. Pa nisam mogla jurcati s njom po čitavoj zemlji, zar ne?

Poglavlje trideset prvo

Nakon što je Bonnie Wilson otišla, Gert je mučilo kako reći Nell ono što je upravo saznala. Kako joj priopćiti novost da Adam pokušava stupiti u vezu s njom? Gert je, naime, bila sigurna da je ono što joj je Bonnie Wilson ispričala bila istina. Znala je da će se Nell opirati. Odbija shvatiti da neki ljudi imaju pravi vidovnjački dar, razmišljala je Gert, moći koje koriste kako bi pomogli drugim ljudima. Također se plaši činjenice da i sama ima taj dar. A to ni nije čudno, kad se uzme u obzir vječna Corneliusova priča o »uzmasima mašte«.

Gertine su se oči napunile suzama kad se prisjetila kako je desetogodišnja Nell jecala u njezinom naručju.

— Teta Gert, mamica i tatica zaista su mi rekli zbogom. Znaš kako mi je tatica uvijek prolazio prstima kroz kosu? Bilo je to za vrijeme odmora, prišao mi je i učinio taj pokret. A onda me mamica poljubila. Osjetila sam kako me poljubila. Počela sam plakati. Znala sam da su otišli. Znala sam. Ali, djed kaže da se to nije dogodilo. Kaže da sam samo zamišljala.

Upitala sam Corneliusa kako objašnjava činjenicu da je Nell imala to iskustvo točno u trenutku kad je zrakoplov njezinih roditelja nestao s radarskog ekrana, pomislila je Nell. Pitala sam ga kako može biti tako siguran da je Nell samo zamišljala posjet roditelja. Odgovorio je da punim Nellinu glavu glupostima.

A čak i prije tog groznog događaja, pomislila je Gert, Nell je predosjetila smrt Madeline, svoje bake. Bilo joj je samo četiri godine, no bila sam nazočna kad je dotrčala niz stube. Bila je tako sretna jer je »bakica« došla u njezinu sobu po noći te je mislila kako to znači da se bakica vratila kući iz bolnice. No, Cornelius je to, kao i obično, odbacio rekavši da se radilo o snu.

Ne bih mu se usudila reći što mi je Bonnie Wilson ispričala, pomislila je Gert. Bez obzira hoće li Nell sama razgovarati s Bonnie ili neće, tražit ću od nje da obeća kako to neće reći Macu, zaklela se.

U osam sati navečer nazvala je Nellin broj. Bila je uključena automatska sekretarica, koja se upalila nakon trećeg zvona. Vjerojatno večeras želi biti sama, pomislila je Gert. Pokušala je ne zvučati nervozno ostavljajući poruku.

— Nell, samo želim znati kako si — započela je. Zatim je nakon trenutka oklijevanja izlanula. — Nell, veoma je važno, želim razgovarati s tobom. Ja...

Začula je škljocaj, slušalica se podigla.

— Teta Gert, ovdje sam. Nešto nije u redu?

Po mutnom Nellinom glasu Gert je razabrala da je plakala. Odlučila je zanemariti oprez.

— Moram ti nešto reći, Nell. Danas me posjetila Bonnie Wilson, moja prijateljica vidovnjakinja. Ona spaja preminule osobe s ljudima na ovome svijetu koji ih vole.

— Nell, mogu te uputiti na ljude koji joj potpuno vjeruju. Ona je prava, sigurna sam u to. Kad je danas svratila, Bonnie mi je rekla da je Adam stupio u vezu s njom s onoga svijeta i da želi razgovarati s tobom. Nell, molim te, dopusti mi da te odvedem k njoj.

Brzo je izgovarala riječi, žarko želeći sve izreći prije nego što joj Nell spusti slušalicu ili ona sama izgubi hrabrost i predomisle se te ipak ne kaže pranećakinji o Bonnienom posjetu.

— Gert, ne vjerujem u te stvari — blago je rekla Nell. — Znaš i sama. Znam da to tebi mnogo znači, ali kod mene ne pali. I zato te molim da to više ne spominješ... naročito ne nešto što ima veze s Adamom.

Gert se trznula na zvuk prekinute veze. Došla je u iskušenje da ponovno nazove Nellin broj i ispriča se što joj je dosađivala na takav način i u takvom groznom trenutku.

Gert nije znala da je Nell spustivši slušalicu zadrhtala od straha i nesigurnosti.

Slučajno sam prošle godine vidjela Bonnie Wilson u onoj bizarnoj televizijskoj emisiji, pomislila je Nell, onoj u kojoj pozivaju ljude neka nazovu i ispitaju vidovnjačke moći stručnjaka. Ako se nije radilo o potpunoj namještaljci, Bonnie je na zapanjujući način uspostavljala odnos s ljudima u publici. Nell se posebno sjećala žive slike koju je Bonnie proizvela kad ju je jedna žena upitala za supruga, koji je umro u automobilskoj nesreći.

— Čekali ste ga u restoranu u kojem ste se zaručili — rekla je. — Bila je to vaša peta godišnjica braka. On želi da znate kako vas voli i kako je sretan, iako se osjeća nepravedno uskraćenim za sve godine koje se nadao provesti s vama.

Dobri Bože, pomislila je Nell, je li moguće da Adam zaista pokušava stupiti u vezu sa umom? Znam da Mac mrzi kad govorim o tome, ali uistinu vjerujem da su mrtvi nazočni u našim životima. Konačno, znam da su se mama i tata došli oprostiti od mene kad su umrli i znam da su bili uz mene te me odveli u sigurnost kad sam se gotovo utopila na Havajima. Zašto bi onda bilo tako nevjerovatno da Adam sad pokušava doprijeti do mene? I zašto je stupio u vezu s nekim drugim, umjesto da je došao izravno k meni, kao što su to učinili mama, tata i bakica?

Nell je promatrala telefon, svim se silama pokušavajući oduprijeti porivu da nazove Gert i prizna joj kako je strašno zbunjena.

Poglavlje trideset drugo

Kad se Dan Minor vratio kući nakon svakodnevnog trčanja po Central Parku, osjećaj nemira zamijenio je prethodnu euforiju. Priznao si je da se hvatao za slamku nadajući se da će primijetiti majku — Quinny, kao što ju je nazivala Lilly Brown — kako sjedi na klupi u parku, ili da će Lilly uskoro nazvati i reći: »Ovdje je, u prihvatilištu.«

Dugo tuširanje ipak mu je nekako pomoglo ponovno oživjeti duh. Odjenuo je pamučne hlače, sportsku košulju i mokasine te otišao do hladnjaka za pultom. Nije još bio siguran gdje će večerati, ali znao je da želi čašu chardonnaya sa sirom i krekerima.

Smjestio se na kauč u sjedećem dijelu prostrane sobe s visokim stropom i zaključio da stan nakon tri i pol mjeseca napokon počinje poprimiti oblik. Zašto imam mnogo snažniji osjećaj doma u stanu u bloku zgrada na Manhattanu nego što sam ikad imao živjeti u Cathedral Parkwayu u Washingtonu?, upitao se, iako je znao odgovor.

Neki od Quinnyh gena, pretpostavio je. Majka mu je bila rođena na Manhattanu, a prema riječima Lilly Brown New York je bio njezino »najomiljenije mjesto na svijetu«, iako su se njegovi baka i djed vratili u Maryland kad joj je bilo nekih dvanaest godina.

Koliko je se zapravo sjećam, a koliko se moje znanje o njoj temelji na onome što sam čuo?, upitao se Dan.

Znao je da se otac zaljubio u drugu ženu kad je Danu bilo tri godine te se nije sjećao da je ikad živio s njim. Jedina zaista pozitivna stvar koju mogu reći dobrom starom tati, pomislio je Dan, je to da se nije borio za skrbništvo nada mnom nakon što je mama nestala.

Znao je da su baka i djed prezirali njegova oca, no bili su oprezni dok je odrastao i nisu to pokazivali pred njim. — Nažalost, mnogi se brakovi raspadnu, Dan — govorili su mu. — Osoba koja ne želi svršetak braka može biti strašno povrijeđena. Nakon nekog vremena ljudi prebole. Vremenom bi tvoja majka sigurno preboljela razvod, no nije mogla prijeći preko onoga što se dogodilo tebi.

Zašto mislim da bismo nakon svih tih godina majka i ja mogli uspostaviti bilo kakav odnos?, pitao se Dan.

Ali mogli bismo, pomislio je. Znam da bismo mogli. Privatni istražitelj kojeg su poslali da je pronađe nakon što su je opazili u onom televizijskom dokumentarcu uspio je skupiti neke podatke o njoj.

— Radila je kao ispomoć starim ljudima — rekao im je. — I navodno je bila veoma dobra u tome. No, kad je uhvati depresija ponovno počne piti i onda se ponovno vrati na ulicu.

Istražitelj je pronašao socijalnog radnika koji ga je izvijestio da je jednom prilikom obavio dug razgovor s Quinny. Dok si je ulijevao vino, Danove su misli bile posebno usmjerene na nešto što je rekao socijalni radnik. — Upitao sam Quinny što bi najviše voljela imati u životu. Gledala me, kako mi se činilo, dosta dugo vremena, a zatim je prošaptala:

»Otkupljenje«.

Ta mu je riječ odzvanjala u mislima.

Telefon je zazvonio. Dan mu je prišao i provjerio broj na »lovcu«. Obrve su mu se podigle kad je vidio da poziv dolazi od Penny Maynard, modne kreatorice koja je živjela na četvrtom katu u njegovoj zgradi. Nekoliko su puta čavrljali u dizalu. Bila je otprilike njegove dobi i uglađeno privlačna. Došao je u iskušenje da je pozove da izađu zajedno, ali zaključio je da ne želi nikakvo blisko prijateljstvo s osobom koju će redovito viđati u dizalu.

Odlučio je prepustiti primanje poruke automatskoj sekretarici.

Sekretarica se uključila.

— Dan — čvrsto je rekla Penny, — znam da si kod kuće. Nekoliko ljudi iz zgrade svratilo je do mene i svi smo se složili kako je vrijeme da upoznamo sustanara pedijatra. I zato dođi i pridruži nam se. Ne moraš ostati više od dvadeset minuta, osim ako, naravno, odlučiš sudjelovati u jednoj od mojih brzinski spremljenih večera s tjesteninom.

Dan je u pozadini čuo prigušene zvuke razgovora. Iznenada oraspoložen mogućnošću da bude s drugim ljudima, podigao je slušalicu.

— S oduševljenjem prihvaćam — rekao je.

Ljudi na Pennynoj zabavi učinili su mu se ugodni te se opustio i razvedrio. Ostao je na tjestenini i vratio se u potkrovlje upravo na vrijeme da pogleda vijesti u dvadeset dva sata. Kratak je prilog govorio o misi za Adama Cauliffa, arhitekta koji je poginuo u nesreći na brodu u njujorškoj luci.

Izvjestiteljica je bila Rosanna Scotto s postaje Fox News.

— Eksplozija koja je prouzročila smrt Cauliffa i još tri osobe i dalje je pod istragom. Bivši kongresmen Cornelius MacDermott prati iz crkve udovicu Adama Cauliffa, svoju unuku Nell. Šire se glasine da bi se Nell MacDermott mogla natjecati za kongresno mjesto koje je njezin djed držao gotovo pedeset godina, budući da se vjeruje kako će se Bob Gorman, trenutačni vršitelj te dužnosti, povući iz javnoga života.

Nell je prikazana u krupnom planu na ekranu. Oči Dana Minora raširile su se: izgledala je veoma

poznato. Čekaj malo, pomislio je. Upoznao sam je prije četiri ili pet godina. Bio sam na primanju u Bijeloj kući. Ona je bila s djedom, a ja sam pratio kćerku kongresmena Dadea.

Sjetio se kako su on i Nell MacDermott nekoliko minuta ćaskali te otkrili da su oboje završili koledž na Sveučilištu u Georgetownu. Bilo je teško povjerovati da se od tog slučajnog susreta ona već udala, postala udovica, a sad će možda započeti vlastitu političku karijeru.

Kamera se zadržala na Nellinom licu. Krute i staložene crte lica te oči pune bola bile su u zapanjujućoj suprotnosti s blistajućom, nasmiješenom mladom ženom koje se Dan sjećao.

Napisat ću joj izraz sućuti, pomislio je. Vjerojatno me se uopće neće sjetiti, ali volio bih to učiniti. Izgleda tako shrvana tugom. Adam Cauliff sigurno je bio sjajan tip, zaključio je.

Petak, 16. lipnja

Poglavlje trideset treće

Winifred Johnson živjela je u zgradi na uglu Avenue Amsterdam i Osamdeset prve ulice. U petak u deset sati prijepodne Nell se sastala s djedom u predvorju te zgrade.

— Izblijedjeli sjaj, Mac — rekla je kad je stigao. Osvrnulo se po predvorju koje je očito vidjelo bolje dane.

Mramorni pod bio je pun mrlja, a rasvjeta slaba. Namještaj se sastojao od dva pohabana naslonjača.

— Winifredina majka nazvala je jutros upravitelja i izvijestila ga da dolazimo — objasnila je kad im je domar, koji je izgleda glumio i vratara, mahnuo u pravcu jedinog dizala.

— Nell, mislim da je naš dolazak ovamo velika pogreška — rekao je Cornelius MacDermott dok se dizalo tromo i bučno uspinjalo prema petom katu. — Ne znam kamo će odvesti istraga okružnog tužitelja, ali ako je Winifred bila upletena ili je na bilo koji način znala za podmićivanja, ili ako... — zastao je.

— Ni ne pomišljaj nabaciti da je Adam bio upleten u podmićivanja ili namještanje ponuda, Mac — bijesno je rekla.

— Ništa ja ne nabacujem, ali jedno je činjenica: Bude li policija u bilo kojem dijelu istrage uspjela dobiti nalog za pretres ovoga stana, neće baš dobro izgledati što smo ih ti i ja pretekli u tome.

— Mac, molim, te. — Nell je pokušala prikriti stanku u glasu. — Samo pokušavam pomoći. Došla sam ovamo u prvom redu kako bih provjerila je li Winifred možda na neki način novčano osigurala majku; tražim police osiguranja i takve stvari. Gospođa Johnson bolesna je od brige da će možda morati napustiti starački dom Old Woods Manor.

Sretna je tamo. Mislim da nije naročito laka osoba, ali očito je da ima užasan reumatski artritis. Kad bi me cijelo vrijeme nešto boljelo, mislim da ni ja ne bih isijavala dražesnošću.

— Kakve veze ima isijavanje dražesnošću s našim njuškanjem po Winifredinom stanu? — upitao je Mac kad su izašli iz dizala.

— Daj, Nell! Nekad smo bili iskreni jedno prema drugome. Nisi izviđačica koja vrši dobro djelo. Ako je zaista bilo podmićivanja u tvrtci Walters and Arsdale, nadaš se da ćeš pronaći nešto što će povezati Winifred s tim problemom, a Adama ostaviti čistog k'o suzu.

Koračali su otrcanim hodnikom.

— Winifredin je stan 5E — rekla je Nell. Posegnula je u torbicu za ključevima koje joj je dala gospođa Johnson.

— Dvostruka i sigurnosna brava — strogo je primijetio Mac.

— Profesionalac bi ih mogao srediti otvaračem za limenke.

Otvorivši vrata, Nell je na trenutak oklijevala, a zatim zakoračila unutra. Winifred je bila tu prije samo tjedan dana, pomislila je, no mjesto je već ostavljalo dojam zapuštenosti, ostavljenosti.

Kratko su stajali u predsoblju, pokušavajući se snaći prije nego što se odvaže krenuti dalje u stan. Na stolu s lijeve strane vrata nalazila se vaza s klonulim cvijećem, neka vrsta oskudnog buketa kakve prodaju u trgovinama mješovitom robom. Dnevna se soba nalazila točno ispred njih. Bila je to dugačka, uska, nevesela prostorija s izlizanim tepihom u perzijskom stilu, starom sofom prekrivenom crvenim velurom te pripadajućim naslonjačem, pianinom i knjižničkim stolom.

Stol je bio prekriven čipkanim stolnjakom. Na njemu je stajalo nekoliko precizno namještenih uokvirenih slika i par svjetiljki s ukrašenim sjenilima. Sve je bilo tako staromodno da je podsjetilo Nell na filmove smještene u viktorijansko doba.

Otišla je do stola i proučavala slike. Većina ih je prikazivala mladu Winifred kako u kupaćem kostimu prima nagrade. Na jednoj novijoj fotografiji izgledala je kao da joj je dvadesetak godina, tankih usana i revnog osmijeha, poput siročeta.

— Ovo su sigurno slike koje je njezina majka rekla da želi — rekla je Macu. — Pokupit ću ih na odlasku.

Nell se vratila u predsoblje i bacila pogled u kuhinju, koja se nalazila na lijevoj strani. Zatim se okrenula na desno i krenula hodnikom, a djed ju je pratio u stopu. U većoj od dvije spavaće sobe, prvoj u koju se ulazilo iz mračnoga hodnika, nalazio se bračni krevet, komoda i ormar s ladicama. Pokrivač s baršunastim resama raširen preko kreveta podsjetio ju je na sličan koji je pripadao baki dok je Nell još bila dijete.

Zatim je otišla u drugu sobu, koju je Winifred očito koristila i za odmor i za rad. U malom su prostoru bili natrpani kauč, televizior, košara sa časopisima i stol s računalom. Dva reda polica s knjigama iznad stola i redovi uokvirenih medalja iznad kauča samo su pojačali Nellin osjećaj klaustrofobije. Čitav je stan tako depresivan, pomislila je. Winifred je veći dio života provela ovdje i kladim se da nije promijenila niti jednu stvar, osim ove sobe, nakon što joj je majka otišla u starački dom.

— Nell, ako smo završili veliki obilazak, predlažem da pokušas pronaći to što tražiš pa da odemo odavde.

Kad je Mac bio najčangrizaviji, znala je Nell, bio je to znak da je zabrinut. Priznala si je da joj nije palo

na um kako bi ured okružnog tužitelja mogao pogrešno protumačiti njihov posjet stanu Winifred Johnson, no otkad je djed to napomenuo i ona se zabrinula.

— U pravu si, Mac — rekla je. — Oprosti. — Otišla je do stola i otvorila središnju ladicu, osjećajući nelagodu zbog onoga što radi.

Bilo je to kao da je otkrila neki drugi svijet. Ladica je bila puna papira svih mogućih veličina i oblika, od ljepljivih papirića za poruke do arhitektonskih nacрта. Na svakom od njih Winifred je otipkala, napisala rukom, velikim slovima ili tako sićušno da ih se jedva moglo pročitati, četiri riječi: 'WINIFRED VOLI HARRYJA REYNOLDSA'

Poglavlje trideset četvrto

Vlasnik salona u kojem je radila Lisa Ryan rekao joj je neka uzme cijeli tjedan slobodno.

— Trebaš malo vremena za sebe, dušo, kako bi proces zacjeljivanja mogao početi — rekao joj je.

»Proces zacjeljivanja«, prezrivo je pomislila Lisa gledajući hrpe odjeće na krevetu. To su sigurno dvije najgluplje riječi ikada izgovorene. Sjetila se kako je Jimmy uvijek podrugljivo reagirao kad bi čuo kako ih neki televizijski komentator koristi nakon izvješća o padu zrakoplova ili potresu.

— Rodbina je upravo izviještena, tijela nisu pronađena, a neki klaun s mikrofonom u ruci priča o početku procesa zacjeljivanja — govorio bi, uzrujano odmahujući glavom.

Netko joj je rekao da će djelovati kao terapija bude li se kretala, bila zaposlena, a jedna od aktivnosti koju su joj preporučili bilo je čišćenje Jimmyjevih ormara i ladica. I tako je sad razvrstavala Jimmyjevu odjeću i stavljala je u kutije koje je namjeravala darovati. Bolje da pomognu nekoj jadnoj duši nego da trunu u ormaru kao djedove, pomislila je.

Njezina je baka zadržala sve što je djed ikad posjedovao, stvarajući neku vrstu svetišta za uspomenu na njega — barem joj se j tada tako činilo. Sjećala se da je kao dijete vidjela kako njegovi sakoi i kaputi uredno vise na vješalicama pokraj bakinih haljina.

Ne treba mi Jimmyjeva odjeća da me podsjeti na njega, razmišljala je slažući sportske košulje koje su mu djeca darovala prošlog Božića — ne postoji trenutak u kojem ne mislim na njega.

— Promijenite uobičajeni raspored — preporučio joj je direktor pogrebnog poduzeća.

— Nemojte sjediti na istom mjestu za stolom. Premjestite namještaj u spavaćoj sobi. Iznenadilo bi vas kako male stvari mogu pomoći prebroditi prvu godinu nakon gubitka.

Kad izvadi sve stvari iz Jimmyjeve komode stavit će je u dječjačku sobu. Maketu kuće snova već je premjestila u dnevni boravak. Ne bi mogla podnijeti pogled na nju dok sama liježe u krevet koji je dijelila s Jimmyjem.

Sutra ću pomaknuti krevet, stavit ću ga između prozora, pomislila je, iako je sumnjala da bi sve promjene na svijetu mogle uistinu pomoći. Nije mogla zamisliti da će ikad proći dan u kojem u nekom trenutku neće pomisliti na Jimmyja.

Bacila je pogled na sat i zaprepastila se vidjevši kako je petnaest do tri, što je značilo da će djeca doći kući za dvadeset minuta. Nije željela da vide kako razvrstava stvari njihova oca.

Novac — iznenada joj je bljesnulo u mozgu.

Uspjela je čitav dan ne misliti o njemu. Kad je jučer nakon mise za Adama Cauliffa ugledala ona dva policajca kako izlaze iz crkve, bila je sigurna da će željeti razgovarati s njom. Zamisli da saznaju za taj novac, pomislila je. Ili zamisli da posumnjaju i nabave nalog za pretresi te ga pronađu ovdje. I zamisli da pomisle da ja znam kako ga je Jimmy dobio te da me uhite. Što bih onda učinila?

Nije više mogla istjerati taj strah iz glave. Ne znam što ću učiniti, pomislila je. O, blagi Bože, ne znam što ću učiniti.

Iznenadan zvuk zvona na vratima razbio je tišinu u kući. Ostavši bez daha, Lisa je ispustila košulju iz ruku i požurila niz stubu. To je Brenda, uvjerala se. Rekla je da će poslije navratiti.

No, i prije nego što je otvorila vrata, s fatalističkom je sigurnošću znala da će umjesto Brende na vratima ugledati jednog od detektiva.

Jacka Sclafanija probolo je iskreno suosjećanje vidjevši natečene oči i lice puno crvenih mrlja udovice Jimmya Ryana. Izgleda kao da je cijeli dan plakala, pomislio je. To je sigurno bio strašan šok za nju. Osim toga, s trideset tri godine užasno je mlada da bi ostala sama s troje djece koju treba podići.

Prvi ju je put vidio došavši joj s Brennanom priopćiti da je identificirano tijelo njezina muža — ili, bolje rečeno, dijelovi tijela njezina muža, ispravio se u mislima — i bio je siguran da ga je prepoznala ispred crkve nakon mise za Cauliffa.

— Još jednom detektiv Jack Sclafani, gospođo Ryan. Sjećate me se? Volio bih malo popričati s vama, ako nemate ništa protiv.

Dok ju je gledao, goli je strah zamijenio prodornu bol u njezinim očima. Neće biti teško, pomislio je. Što god joj je na umu, ubrzo će izaći na vidjelo.

— Mogu li ući? — ljubazno je upitao.

Činila se nepokretna, nije bila u stanju ni progovoriti niti se pomaknuti. Konačno je prošaptala.

— Da, naravno. Uđite.

Kajem se, Gospodine, što sagriješih vrlo mnogo, pomislio je Jack prateći je u kuću.

Ukočeno su sjeli jedno nasuprot drugome u malenoj, ali ugodnoj dnevnoj sobi. Jack je naročito pomno proučavao veliki uokvireni obiteljski portret koji je visio iznad kauča.

— Snimljen je u sretnijim vremenima — primijetio je.

— Jimmy izgleda kao da je na sedmom nebu, savršeno ponosan suprug i otac.

Te su riječi postigle željeni učinak. Dok su joj suze navirale na oči, napetost koju je vidio u izrazu Lise

Ryan djelomično je popustila.

— I bili smo na sedmom nebu — tiho je rekla. — Oh, znate već što mislim. Živjeli smo od plaće do plaće, kao i većina ljudi u našim prilikama, ali to je bilo u redu. Dobro smo se zabavljali i imali smo planove. I snove.

Pokazala je na stol.

— Ovo je maketa kuće koju nam je Jimmy namjeravao sagraditi jednoga dana.

Jack je ustao i prišao joj kako bi je поближе promotrio.

— Veoma, veoma lijepo. Mogu li vas zvati Lisa?

— Da, naravno.

— Lisa, vaša prva reakcija kad ste čuli da je Jimmy mrtav bilo je pitanje je li počinio samoubojstvo. To je sigurno značilo da nešto u njegovu životu nije bilo kako treba, ali o čemu se radilo? Imam osjećaj da nije bilo poteškoća između vas dvoje.

— Ne, nije.

— Je li imao zdravstvenih problema?

— Jimmy nikad nije bio bolestan. Znali smo se šaliti da je grijeh plaćati zdravstveno osiguranje za nekoga kao što je on.

— Ako nije bilo bračnih problema i ako se nije radilo o zdravlju, onda se obično radi o novčanim nevoljama — napomenuo je Jack.

Pun pogodak, pomislio je vidjevši kako su se Lisine šake stisnule.

— Kad imaš obitelj, lako je nagomilati račune. Kupiš na kreditnu karticu nešto što ti treba. Siguran si da ćeš to otplatiti za nekoliko mjeseci, ali onda iznenada trebaš gume za auto ili novi krov za kuću ili jedno od djece mora ići zubaru. — Uzdahnuo je.

— Ja sam oženjen, ja sam otac. Takve se stvari događaju.

— Nikad nismo nagomilavali račune — borbeno je rekla Lisa. — Barem ne dok Jimmy nije izgubio posao. Zna li zašto ga je izgubio? — izletjelo joj je. — Zato što je bio pošten i pristojan te ga je razljutilo što je izvođač za kojeg je radio koristio nekvalitetni beton za gradnju. Oh, naravno, neki izvođači škrtare na materijalima. Tako je to u građevinskoj industriji, no Jimmy je govorio da je taj tip ugrožavao ljudske živote.

— No, za svoju savjesnost nije bio samo otpušten, bio je i označen — rekla je. — Nije se mogao nigdje zaposliti. I onda su započele naše novčane poteškoće.

Budi oprezna, upozorila se Lisa. Suviše pričaš. No, razumijevanje u očima detektiva Sclafanija bilo je melem za njezinu dušu.

Prošlo je tok tjedan dana, pomislila je, a već žudim razgovarati s odraslim muškarcem.

— Koliko je: dugo Jimmy bio nezaposlen, Lisa?

— Gotovo dvije godine. Ah, uspijevao je tu i tamo malo raditi na crno, ali to nisu bili dugoročni poslovi na kojima se moglo pristojno zaraditi. Pročulo se da Jimmy ne zna držati jezik za zubima i pokušali su ga uništiti zbog toga.

— Sigurno je onda osjećao veliko olakšanje kad je primio poziv iz ureda Adama Cauliffa. Kako je Jimmy uopće stupio u vezu s njim? Cauliff je tek nedavno otvorio vlastitu tvrtku.

— Jimmy se javljao svakome — rekla je Lisa.

— Adam Cauliff slučajno je vidio njegov životopis. Rekao je pomoćnici neka ga proslijedi Samu Krauseu, a Krause je primio Jimmyja.

Izenada je Lisi nešto palo na um. Mora da se to baš tako dogodilo, pomislila je. Jimmy joj je rekao da je Krause poznat po škrtarenju na materijalu. Radeći za Krausea možda je, dakle, bio prisiljen pristati na to ili bi izgubio posao.

— Činilo se da je nešto prilično jako mučilo Jimmyja, iako je imao posao — natuknuo je Sclafani.

— Sigurno je bilo tako, ako ste mislili da je možda razmatrao mogućnost samoubojstva. Mislim da znate nešto o tome, Lisa. Zašto ne bismo porazgovarali? Možda je postojalo nešto što bi Jimmy želio da znamo, sad kad više nije ovdje da nam to sam kaže.

Tako se to dogodilo, razmišljala je Lisa, jedva čuvši što joj detektiv govori. Sigurna sam. Jimmy je na nekom od Krauseovih poslova vidio nešto što nije bilo u redu. Dali su mu izbor: ili će ga otpustiti ili će mu platiti da okrene glavu. Osjećao je da nije imao izbora, ali također je znao: Kad jednom uzme novac ispod stola, bit će u njihovoj vlasti.

— Jimmy je bio dobar, pošten čovjek — započela je. Sclafani je kimnuo prema obiteljskom portretu.

— Vidi se — složio se.

To je to, pomislio je. Spremna je razgovarati.

— Neki dan, nakon sahrane... — započela je Lisa, ali riječi su joj se izgubile kad je začula zvuk otvaranja kuhinjskih vrata, a zatim topot stopala djece koja su utrčala u kuću.

— Mama, kod kuće smo! — povikala je Kelly.

— Ovdje sam! — Lisa je poskočila, iznenada prestravljena jer je gotovo rekla pripadniku policije da je dolje skriven paket onoga što se jedino može nazvati »prljavim novcem«.

Moram ga se riješiti, pomislila je. Bila sam u pravu kad sam jučer pokušala razgovarati s Nell MacDermott. Osjećam da joj mogu vjerovati. Možda mi ona može pomoći vratiti taj novac onome kome pripada u Krauseovoj tvrtci. Na koncu, njezin je muž bio taj koji je Jimmyja poslao Krauseu.

Djeca su se stvorila pokraj nje, podižući se na prste da je poljube. Lisa je pogledala Jacka Sclafanija.

— Jimmy je bio strašno ponosan na njih troje — rekla je mirnim glasom. — A oni su bili strašno ponosni na njega. Kao što sam rekla, Jimmy Ryan bio je dobar i pošten čovjek.

Poglavlje trideset peto

Dakle, Winifred je imala momka?

— Šokirana sam — priznala je Nell djedu. Nalazili su se U taksiju, na putu kući iz Winifredinog stana. — Ponekad sam zadirkivala Adama govoreći mu da je zatreskana u njega.

— Bila je zatreskana u njega na način na koji se žene zatreskaju u Beatlese ili Elvisa Presleya — mrzovoljno je rekao Cornelius MacDermott. — Adam joj je laskao kako bi ostavila Waltersa i Arsdalea i poslala s njim kad je otvorio vlastitu tvrtku.

— Mac!

— Oprosti — žurno je rekao. — Mislim, Adam je bio mnogo mlađi muškarac, oženjen prekrasnom ženom. Kakva god je Winifred bila, nije bila glupača. Očito je bila spetljana, ili barem luda za nekim tipom pod imenom Harry Reynolds.

— Pitam se zašto se on ne pojavljuje? — rekla je Nell. — Mislim, čini se kao da je Winifred jednostavno nestala s lica zemlje. Prema riječima njezine majke, nitko nije stupio u vezu s njom osim upravitelja zgrade, koji je nazvao i rekao da se nada kako će se odreći stana ako se ne planira vratiti u njega. To je značilo da ne treba ni razmišljati o davanju stana u podnajam.

— I dalje mislim da smo pogriješili što smo otišli u njezin dom. Naročito stoga što se pokazalo da tamo nije; držala nikakve dokumente — rekao je Mac. — Prvo si trebala otići u ured.

— Mac, otišla sam u Winifredin stan na izričit zahtjev njezine majke.

Paket s uokvirenim fotografijama koje je Nell pokupila počivao joj je na krilu. Cornelius MacDermott pogledao ga je.

— Želiš da kažem Liz neka pošalje te stvari poštom u starački dom?

Nell je oklijevala. Možda ću ponovno posjetiti gospođu Johnson, pomislila je, ali ne tako skoro.

— U redu, neka ih Liz pošalje — složila se. — Nazvat ću gospođu Johnson i reći joj da stižu te da ćemo Winifredine dokumente potražiti u uredu.

Taksi je usporavao ispred Nelline zgrade. Osjetila je kako je Macova ruka obuhvaća.

— Ovdje sam ako me trebaš — rekao je tiho, nježno je zagrlivši.

— Znam to, Mac.

— Ako budeš imala potrebu za razgovorom, samo podigni slušalicu, bila noć ili dan. Ne zaboravi: I ja sam prolazio kroz razdoblja tuge.

Da, jesi, pomislila je Nell. Tvoja žena, tvoj jedini sin, tvoja snaha — svi su tako naglo otišli. Nitko ti ne mora pričati što znači tuga.

Kad se okrenula, Carlo joj je već otvarao vrata. Zatim je začula Macov glas.

— Nell, samo još jedna stvar.

Macov je glas oklijevao, što mu nije bilo nalik. Nell je jednom nogom izašla iz taksija, a zatim se okrenula prema njemu i čekala.

— Nell, nikad nisi ispunila zajedničku poreznu prijavu s Adamom, zar ne?

Spremala se planuti na njega, a onda je vidjela izraz duboke brige na njegovu licu. S bolnom je zabrinutošću shvatila da se na Macu sa svakim novim danom sve više vide godine.

Sjetila se kako ju je, kad se udala za Adama, Mac upozorio neka odvojeno ispunjava poreznu prijavu. — Nell — rekao joj je tada — namjeravaš izgraditi karijeru kao vladina službenica. To znači da će lešinari u svakom trenutku kružiti oko tebe, vrebajući hoćeš li napraviti krivi korak. Ne smiješ im dati priliku da te okaljaju, ne možeš si to priuštiti. Neka Adam ispunjava vlastitu poreznu prijavu. Mogao bi sasvito nedužno tražiti nešto što bi so kasnije moglo upotrijebiti kako bi se naštetilo tebi. Ti ispunjavaj svoju prijavu i drži se jednostavnosti. Nemoj se igrati složenim poreznim smicalicama.

— Ne, Mac, ispunjavala sam zasebnu prijavu — čvrsto je rekla. — I zato prestani brinuti. — Još je jednom počela izlaziti, a zatim se ponovno okrenula.

— No, budimo ravnopravni. Postoji li nešto što znaš — saslušaj me do kraja — zaista znaš, a što bi dalo naslutiti da Adam nije igrao po pravilima?

— Ne — rekao je pomalo nevoljko, odmahujući glavom. — Ništa.

— Dakle, tvoja uvjerenost da je Adam bio upetljan u ono što istražuje okružni tužitelj temelji se na kombinaciji glasila, poricanja Waltersa i Arsdalea te tvog poznatog osjećaja u želucu?

Kimnuo je.

— Mac, znam da me pokušavaš zaštititi i pretpostavljam da bih te trebala voljeti zbog toga, ali...

— Trenutačno ne osjećam da me baš jako voliš, Nell. Uspjela se nasmiješiti. — Iskreno rečeno, tako je; a s druge strane, naravno da te volim. Vjeruj mi, i volim te i ne volim te. — Uputivši pokajnički pogled prema Carlu, napokon je izašla iz taksija. Ušavši u dizalo i uspinjući se do blaženog utočišta — vlastita stana, Nell je donijela odluku.

Nije počela shvaćati vlastitu vidovnjačku sposobnost razabiranja određenih događaja. Također nije shvaćala — ili prihvaćala — pomisao da mediji komuniciraju s mrtvima. No, ako je Bonnie Wilson tvrdila da je

stupila u vezu s Adamom, Nell je znala da mora istražiti tu tvrdnju.
Moram to učiniti, rekla si je, ako ne zbog sebe, onda zbog Adama.

Poglavlje trideset šesto

Svaki dan od eksplozije Cornelije II spasilačka ekipa Obalne straže nastavljala je mučan postupak traganja za ostacima broda i putnika, pokušavajući skupiti mnoštvo razbacanih krhotina. U petak poslijepodne, po prvi puta u četiri dana, došli su do važnog otkrića. U području mosta Verrazano komad drveta veličine jednog metra poskakivao je na vodi te isplivao na obalu. Dijelovi zaprljane plavo sportsko košuljo i komadići ljudske kosti uhvatili su so mođu iverjem.

Taj sumoran i jezovit pronalazak potvrdio je tragalačkoj ekipi da su vjerojatno otkriveni sitni ostaci još jedne žrtve. Tajnica Sama Krausea zamoljena je da opiše što je imao na sebi kad je napustio ured i krenuo na sastanak na brodu. Bila je potpuno sigurna da je bio odjeven u plavu sportsku košulju dugih rukava i kaki hlače.

George Brennan primio je vijest o tom pronalasku vozeći se prema mjestu sastanka s Jackom Sclafanijem u Istočnoj Četnaestoj ulici broj 405. U džepu je imao nalog koji mu je dopuštao pretres stana Ade Kaplan, čiji je sin Jed postao aktivni osumnjičenik za eksploziju na jahti.

Sastali su se u predvorju zgrade, a Brennan je izvijestio Jacka o najnovijem pronalasku.

— Znaš, Jack — rekao je — tko god je ovo učinio, upotrijebio je dovoljno eksploziva da raznese pola preookeanskog broda. Prošli je petak bio savršen dan za isplovljavanje. Kako sam čuo, u luci je bilo mnogo plovila. Prava je sreća što ih se većina uputila natrag prema marinama prije eksplozije Cauliffova broda. Ne možemo ni zamisliti koliko je još moglo biti ozlijeđenih da je netko bio uistinu blizu.

— Misliš da je postojao daljinski upravljač ili se možda radilo o tempiranoj bombi? Onaj tko je izvršio posao morao je biti veoma oprezan postavljajući je.

— Veoma oprezan, aha, ako je to bio netko iskusan s eksplozivom poput Jeda Kaplana, ili prokleta sretan ako je bio amater. Inače je sastavljajući dijelove lako mogao ubiti sam sebe.

Smetena Ada Kaplan plakala je od neugodnosti razmišljajući što će susjedi reći kad vide kako policajci pretražuju njezin stanić centimetar po centimetar. Njezin sin Jed prezrivog je izraza lica sjedio za stolom u malenoj blagovaonici.

Nije zabrinut, pomislio je Jack. Ako je uistinu raznio brod, nikad ovdje nije imao ništa što bi moglo poslužiti kao dokaz.

Ipak su postigli malenu pobjedu: u platnenoj torbi u ormaru pronašli su vrećicu marihuane.

— Ma dajte, vidite i sami da je to prastaro — usprotivio se Jed. — Nisam je nikad ni vidio, a u svakom slučaju zadnji put sam bio ovdje prije pet godina.

— Istina je — zauzela so Ada Kaplari. — Ja sam stavila njegove stare torbe u taj ormar za slučaj da ih ikad zatreba, ali nije ih ni dotakao otkad se vratio kući. Kunem se.

— Žao mi je, gospođo Kaplan — rekao joj je Brennan. — A također mi je žao tebe, Jed, no ovdje ima dovoljno trave da te privedemo zbog posjedovanja s namjerom rasparčavanja.

Tri sata nakon toga Sclafani i Brennan ostavili su Jeda u pritvoru u policijskoj postaji.

— Majka će skupiti novac za jamčevinu, ali barem se sudac složio da mu zaplijeni putovnicu — primijetio je Brennan. Nije zvučao sretno.

— Sigurno je naučio lekciju kad su ga u Australiji uhvatili s eksplozivom u autu — rekao je Jack Sclafani. — U stanu nije bilo ama baš ničega što bi ga povezaló s događajem na brodu.

Koračali su prema svojim automobilima. — Jesi imao sreće s posjetom Lisi Ryan? — upitao je Brennan.

— Na žalost nisam. No, siguran sam da je malo falilo da nešto izlane, ali u tom su trenutku djeca došla iz škole. — Jack je odmahnuo glavom vadeći ključ automobila. — Kunem ti se, još samo dvije minute i čuo bih što zna. Čak sam se i malo zadržao, razgovarao s djecom.

— Jesi li popio mlijeko i pojeo kolačiće s njima?

— Također sam popio kavu s njom kad su djeca izašla. Vjeruj mi, pokušao sam. Jednostavno više nije željela nasjesti na priču »možete mi vjerovati«.

— Zašto se zatvorila?

— Ne mogu reći sa sigurnošću — odgovorio je Sclafani — ali pretpostavljam da se radi o nečemu što mi ne želi reći jer bi to, kad bi se saznalo, moglo narušiti uspomenu na Jimmyja Ryana u očima njegove djece.

— Znaš, kladim se da si u pravu. U redu, vidimo se sutra. Možda dođe do nekog preokreta.

Prije nego što su došli do automobila, George Brennan primio je telefonski poziv na mobitel i saznao da je u blizini mosta Verrazano, otprilike na mjestu gdje su pronašli komad drveta i djelić umrljane sportske košulje, pronađena ženska torbica.

U smočenom novčaniku nalazile su se kreditne kartice i vozačka dozvola Winifred Johnson.

— Kažu da skoro uopće nije spržena — priopćio je Hynnan prekinuvši vezu.

— Lude se stvari događaju. Sigurno je poletjela ravno u visinu, a zatim sletjela na vodu.

— Ili se možda nije nalazila na brodu kad je bomba eksplodirala — napomenuo je Sclafani nakon kratkog razmišljanja.

Poglavlje trideset sedmo

Nell je provela poslijepodne odgovarajući na poruke s izrazima sućuti koje su se cijeli tjedan nagomilavale na njezinom pisaćem stolu. Bilo je gotovo pet sati kad je završila. Moram izaći odavde barem na kratko, pomislila je. Cijeli tjedan nisam vježbala.

Preodjenula se u kratke hlače i majicu kratkih rukava, u džep stavila kreditnu karticu i novčanicu od deset dolara te otrčala tri bloka do Central Parka. U Sedamdeset drugoj ulici skrenula je u park i počela trčati prema jugu. Nekad sam trčala tri-četiri puta tjedno, pomislila je. Kako sam mogla prestati?

Dok se lagano opuštala ulazeći u staru rutinu i uživala u osjećaju slobode koji joj je donijelo otvoreno, nesputano kretanje, Nell je razmišljala o brojnim izjavama saučešća koje je primila.

— Izgledala si tako sretno s Adamom...

— Tako nam je žao zbog tvoje tragedije...

— Ovdje smo ako nas trebaš...

Zašto nisam pročitala ni jedno jedino pismo u kojem piše kako je Adam bio fantastičan čovjek i kako će nekome nedostajati?

Zašto se osjećam tako tupo? Zašto ne mogu plakati?

Nell je ubrzala tempo, no nije mogla istjerati ta pitanja iz glave. Pitala se gdje je ono pročitala kako čovjek ne može trčati brže od svojih misli.

Dan Minor trčao je u luku oko južnog dijela Central Parka te ponovno ušao u park, uputivši se prema sjeveru. Savršen dan za trčanje, pomislio je. Kasno poslijepodnevno sunce bilo je ugodno toplo, povjetarac osvježavajući. Park je bio pun ljudi koji su trčali, šetali i vozili se na koturaljkama. Na većini klupa sjedili su ljudi koji su uživali u prizoru ili bili zadubljeni u čitanje.

Dan je osjetio bolno probadanje prošavši pokraj klupe na kojoj je sjedila nepočešljana mlada žena u otrcanoj haljini. Nitko ne sjedi pokraj nje, pomislio je promatrajući mnoštvo plastičnih vrećica uz njezine noge.

Je li to način na koji je Quinny provela veći dio života?, pitao se. Jesu li i nju izbjegavali i ignorirali?

Čudno je što mu je bilo lakše razmišljati o njoj kao o »Quinny«. »Mama« je bio netko drugi, mama je bila lijepa, tamnokosa žena sa zagrljajem punim ljubavi, koja ga je nazivala »mali Danny«.

Bila je također žena koja je počela piti svaku noć kad bih ja otišao u krevet, pomislio je. Ponekad bih se probudio i donio deku te je pokrio nakon što se onesvijestila od pića.

Dok je tako trčao letimice je zapazio kako je pokraj njega protrčala visoka žena kestenjaste kose.

Poznam je, pomislio je.

Bila je to trenutna reakcija, vrsta osjećaja koji čovjek dobije kad mu nešto poznato pokrene refleks sjećanja. Dan se zaustavio i okrenuo. Ali, tko je ona i zašto je se sjećam?

Znao je da je to lice vidio u posljednja dvadeset četiri sata.

Naravno, pomislio je. Bila je to Nell MacDermott. Vidio sam je sinoć u vijestima u dvadeset dva sata. U prilogu je prikazana kako stoji ispred crkve nakon mise za supruga.

Nagon koji nije razumio natjerao je Dana da se okrene i potrči natrag prema južnom Central Parku, slijedeći stepenasto ošišanu kestenjastu kosu Nell MacDermott.

Približavajući se Broadwayu, Nell je usporila korak. Knjižara Coliseum Books nalazila se na uglu Broadwaya i Pedeset sedme ulice. Odlazeći iz stana sjetila se ponijeti gotovinu i kreditnu karticu ako na povratku kući slučajno odluči navratiti u knjižaru. Sad je došao trenutak za odluku.

Odlučila je. Ako se zaista namjeravam naći s Bonnie Wilson i uhvatiti u koštac s njezinom tvrdnjom da je u vezi s Adamom, onda moram znati mnogo više o vidovnjačkim fenomenima, pomislila je. Znam da bi Mac ismijao tu pomisao i rekao kako samo glupani i šašave babe — misleći, naravno, na tetu Gert — vjeruju u »blebetanje« vidovnjaka. Zapravo, samo sam zbog njega odbila Gertin prijedlog. No, ako je ono što sam vidjela da Bonnie Wilson radi u televizijskoj emisiji bilo stvarno, onda možda zaista može, stupiti u vezu s Adamom. U svakom slučaju, ako se namjeravam sastati s njom, želim biti spremna. Želim znati na što trebam paziti i što pitati.

Dan je pratio Nell niz Broadway sve dok nije nestala u knjižari. Neodlučan što učiniti, stajao je na pločniku i zurio u izlog, pretvarajući se da se u dubio u reklamu. Hoće li je slijediti unutra? Nije imao ni novčića pa se nikako nije mogao pretvarati da kupuje. Osim toga, prilično je žestoko trčao prije nego što ju je ugledao te je znao da sigurno izgleda kao da se treba otuširati i preodjenuti. Izgled mu baš nije bio prikladan za ulazak u trgovinu.

Podigavši donji rub majice, obrisao je znoj sa čela. Možda bih joj jednostavno trebao napisati poruku, pomislio je.

No, zaista bih želio razgovarati s njom baš sada. Njezin telefonski broj vjerojatno nije u imeniku, a u trenutku kao što je ovaj sigurno je obasuta mnoštvom pošte s kojom mora izlaziti na kraj. Ući ću, konačno je odlučio.

Kroz izlog je vidio kako šeće među stalažama s knjigama. A zatim je, s mješavinom olakšanja i nemirnog iščekivanja, zapazio da prilazi blagajni.

Izašavši iz trgovine, napravila je dva duga koraka do ugla i podigla ruku kako bi zaustavila taksi koji se približavao Broadwayom.

Sad ili nikad, pomislio je Dan. Odvažio se i krenuo.

— Nell!

Nell se zaustavila. Visoki jogger kose boje pijeska u majici dugih rukava bio joj je odnekud poznat.

— Dan Minor, Nell. Upoznali smo se u Bijeloj kući. Prije nekoliko godina.

Oboje su se nasmiješili.

— Moraš priznati da je ta rečenica puno bolja od one

»Nismo li se već negdje sreli?« — rekao je Dan, a zatim brzo dodao. — Bila si s djedom. Ja sam bio gost kongresmena Dadea.

Sigurna sam da ga poznam, pomislila je Nell proučavajući njegovo prijazno lice. Zatim se prisjetila.

— O, da, sjećam se. Ti si liječnik — rekla je. — Pedijatrijski kirurg. Pohađao si Sveučilište u Georgetownu.

— Tako je. — Što sad reći?, upitao se Dan. Promatrao je kako spontani osmijeh lagano nestaje s usana Nell MacDermott. — Samo sam želio reći kako mi je strašno žao zbog smrti tvoga muža — brzo je rekao.

— Hvala.

— Gospođo, želite li ovaj taksi ili ne? — Taksi koji je Nell pozvala uspeo se na rub pločnika.

— Da, pričekajte, molim vas. — Ispružila je ruku. — Hvala što si se zaustavio da me pozdraviš, Dan. Drago mi je što smo se ponovno vidjeli.

Dan je stajao i promatrao kako taksi prelazi preko Broadwaya i skreće na istok u Pedeset sedmu ulicu. Pitao se kako pozvati na večeru ženu koja je točno tjedan dana udovica.

Poglavlje trideset osmo

U petak poslijepodne u Philadelphiji Ben Tucker odveden je u ured dječje kliničke psihologinje, doktorice Megan Crowley.

Sjedio je sam u čekaonici dok mu je majka u drugoj prostoriji razgovarala s doktoricom. Znao je da će i on morati razgovarati s njom, a nije to želio, jer bio je siguran da će ga pitati o snu. A to je bilo nešto o čemu nije želio razgovarati.

Sad ga je sanjao baš svaku noć. Ponekad je čak i po danu bio siguran da će, kad zađe za ugao, zmija skočiti ravno na njega.

Mama i tata pokušavali su ga uvjeriti da ono što vidi nije stvarno te da je samo jako uznemiren. Govorili su da je djeci veoma teško kad vide užasnu eksploziju u kojoj su ljudi poginuli. Rekli su da će mu doktorica pomoći da se toga riješi.

No, nisu shvaćali: Nije se radilo o eksploziji. Radilo se o zmiji.

Kad razmišlja o tom danu u New Yorku treba razmišljati o posjetu Kipu slobode, rekao mu je tata. Treba misliti na to kako je bilo zabavno penjati se svim onim stubama, treba misliti na pogled s krune Kipa.

Ben je sve to pokušavao. Čak se prisiljavao razmišljati o tatinoj dosadnoj priči kako je njegov prapradjed bio među djecom koja su: skupljala novčiće da bi se Kip slobode uopće mogao postaviti na postolje. Razmišljao je o svim ljudima koji su dolazili iz drugih zemalja, plovili pokraj Kipa i podizali pogled prema njemu, uzbuđeni što su došli u Sjedinjene Države. Razmišljao je o svim tim stvarima, no ništa nije pomoglo — jednostavno nije mogao prestati razmišljati o zmiji.

Vrata su se otvorila, a njegova je majka izašla s jednom gospođom.

— Bog, Ben — rekla je ta žena. — Ja sam doktorica Megan. Bila je mlada, a ne kao doktor Peterson, njegov pedijatar, koji je bio zaista star.

— Doktorica Megan željela bi sad razgovarati s tobom, Beny — rekla je majka.

— Hoćeš li ti poći sa mnom? — upitao je, dok je u njemu rastao strah.

— Ne. Čekat ću ovdje. Ali, ne brini. Sve će biti u redu. Vratit ćeš se ovamo k meni za tren oka, a onda ćemo se počastiti.

Pogledao je doktoricu. Znao je da će morati poći s njom. Ali neću govoriti o zmiji, obećao je sam sebi.

No, doktorica Megan iznenadila ga je. Činilo se da ne želi razgovarati o zmiji. Pitala ga je o školi, a on joj je rekao da ide u treći razred. A zatim ga je pitala o tjelesnom, a on je rekao da najviše voli hrvanje i prepričao joj je kako je neki dan pobijedio jer je za trideset sekundi prilijepio drugog dječaka za pod. Onda su razgovarali o glazbenom, a on je rekao kako zna da ne vježba dovoljno i još joj je ispričao da je danas prilično falšao svirajući blokflautu.

Razgovarali su o mnogo čemu, ali nije mu postavila nijedno pitanje o zmiji. Samo je rekla da će se u ponedjeljak ponovno vidjeti.

— Doktorica Megan je dobra — rekao je majci dok su se spuštali dizalom. — Možemo li sad ići na sladoled?

Subota i nedjelja, 17. i 18. lipnja

Poglavlje trideset deveto

Nell je u petak provela čitavu večer čitajući knjige o vidovnjačkim fenomenima koje je kupila tog poslijepodneva nakon trčanja po parku.

Do subote poslijepodne prošla je sva poglavlja svake knjige o različitim vidovima fenomena koje je željela istražiti. Koje je moje mišljenje o svemu tome, u što uopće vjerujem?, neprestano se pitala čitajući, a zatim ponovno iščitavajući mnoge odlomke.

Točno sam u trenutak znala kad su bakica, mama i tata umrli, razmišljala je, i znam da su me na Havajima mama i tata potakli da nastavim plivati kad sam se željela predati — to su moja vlastita iskustva vezana uz vidovnjačke fenomene.

Nell je zapazila da je u nekim knjigama autor pisao o »auri« osobe. Onaj posljednji dan, pomislila je, na dan eksplozije, kad sam ugledala Winifred učinilo mi se da je obavijena u crno. Prema onome što sam pročitala, vidjela sam njezinu auru. To crnilo, prema ovim knjigama, znak je smrti.

Nell je razmišljala o televizijskoj emisiji u kojoj je vidjela Bonnie Wilson. Prisjetila se kako je na zaista zaprepašujuć način govorila onoj ženi o okolnostima muževe smrti.

Prema mišljenju skeptika ljudi koji tvrde da posjeduju vidovnjačke moći samo dobro pogađaju, i to na osnovi podataka koje mudrim trikovima izmame od osobe. Ma, priznajem da sam skeptična, pomislila je Nell, ali priznajem i da je Bonnie Wilson — ako je prevarantica — nasamarila i mene.

Pitala se je li istina da ljudi koji tvrde da su u vezi s mrtvima samo dobro pogađaju. Bonnie Wilson nije mogla pogoditi sve što je rekla onoj ženi kad ju je Nell gledala na televiziji. No, što je sa sinkronicitetom?, pitala se Nell. Tako zovu pojavu kad misliš na nekoga, a trenutak nakon toga ta te osoba nazove. To je kao da jedna osoba šalje faks, a druga ga prima. Sinkronizirani su.

To bi moglo uvelike objasniti fenomen koji je vidjela gledajući Bonnie Wilson. Vidovnjaci koji tvrde da stupaju u vezu s mrtvima možda su zapravo telefaks uređaji za misli ljudi koji im se obraćaju, zaključila je.

O, Adame, zašto sam ti onoga dana rekla da ne dođeš kući?, očajavala je Nell. Da nisam to učinila, bih li mogla prihvatiti činjenicu da više nisi ovdje?

No, i da nikad nije došlo do te svađe, nakon tvoje smrti ostalo bi toliko neodgovorenih pitanja. Tko ti je to učinio, Adame? I zašto?

Mislila sam da je jadna Winifred bila zatreskana u tebe, no sad znam da je u njezinom životu postojao još netko. Drago mi je što, sam to saznala i nadam se da je znala što znači biti voljen.

Mac je tako zabrinut da bi tvoje ime moglo biti upleteno u istragu o podmićivanju i namještanju ponuda kod Waltersa i Arsdalea. Iako se to možda zaista događalo dok si radio tamo, je li pošteno da sad svu krivnju svaljuju na tebe, jer nisi ovdje da se braniš?

Radio si za Waltersa i Arsdalea više od dvije godine, no nijedan od vlasnika tvrtke nije ti došao na misu. Znam da su bili bijesni na tebe jer si kupio Kaplanov posjed, a zatim ih napustio kako bi osnovao vlastitu tvrtku. No, nije li se tu jednostavno radilo o tvojoj ambiciji? Odgojena sam u uvjerenju da je ambicija dobra, pomislila je Nell.

Je li te se osoba koja je digla brod u zrak željela riješiti? Jesi li ti bio meta? Ili je to bio Sam Krause? Ili možda Winifred? Udovica Jimmyja Ryana počela mi je nešto govoriti nakon mise, no onda je zbog nečega pobjegla. Je li mi namjeravala priopćiti nešto što bih trebala znati o sastanku na brodu? Je li Jimmy Ryan mogao biti taj koji je znao nešto opasno po nekoga drugog? Je li možda on bio meta?

Tog posljednjeg jutra Adam je rekao kako u građevinskom poslu postoje različiti stupnjevi poštenja. Nell se pitala što je pod tim podrazumijevao.

Nell je većinu noći sa subote na nedjelju provela budna. Imam osjećaj kao da bi Adam svaki trenutak mogao doći, razmišljala je. Konačno je zadrijemala, no u šest sati ponovno se probudila. Činilo se da će to biti još jedno prekrasno lipanjsko jutro. Otuširala se i odjenula te krenula na misu u sedam sati.

— Neka Adamova duša i duše preminulih vjernika počivaju u miru... — Njezina je molitva bila ista kao i prethodni tjedan. I bit će ista još mnogo nedjelja. Mora pronaći neke odgovore, neka objašnjenja za sve što se dogodilo.

No, ako Adam pokušava stupiti u vezu sa mnom, pomislila je Nell, onda sigurno postoji neki razlog zašto se ne može smiriti.

Pomislila je na crkveni nauk. Župnik iz Arsa, svetac zaštitnik svećenika, navodno se izvanredno razumio u zagrobni život. Otac Pio bio je mistik.

Ne znam u što da vjerujem, pomislila je Nell.

Na putu kući s mise zastala je kupiti pecivo. Još uvijek je bilo toplo. Volim New York nedjeljom ujutro, pomislila je šecući Avenijom Lexington. U ovakva jutra podsjeća na gradić koji se upravo budi. Ulice su prazne i tihe.

Taj dio Manhattana nekad je bio Macov izborni okrug, bile su to njegove ulice. Hoće li to biti i moj okrug, moje ulice?, pitala se dok joj je srce ubrzano lupalo.

Sad kad nema Adama neće više biti mučnih rasprava o natjecanju za kongresno mjesto.
Mrzila je spoznaju da je na trenutak osjetila treptaj olakšanja shvativši da barem taj problem više ne postoji.

Poglavlje četrdeseto

Peter Lang proveo je vikend u Southamptonu sam, nakon što je odbio šest-sedam poziva prijatelja da im se pridruži na partiji golfa, domjenku ili večeri. Sva njegova energija i misli bili su usredotočeni na situaciju koja je nastala oko financiranja njegove zamisli novog Vandermeerovog projekta te prijekne potrebe da navede Nell MacDermott da mu proda česticu zemlje koju je njezin suprug kupio od gospođe Kaplan.

Nikad nisam ni pomišljao da se uopće vrijedi moliti Bogu da Gradski odbor ukine status znamenitosti Vandermeerovoj vili, razmišljao je prekoravajući se zbog takve nesmotrene procjene. A onda, kad se moglo naslutiti da će se to ipak dogoditi, bilo je prekasno, Adam je prvi stigao do Ade Kaplan.

Bez Kaplanove čestice kompleks koji bi podigli služio bi svrsi, ali ne bi bio ništa naročito. S tom česticom, međutim, Lang bi konačno postao sila iza stvaranja remekdjela arhitekture, veličanstvenog doprinosa obrisu Manhattana.

Nikad nije stavio ime Lang ni na jednu zgradu. Čekao je, znajući da će na kraju pronaći savršen spoj lokacije i arhitektonskog rješenja koji će zaslužiti nositi ime njegove obitelji. Rezultat će biti zgrada koja će predstavljati spomenik trima generacijama Langovih.

Kao što se i pribojavao, kad je ponudio Adamu Cauliffu da kupi Kaplanov posjed, Cauliff mu je doslovce rekao kako bi radije gorio u paklu nego mu prodao česticu. Iz toga je zatim proizašlo prisilno partnerstvo.

Eto, čini se da će Adam pokucati na vrata pakla prije mene, s jezovitim je zadovoljstvom pomislio Peter.

A sad je morao smisliti najbolji način da pristupi Cauliffovoj udovici i uvjeri je da mu proda posjed. Ono što je saznao o njoj bilo je dovoljno za zaključak kako joj barem u neposrednoj budućnosti neće biti neophodno prodati tu česticu — čini se da je sama financijski dobro stajala i da nije bila ovisna o pokojnom mužu. Ipak, Peter je imao kartu u rukavu, adut kojeg je mogao odigrati, a koji je gotovo jamčio uspjeh.

Bila je javna tajna da je Cornelius MacDermott bio strašno razočaran što se unuka nije natjecala za njegovo kongresno mjesto kad se prije dvije godine povukao.

Sposobna je, razmišljao je Peter Lang šeućuci se tog nedjeljnog poslijepodneva stazom uokvirenom cvijećem koja je vodila od njegove kuće do oceana. Šteta što se prošli put nije kandidirala, pomislio je. Gorman je bio promašaj i ako zaista odstupa ona će se morati žestoko potruditi kako bi vratila glasače koji su bili nezadovoljni njegovim radom.

S druge strane, Nell MacDermott je jabuka koja nije pala daleko od stabla i politički je vrlo snalažljiva, kao i njezin djed. Također je dovoljno pametna da zna kako joj mogu uvelike pomoći da pobijedi na izborima te da bi me bilo mudro imati na svojoj strani. Ne samo što joj mogu koristiti, nego pretpostavljam da će me preklinjati da joj pomognem braniti suprugov karakter kad sud počne istraživati neke od poslova u koje je Adam bio upetljan.

Peter Lang ispustio je ručnik to dugim, odlučnim koracima potrčao kroz pjenu razbijajućih valova i bacio se u Atlantik.

U prvom je trenutku gotovo obamro od ledene vode, no nakon nekoliko metara tijelo mu se počelo prilagođavati. Plivajući žustrim, stručnim pokretima, Lang je razmišljao o propuštenom sastanku sa sudbinom i pitao se je li Adam Cauliff bio živ i svjestan što se događa kad ga je nakon eksplozije broda preklopila voda.

Poglavlje četrdeset prvo

Bonnie Wilson rekla je Gert neka je nazove u bilo koje doba odluči li se Nell MacDermott posavjetovati s njom. U potpunosti je shvaćala da će Nell možda oklijevati, čak i ako bude žarko željela taj sastanak. Kad bi se saznalo da se slavna kolumnistica, uvijek pod budnim okom javnosti, savjetuje s vidovnjakinjom, to bi joj moglo donijeti više publiciteta nego što želi. Govorilo se i o njezinoj mogućoj kandidaturi za Kongres, a novinari uvijek traže načine da naude ugledu kandidata te bi se bilo kakav nagovještaj posjeta tako glasovitoj vidovnjakinji kao što je Bonnie mogao iskoristiti protiv nje.

Mediji su se izrugivali viješću da je Hillary Clinton koristila medij pokušavajući stupiti u vezu s Eleanor Roosevelt, a Nancy Reagan neprestano su kritizirali jer se savjetovala s astrologom.

No, u nedjelju u deset sati navečer Bonnie je primila telefonski poziv od Gert MacDermott kojem se nadala.

— Nell bi te željela upoznati — rekla je Gert prigušenim glasom.

— Nešto nije u redu, Gert. Ne moram biti vidovita da bih prepoznala stres u tvome glasu.

— O, bojim se da se brat užasno naljutio na mene. Večeras je odveo Nell i mene na večeru, a meni je izletjelo da sam razgovarala s tobom, čak sam rekla i nešto malo o onome što si mi ispričala. On se rasrdio i učinio pogrešku zabranivši Nell da se sastane s tobom.

— Što, naravno, znači da se ona namjerava sastati sa mnom.

— Možda bi to ionako učinila — rekla je Gert — iako mislim da ni sama nije bila sigurna. No, sad se definitivno želi posavjetovati s tobom, i to što prije.

— U redu, Gert. Reci joj neka dođe ovamo sutra u tri.

Ponedjeljak, 19. lipnja

Poglavlje četrdeset drugo

Salon je danas bio zatvoren; uvijek je zatvoren ponedjeljkom. Lisa Ryan na neki je način bila zahvalna za još jedan dan, dobila je još malo vremena da se emocionalno pripremi za povratak i suočenje sa svijetom. S druge strane, bilo bi joj drago da se već vratila na posao. Užasavala se tog prvog tjedna kad će joj sve redovite mušterije izražavati sućut, a zatim željeti čuti i najmanje pojedinosti o eksploziji u kojoj je Jimmy izgubio život.

Mnoge od njih došle su na sprovod. Druge su poslale cvijeće i izraze sućuti.

Lisa je ipak znala da je taj događaj prestao biti novost, barem za sve osim nje. Sve njezine mušterije nastavljaju živjeti svojim životima, samo prolazno svjesne Lisinog gubitka. Možda će neko vrijeme svaka od njih biti zahvalna što može očekivati zvuk muževog automobila koji se uvečer približava prilaznim putem. Uskoro će, međutim, i to postati rutina. O, svima je njima žao Lise, istinski žao, ali svaka je od njih također sretna što ona nije ta koja prima izraze sućuti.

Lisa se i sama tako osjećala prošle godine kad je muž jedne od mušterija poginuo u prometnoj nesreći. Razgovarala je o tome s Jimmyjem. Nikad neću zaboraviti što je rekao, pomislila je Lisa.

— Lissy, svi smo mi pomalo praznovjerni. Kad se nekome drugom dogodi nešto grozno, svi imamo osjećaj da bi to na neko vrijeme moglo zadovoljiti bogove te da će nas pustiti na miru.

Do devet sati dovela je kuću u red. Još uvijek je preostalo mnoštvo poruka prijatelja i ostalih ljudi s dobrim željama na koje je trebala odgovoriti, no jednostavno se nije mogla sad prihvatiti toga.

Mnogi stari prijatelji koji su se odselili iz bliže okolice pisali su joj izražavajući šok i žalost. Jedna od njezinih omiljenih poruka stigla je od momka s kojim su ona i Jimmy odrasli, a koji je sad bio velika zvjerka u jednom filmskom studiju u Hollywoodu.

— Sjećam se, bilo je to kad smo Jimmy i ja išli u sedmi razred — pisao je. — Za domaći rad dobili smo jedan od onih projekata za koje sad, kao roditelj, znam da nastavnici zadaju samo kako bi stvorili probleme u obitelji. Večer prije nego što je trebalo predati projekt ja još uvijek nisam ništa napravio, ali Jimmy je, kao i obično, završio svoj te bio voljan pomoći i meni. Došao je k meni i pomogao mi sagraditi most od Lego kockica, a zatim napisati sastav o tome zašto je svijen pod određenim kutom. Bio je fantastičan momak.

A ja sam gotovo prodala njegov ugled panduru, pomislila je Lisa prisjećajući se posjeta detektiva Sclafanija u petak. No, to što mu nije rekla za novac nije riješilo problem, i dalje ga je trebala vratiti. Bila je potpuno sigurna da Jimmy nije dragovoljno uzeo novac; znala je bez tračka sumnje da je bio prisiljen prihvatiti ga. Jednostavno nije bilo drugog objašnjenja. Jimmy je morao birati: ili će izgubiti posao ili će se praviti da ne vidi nešto loše što se događalo na gradilištu. Zatim je bio prisiljen uzeti novac koji nije želio — na taj su ga način držali u šaci.

Iako je nije uistinu poznavala, Lisa je osjećala kako može vjerovati Nell MacDermott. Također je mislila da bi Nell mogla znati nešto o poslu na kojem je Jimmy radio. Konačno, netko iz tvrtke Nellinog muža pozvao je Jimmyja na prvi razgovor, a zatim proslijedio njegovu molbu Krauseovoj tvrtci. Ono što je započelo kao očit čin ljubaznosti završilo je Jimmyjevom smrću.

Novac u onoj kutiji bio je nekako povezan sa svim tim. A iako ga je trebala — kako bi platila račune i prehranila obitelj — znala je da nikad ne bi mogla potrošiti ni centa. Bio je to prljav novac, sad umrljan Jimmyjevom krvlju.

U deset sati Lisa je pokušala nazvati Nell MacDermott. Znala je da Nell živi na Manhattanu, negdje na istočnoj strani, u sedamdeset i nekoj ulici. No, broj njezina telefona nije se nalazio u imeniku.

Zatim se sjetila kako je pročitala u novinama da Nellin djed, bivši kongresmen Cornelius MacDermott, sad posjeduje savjetodavnu tvrtku. Dobivši broj na informacijama, odlučila je nazvati — možda će je netko moći i htjeti spojiti s Nell.

Na zvonjavu telefona gotovo se odmah javila gospođa prijatnog glasa, predstavivši se kao Liz Hanley, suradnica bivšeg kongresmena MacDermotta.

Lisa je bila kratka i jasna.

— Zovem se Lisa Ryan. Ja sam udovica Jimmyja Ryana. Moram razgovarati s Nell MacDermott.

Liz Hanley upitala ju je može li je staviti na čekanje. Nakon dvije minute Liz se ponovno javila.

— Nazovete li isti trenutak, dobit ćete Nell na broju 212-555-6784. Očekuje vaš poziv.

Lisa joj je zahvalila, prekinula vezu i odmah nazvala broj koji je dobila. Nell je odmah podigla slušalicu. Pet minuta kasnije, u deset i dvadeset, Lisa Ryan krenula je na sastanak s Nell MacDermott, drugom ženom koju je eksplozija na brodu učinila udovicom.

Poglavlje četrdeset treće

U trideset osam godina života Jed Kaplan dovoljno je puta upadao u nevolje sa zakonom da bi znao kad je pod nadzorom. Razvio je neku vrstu šestog čula za situacije u kojima mu je netko bio za petama.

Mogu namirisati pandura na tri kilometra, ogorčeno je pomislio tog ponedjeljka prijedodne zalupivši ulaznim vratima zgrade i počevši hodati prema središtu grada. Nadam se da imaš udobne cipele. Idemo u lijepu, dugu šetnju.

Jed je želio otići iz New Yorka. Nije više ni minutu mogao podnijeti život s majkom. Kad se prije sat vremena probudio, leđa su mu bila gotovo paralizirana od spavanja na onom bijednom madracu na ušljivoj sofi za razvlačenje. Zatim je otišao u kuhinju po šalicu kave i pronašao majku kako sjedi za stolom i jeca u suzama.

— Danas bi tvoj otac imao osamdeset godina — rekla mu je isprekidanim glasom. — Da je još živ, priredila bih mu zabavu. Umjesto toga, ja sam tu sama, skrivam se, stid me pogledati susjedima u oči.

Jed je pokušao odagnati njezinu zabrinutost, još jednom tvrdeći da je nevin. No, nije htjela umuknuti i nastavila je istim tonom.

— Sjećaš se starih filmova s Edwardom G. Robinsonom, zar ne? — rekla je. — Kad mu je žena umrla, jedino što je ostavila sinu bila je njegova visoka stolica za hranjenje. Rekla je da joj je priređivao veselje jedino u doba dok je još sjedio u njoj.

Zatim mu je zaprijetila šakom. — Isto bih ja mogla reći za tebe, Jed. Sramotiš me svojim ponašanjem. Sramotiš uspomenu na oca.

Trpio je dok je mogao te brzo napustio stan i tamošnji osjećaj beznadežne klaustrofobije. Morao je otići, no za to je trebao putovnicu. Panduri su znali da će sud odbaciti izmišljenu optužnicu zbog trave koju su našli u njegovoj platnenoj torbi te su mu zaplijenili putovnicu kako bi bili sigurni da neće nikamo otići.

Nikad nisam priznao da je trava moja, pomislio je Jed, čestitajući si. Iskreno sam im rekao da pet godina nisam ni taknuo tu torbu.

No, i kad odbace optužnicu, to neće biti kraj njegovih nevolja s pandurima. Već će smutiti nešto drugo kako bi ga prisilili da nikuda ne ode.

Problem je, razmišljao je Jed zaustavivši se popiti kavu u trgovini delikatesama na Broadwayu, što bi mig koji bih mogao dati pandurima oni mogli upotrijebiti da mi prikvače tu eksploziju.

Poglavlje četrdeset četvrto

Žao mi je što kasnim — ispričala se Lisa Ryan dok ju je Nell uvodila u stan. — Trebala sam znati da neću moći pronaći mjesto za parkiranje. Konačno sam završila u garaži.

Nadala se da ne zvuči onako uzrujano i smeteno kao što se osjećala. Promet na Manhattanu uvijek bi je iscrpio, a danas je još morala staviti auto u garažu, što je bio toliki trošak — minimalna cijena iznosila je dvadeset pet dolara — da se osjećala i iznervirano i zbunjeno.

Za Lisu je dvadeset pet dolara bilo užasno mnogo novca, taj je iznos bio jednak napojnicama koje je mogla dobiti za pet do osam uređivanja noktiju. Protratiti sav taj novac samo da bi se desetogodišnji auto maknuo s ulice... Da joj nije bilo toliko važno sastati se s Nell MacDermott možda bi se jednostavno okrenula i vratila u Queens.

Izašavši iz garaže i hodajući prema stambenoj zgradi, osjetila je da joj se s unutrašnje strane očiju nakupljaju suze frustracije te se morala zaustaviti i potražiti rupčić kako bi ih obrisala. Nije željela praviti scene na ulicama Manhattana.

Lisa se uvijek osjećala dobro odjevena kad bi na sebi imala mornarskoplavo odijelo s hlačama, no gledajući ženu ispred sebe znala je da njezina garderoba izgleda kao s jeftine rasprodaje u usporedbi s prekrasno skrojenim smeđim hlačama i bež bluzom koje je nosila Nell MacDermott.

Fotoaparat je baš ne voli, pomislila je Lisa. Tako je lijepa. I, tto nije iznenađujuće, danas izgleda mnogo bolje nego kad sam je vidjela neposredno nakon mise za njezina supruga.

Nell MacDermott dočekala ju je ljubazno i toplo. Odmah je rekla Lisi da prijeđu na »ti«, a Lisa je podsvjesno znala da joj se može vjerovati, što je bila veoma važna osobina u trenutačnim okolnostima.

Bilo je još nečega umirujućeg u njoj: Nell MacDermott odisala je tihom samosviješću. Promatrajući je, Lisi je bilo jasno da je Nell od djetinjstva navikla živjeti na lijepim mjestima kao što je taj stan.

Prateći Nell u dnevnu sobu, još jednom je pomislila na Jimmyja i kako ju je zadirkivao zbog načina na koji je gutala časopise o unutarnjem uređenju. Lisa se sjetila koliko je sati provela maštajući o opremanju kuće iz snova. Ponekad ju je zamišljala formalno uređenu, uključujući antikni namještaj i perzijske tepihe. Drugi bi je put vidjela namještenu u stilu engleskog ljetnikovca, a ponekad čak s art deco ili modernim namještajem, iako je znala da ti stilovi ne dolaze u obzir, jer se nisu sviđali Jimmyju. S tugom se prisjetila kako mu je govorila da se želi vratiti u školu i studirati unutarnje uređenje nakon što djeca odrastu. Sad to više neće biti moguće.

— Imaš prekrasan dom — tiho je rekla osvrćući se po sobi sa šarolikim, no savršeno uklopljenim namještajem.

— Hvala. Obožavam ga — gotovo je sjetno rekla Nell. — Majka i otac mnogo su putovali. Bili su antropolozi. Donosili su kući neobične predmete s raznih strana svijeta. Kad im se doda nekoliko zaista udobnih kauča i naslonjača, čitava stvar funkcionira. Mogu ti reći da mi je prošli tjedan ovo zaista bilo utočište.

Govoreći, Nell MacDermott proučavala je posjetiteljicu. Puder nije mogao sakriti činjenicu da su oči Liše Ryan bile podbule, a na koži su joj se još uvijek vidjele crveno mrlje od plakanja. Nell je imala osjećaj da neće trebati mnogo da suze ponovno probiju branu.

— Skuhala sam svježu kavu — rekla je. — Hoćeš li mi se pri družiti?

Nekoliko minuta kasnije sjedile su jedna nasuprot drugoj za kuhinjskim stolom. Lisa je znala da je ona ta koja treba prekinuti tišinu. Ja sam tražila ovaj sastanak, pomislila je, stoga bih ja trebala započeti. No, pitala se kako.

Duboko udahnuvši, započela je.

— Nell, moj je muž gotovo dvije godine bio bez posla. Prijavio se za posao u tvrtci tvoga muža, a zatim ga je nenadano zaposlio Sam Krause, njegov poslovni partner.

— Mislim da je Sam Krause bio više poslovni suradnik nego partner mog muža — rekla je Nell.

— Adam je radio na projektima s nekoliko ljudi, no nijednog od njih nije zapravo smatrao partnerom. Radeći za Waltersa i Arsdalea bio je arhitekt zadužen za obnavljanje nekih zgrada, a Sam Krause bio je izvođač građevinskih radova. Zatim je Adam otvorio vlastitu tvrtku i planirao surađivati s Krauseom na Vandermeerovom projektu.

— Znam. Jimmy je radio na obnavljanju starih stambenih zgrada, no nedavno mi je ispričao kako očekuju početak velikog posla, stambene građevine s tornjem, i kako će on biti šef gradilišta.

Lisa je zastala. Kad je ponovno progovorila, rekla je samo:

— Nell... — a onda joj je glas zapeo. Nakon nekoliko trenutaka potekla je bujica riječi. — Nell, Jimmy je prije dvije godine izgubio posao jer je bio pošten i progovorio o nekvalitetnim materijalima koje je koristila ekipa s kojom je radio. Zbog toga je bio obilježen i dugo se vremena nije mogao zaposliti. I stoga kad je primio poziv za posao kod Sama Krausea bio je tako sretan što će raditi. No, kad se sad prisjetim tog doba sigurna sam da se nešto dogodilo isti trenutak kad je počeo raditi tamo. Toliko sam voljela Jimmyja i bili smo toliko bliski da sam jednostavno morala primijetiti: promijenio se, gotovo preko noći.

— Kako to misliš, »promijenio se«? — tiho je upitala Nell.

— Nije mogao spavati. Izgubio je tek. Činilo se kao da je nekom drugom svijetu.

— Što misliš, što je bio razlog tome?

Lisa Ryan spustila je šalicu kave i zagledala se izravno ženu koja je sjedila za stolom nasuprot nje.

— Mislim da je Jimmy bio prisiljen zažmiriti pred nečim strašno lošim što se događalo na poslu. On sam nikad ne bi učinio ništa loše, ali u tom je životnom razdoblju bio tako potučen... Ako je morao birati hoće li ponovno izgubiti posao ili jednostavno zažmiriti pred nečim, mislim da je možda izabrao ovo drugo. No, naravno, to je bila kriva odluka, naročito za njega. Jimmy je bio suviše dobar da bi mogao živjeti sa sobom nakon što je učinio tako nešto. Sigurna sam da se upravo to dogodilo i to ga je izluđivalo.

— Je li Jimmy razgovarao o tome s tobom, Lisa?

— Nije — rekla je Lisa, oklijevajući. Kad je ponovno progovorila, riječi su joj užurbano i nervozno izlazile iz usta.

— Nell, ti si neznanka, ali moram to reći nekome pa imam povjerenja u tebe. Pronašla sam novac skriven u Jimmyjevoj radnoj sobi u podrumu. Mislim da je to bio novac koji su mu dali kako bi ga ušutkali. Prema načinu na koji je spakiran pretpostavljam da nikad nije pipnuo ni novčića. No, to je bilo nalik njemu: bio je pošten i znao je da nikad ne bi mogao trošiti taj novac.

— Koliko novca?

Lisin se glas utišao.

— Pedeset tisuća dolara — prošaptala je.

Pedeset tisuća dolara! Jimmy Ryan sigurno je bio upetljan u nešto veliko, pomislila je Nell. Pitala se je li Adam sumnjao ili znao za to. Je li Ryan zbog toga pozvan na sastanak na brodu?

— Želim vratiti taj novac — rekla je Lisa. — I želim to učiniti nenapadno. Čak i da je Jimmy morao ponovno izgubiti posao, nije ga trebao uzeti, no kao što sam rekla, on je to znao. I zato je posljednjih mjeseci bio u takvoj strašnoj depresiji, iako je radio. On to više ne može nadoknaditi, ali mogu ja umjesto njega. Taj je novac sigurno došao od nekoga iz Krauseove tvrtke. Moram im ga vratiti. Radi toga sam došla k tebi.

Skupivši više snage nego što je mislila da ima, Lisa se nagnula prema naprijed, ispružila ruku preko stola i uhvatila Nellinu ruku.

— Nell, kad se Jimmy prijavio za posao u tvrtci tvoga muža, njih se dvojica nisu poznavali, u to sam sigurna. A onda, neposredno nakon što je tvoj muž stavio Jimmyja na platnu listu Sama Krausea, nešto se dogodilo, nešto užasno. Ne znam što je to bilo, no vjerujem da je imalo veze s onim na čemu su radili Jimmy i tvoj muž. Moraš saznati o čemu se radilo, a zatim mi pomoći pronaći način da to ispravim.

Poglavlje četrdeset peto

I George Brennan i Jack Sclafani bili su nazočni kad je Robert Walters, jedan od vlasnika tvrtke Walters and Arsdale Design Associates, stigao u ured pomoćnika okružnog tužitelja Cala Thompsona u pratnji glavnog odvjetnika svoje tvrtke. Thompson je bio član tima okružnog tužitelja zadužen za nedavno pokrenutu gradsku istragu o podmićivanju i namještanju ponuda u građevinskoj industriji.

Sve nazočne stranke znale su da je Walters došao u okviru dogovora koji mu je jamčio ograničeni imunitet za sve što iznese na vidjelo tijekom razgovora.

Njegov glavni odvjetnik već je izdao pro forma priopćenje za medije: »Tvrta Walters and Arsdale i njezini članovi uprave poriču sve prijestupe i sigurni su da neće biti optuženi ni za kakve krivične radnje.«

I Brennanu i Sclafaniju bilo je jasno da je iza maske prezira i opuštene ravnodušnosti Robert Walters bio nervozan i potresen. Sve što je činio bilo je za mrvicu suviše precizno, suviše savršeno da ne bi bilo tek dobro uvježbana predstava.

I ja bih bio nervozan, pomislio je Brennan. Krupne ribe u više od dvadeset tvrtaka poput njegove već su priznale krivnju, izabравši lakši način izvlačenja iz istrage. Znao je da će kao ishod većina njih dobiti packe i proći samo s novčanim kaznama. Mo'š mislit! Dakle, platiš milijun zelembaća, a tvrtka ti zgrne pola milijarde. Ponekad, ako bi tužitelj zaista pronašao nešto opipljivo protiv njih, neke bi od tih momaka kaznili obavljanjem društvenokorisnog rada. U nekoliko su slučajeva pojedine velike zvjerke uistinu otišle u zatvor na nekoliko mjeseci. No, zatim su izašli i — pogodite što? Sve počinje iznova.

Smicalica je jednostavna. Najmoćniji građevinari dogovore se međusobno tko će dobiti posao. Najniža je ponuda i dalje prenapuhana, ali je arhitekt ili projektant prihvati... i dobije nešto u džep. Zatim dođe sljedeći veliki projekt i — pun pogodak! — sljedeći moćni tip na redu je za nisku ponudu. Sve ide po principu usluga za uslugu. Sve je namješteno i — oh! — tako civilizirano.

Usprkos očito beskorisnom trudu, Brennan je vjerovao u vođenje takvih istraga. Budemo li pritisluli neke od glavnih faca, manje će tvrtke barem imati priliku dobiti dobre poslove, mislio je Brennan. Nekad se ipak pitao nije li možda suviše optimističan.

U ovoj se branši zakonite provizije za dobiveni posao pogrešno tumače — govorio je Walters.

— Moj klijent želi reći... — prekinuo ga je odvjetnik. Ispitivanje je konačno došlo do onoga što su George Brennan i Jack Sclafani željeli čuti.

— Gospodine Walters, je li pokojni Adam Cauliff bio član vaše tvrtke?

O, ne voli to ime, pomislio je Sclafani promatrajući kako se lice Roberta Waltersa zarumenjelo od ljutnje na to pitanje.

— Adam Cauliff bio je zaposlen kod nas otprilike dvije i pol godine — odgovorio je Walters. Glas mu je ostao rezak i hladan, kao da prezire tu temu.

— U kojem je svojstvu gospodin Cauliff radio za tvrtku Walters and Arsdalei

— Započeo je kao član projektnog ureda. Poslije je postao zadužen za ono što bismo nazvali rekonstrukcije i renoviranja srednje razine.

— Što podrazumijevate pod srednjom razinom?

— Projekte manje od sto milijuna dolara.

— Je li njegov rad bio zadovoljavajući?

— Rekao bih da jest.

— Kažete da je Cauliff radio za vas više od dvije godine. Zašto vas je napustio?

— Kako bi otvorio vlastitu tvrtku. — Robert Walters hladno se osmijehnuo.

— Adam Cauliff bio je usredotočen na detalje i veoma praktičan. Ponekad nailazimo na arhitekta koji se jednostavno ne žele suočiti s realnošću da se uredski prostor iznajmljuje po kvadratnom metru. Usprkos tome što su svjesni da je ekonomičnost bitna — ponekad presudna — pretpostavka, oni projektiraju nepotrebne efekte kojima se gubi prostor, kao što su strahovito široki hodnici koji, pomnoženi s trideset ili četrdeset katova, mogu drastično smanjiti prostor koji donosi prihod.

— Zaključujem, dakle, da je Adam Cauliff bio cijenjen zaposlenik koji nije pravio takve pogreške.

— Bio je učinkovit. Obavljao je poslove. I brzo je učio. Bio je dovoljno mudar da kupi česticu zemlje uz Vandermeerovu vilu koja je u to doba bila povijesna znamenitost. Kad je vili skinut status znamenitosti, Kiiplanov posjed koji je Adam kupio postao je mnogostruku vredniji.

— Vila je izgorjela, zar ne? — upitao je pomoćnik okružnog tužitelja.

— Da, to je istina. Ali već je prije toga izgubila status znamenitosti. Čak i da nije bilo požara, vila bi uskoro bila srušena sa zemljom. Peter Lang kupio je taj posjed i počeo planirati izgradnju kombinirane stambeno-poslovne zgrade.

Walters se mračno osmijehnuo. — Adam Cauliff mislio je da će Lang tako očajnički željeti Kaplanovu česticu, koju je sad on posjedovao, da će prihvatiti Cauliffov nacrt planirane zgrade. Međutim, to nije išlo baš tako. Da je Adam ostao s nama i dopustio našim nadarenim arhitektima da rade s njim, imao bi šansu dobiti posao.

— To znači da bi vaša tvrtka uspjela dobiti posao?

— To znači da bi s njim radio tim nagrađivanih arhitekata, vizionara sposobnih za stvaranje građevine koja bi predstavljala vrhunac suvremenog urbanog dizajna. Cauliffov je nacrt bio nemaštovit i neoriginalan. Investitori ga nisu htjeli ni pogledati, a koliko sam čuo, Lang mu je to i rekao.

— Cauliff je na neki način imao vezane ruke. Bio bi prisiljen prodati Langu Kaplanovu česticu otprilike po cijeni koju bi mu ovaj ponudio. U suprotnom je Lang jednostavno mogao izgraditi manje ambicioznu zgradu, neovisno o Cauliffu. Da se to dogodilo, Kaplanova bi čestica bila tako opkoljena da bi praktično postala beskorisna. Dakle, kao što možete vidjeti, Cauliff je definitivno bio u škripcu.

— Nije vam bilo žao što je Adam Cauliff bio u tako nezavidnoj situaciji, zar ne, gospodine Walters? — upitao je tužitelj.

— Dao sam posao Adamu Cauliffu zbog velikog osobnog prijateljstva s bivšim kongresmenom Corneliusom MacDermottom, u čiju se obitelj oženio. Cauliff me je za trud nagradio napuštanjem tvrtke i odvođenjem Winifred Johnson, koja je dvadeset dvije godine bila moja pomoćnica i praktično postala moja desna ruka. Je li mi žao što je mrtav? Da, kao časnog ljudsko biće žalim što je preminuo. Bio je muž Nell MacDermott, koju poznajem čitav njezin život. Nell je prekrasna mlada žena i žao mi je što je morala iskusiti toliku bol.

Vrata su se otvorila i u prostoriju je ušao Joe Mayes, pomoćnik okružnog tužitelja. Po izrazu njegova lica Brennan i Sclafani zaključili su da se dogodilo nešto veliko.

— Gospodin Walters — naglo je rekao Mayes — vrši li vaša tvrtka pregledavanje poslovne zarade na uglu Avenije Lexington i Četrdeset sedme ulice, koju ste obnovili prije nekoliko godina?

— Da, jutros smo primili obavijest da je nekoliko cigala na pročelju izgleda popustilo. Odmah smo poslali nadzorni tim na lice mjesta.

— Bojim se da cigle nisu samo popustile, gospodine Walters. Danas prijepodne čitavo se pročelje srušilo na ulicu. Tri su pješaka ozbiljno ozlijeđena, jedan od njih nalazi se u kritičnom stanju.

George Brennan promatrao je kako zarumenjeno lice Roberta Waltersa postaje bolesno blijedo. Pitao se je li se radilo o lošim materijalima. Ili možda o trajljivoj izvedbi? Ako je tako, tko je dobio u džep da zažmiri na to?

Poglavlje četrdeset šesto

Točno u tri sata poslijepodne Nell je pozvonila na vrata stana Bonnie Wilson na uglu Sedamdeset treće ulice i West End avenije. Začuvši prigušen zvuk približavanja koraka s druge strane vrata, na trenutak je poželjela umaći prema dizalu, dok je još imala vremena.

Što, za ime Božje, radim ovdje?, pitala se. Mac je bio u pravu. Cijela ta priča s medijima i porukama preminulih voljenih osoba tek je obično čiribu-čiriba, a ja sam idiotkinja što se stavljam u položaj da me ismiju ako ikad procuri u javnost da sam nasjela na takvo što.

Vrata su se otvorila.

— Nell, uđite.

Nell je odmah stekla utisak da je Bonnie Wilson uživo privlačnija nego što se činila na televiziji. Njezina vrana kosa bila je u zaprepašujućoj suprotnosti s porculanskim tenom. Imala je velike sive oči uokvirene gustim trepavicama. Dvije su žene bile otprilike jednake visine, ali Bonnie je bila tanka poput pruta, činila se gotovo neuhranjena.

Pokajnički se nasmiješila.

— Ovo još nikad nisam radila — objasnila je vodeći Nell iz predsoblja prema malenoj radnoj sobi na sredini dugog hodnika. — Dok bih bila u vezi s nekim na onoj strani ponekad mi se znalo dogoditi da druga osoba otamo želi komunicirati sa mnom. No, ovo je potpuno drukčija situacija.

Pokazala je na stolicu. Molim vas, sjednite, Nell. Molim vas da shvatite, neću se uvrijediti budete li nakon nekoliko minuta čavrljanja sa mnom poželjeli ustati i otići. Prema onome što mi je rekla vaša teta, osjećate veliku nelagodu prema čitavom konceptu kontaktiranja s preminulim osobama.

— Iskreno rečeno, mogla bih otići i drago mi je što to shvaćate — ukočeno je rekla Nell. — Ipak, nakon onoga što mi je ispričala teta Gert, osjećala sam da moram doći. U životu sam imala nekoliko slučajeva koji bi se, pretpostavljam, mogli nazvati vidovnjačkim iskustvima. Gert vam je možda rekla za njih.

— Zapravo ne, nije. U posljednjih nekoliko godina vidala sam je na sastancima Udruge vidovnjaka i jednom sam bila na okupljanju u njezinom stanu, no nikad s njom nisam razgovarala o vama.

— Bonnie, osjećam da moram biti veoma otvorena i izravna prema vama — rekla je Nell.

— Jednostavno ne padam na priču da ste sposobni učiniti nešto što mi nekako sumnjivo zvuči poput podizanja slušalice i uspostavljanja veze s mrtvom osobom. Također ne prihvaćam ideju da netko na »onoj strani«, kako to nazivaju knjige koje sam pročitala, u biti podigne slušalicu uspostavi vezu s vama.

Bonnie Wilson nasmiješila se.

— Cijenim vašu iskrenost. Usprkos tome, ja i drugi ljudi s vidovnjačkim sposobnostima širom svijeta — iz razloga koji su izvan dometa našega shvaćanja — odabrani smo kao posrednici između ljudi koji su preminuli i njihovih voljenih na ovome svijetu. K meni obično dolaze oni koji su shrvani bolom i žele pokušati stupiti u vezu s osobom koja je otišla na onaj svijet prije njih.

— No ponekad, rijetko, to se dogodi na drugi način. Jednom sam, na primjer, pomagala preminulom mužu da preda poruku ženi kad mi se javio mladić pod imenom Jackie koji je poginuo u automobilskoj nesreći. Nisam shvaćala kako bih mu mogla pomoći. A onda sam za nepunih tjedan dana primila telefonski poziv od žene koju nikad prije nisam sreala.

Nell se učinilo da su oči Bonnie Wilson potamnjele dok je govorila.

— Ta me je žena vidjela na televiziji i željela ugovoriti sastanak nasamo. Ispostavilo se da je njezin sin, Jackie, poginuo u automobilskoj nesreći. Ona je bila majka mladića koji mi se obratio s one strane.

— No, mnogo je manje slučajnosti u tome što sam ja sad ovdje. Kao prvo, poznajete Gert — suprotstavila se Nell. — Osim toga, novino su bile pune priče o eksploziji broda, a u praktično svakom članku pisalo je da je Adam bio oženjen unukom Corneliusa MacDermotta.

— Upravo sam zbog toga znala da trebam otići do Gert kad mi se tijekom seanse javio Adam, rekao mi svoje ime i tražio Nell.

Nell je ustala. — Bonnie, žao mi je, ali jednostavno ne vjerujem. Bojim se da sam već protratila suviše vašeg vremena. Trebala bih poći.

— Niste protratili moje vrijeme ako mi pružite priliku da vidim želi li vam Adam predati neku poruku.

Nell je nevoljko ponovno sjela. Pretpostavljam da joj dugujem barem toliko, pomislila je.

Minute su prolazile. Bonniene su oči bile sklopljene, a obraz joj je počivao na šaci. Zatim je iznenada nakrenula glavu, kao da se napreže čuti nekoga ili nešto. Prošlo je dosta vremena prije nego što je spustila ruku, otvorila oči i pogledala izravno u Nell.

— Adam je ovdje — tiho je rekla.

Usprkos nevjerici, Nell je osjetila kako joj je tijelom prostrujala hladnoća. Budi razumna, žestoko si je rekla. To je glupost. Trudila se da joj glas zvuči odrješito i mirmo.

— Vidite li ga?

— Unutarnjim okom. Gleda vas s izrazom velike ljubavi, Nell. Smiješi vam se. Kaže, jasno da ne vjerujete da je ovdje. Vi ste iz Missourija.

Nell je ostala bez daha. »Ja sam iz Missourija« bio je izraz koji je u šali koristila kad god bi je Adam pokušavao uvjeriti da može naučiti uživati u plovidbi brodom.

— Ima li to smisla, Nell? — upitala je Bonnie Wilson. Nell je kimnula.

— Adam vam se želi ispričati, Nell. Saznajem od njega da ste se vas dvoje posvađali posljednji put kad ste bili zajedno, prije nego što je preminuo.

Nikome nisam rekla da smo se posvađali, pomislila je Nell. Ni živoj duši.

— Adam mi kaže da je on bio kriv za svađu. Imam osjećaj da je postojalo nešto što ste vi željeli učiniti, a on vam je to otežavao.

Nell je osjetila kako joj se oči pune vrelinama.

Bonnie Wilson sjedila je veoma mirno.

— Počinjem gubiti vezu. No, Adam još ne želi otići. Nell, vidim bijele ruže iznad vaše glave. One su znak njegove ljubavi prema vama.

Nell nije vjerovala vlastitim riječima kad je progovorila.

— Recite mu da i ja njega volim. Recite mu da mi je žao što smo se posvađali.

— Sad ga ponovno vidim malo jasnije. Izgleda tako zadovoljno, Nell. Ali, kaže kako želi da vi započnete novo poglavlje u životu. Postoji li neka situacija u koju ćete uložiti čitavu energiju i vrijeme?

Kampanja, pomislila je Nell.

Bonnie nije čekala njezin odgovor.

— Da, razumijem — mrmljala je.

— Kaže:

»Reci Nell neka daruje moju odjeću«. Vidim prostoriju sa stelažama i sanducima...

— Odjeću koju želimo darovati uvijek odnosim u trgovinicu rabljenom robom povezanu s crkvom u susjedstvu — rekla je Nell. — Tamo se nalazi prostorija poput te koju ste opisali, u njoj razvrstavaju odjeću.

— Adam kaže da je trebate odmah odnijeti. Pomažući drugima u njegovo ime pomoći ćete njemu da stekne veće duhovno ispunjenje. I kaže da se morate moliti za njega. Sjetite ga se u molitvama, kaže, ali zatim ga pustite da ode.

Bonnie je zastala. Zurila je ravno ispred sebe, no činilo sa da zapravo ništa ne vidi.

— Napušta nas — blago je rekla.

— Zaustavite ga! — povikala je Nell. — Netko je digao njegov brod u zrak. Pitajte ga zna li tko mu je to učinio.

Bonnie je čekala. — Mislim da nam neće reći, Nell. To znači da ili ne zna ili je oprostio svom napadaču te želi da i vi oprostite.

Nakon nekoliko trenutaka Bonnie je odmahнула glavom i pogledala ravno u Nell.

— Otišao je — rekla je s osmijehom. Onda se iznenada uhvatila za prsa. — Ne, čekajte, dolaze mi njegove misli. Znači li vam što ime Peter?

Peter Lang, pomislila je Nell.

— Da — tiho je rekla.

— Nell, oko njega kaplje krv. Nisam sigurna znači li to da je ta osoba pod imenom Peter bila napadač. Sigurna sam, međutim, da vas Adam pokušava upozoriti na nešto vezano uz njega. Preklinje vas da se čuvate tog Petera, da budete oprezni...

Poglavlje četrdeset sedmo

Kad je Dan Minor stigao kući u ponedjeljak poslijepodne, na sekretarici ga je dočekala poruka Lilly Brown. No, kad ju je pustio nije čuo ono čemu se nadao.

Lillyn je glas zvučao nervozno, govorila je brzo.

— Doktore Dan — započela je — stalno se raspitujem za Quinny. Ona ima mnogo prijatelja, ali nitko je već mjesecima nije ni vidio ni čuo. To jednostavno ne štima. Ponekad stanuje s grupom ljudi koji žive u Istočnoj Četvrtoj ulici, u zgradurini s bijednim stanovima. Oni se pitaju je li možda bolesna ili su je strpali u neku bolnicu. Ponekad, kad Quinny spopadnu oni strašni napadi depresije, ne želi danima ni pričati ni jesti.

Hoću li je pronaći na takvom mjestu?, tjeskobno se pitao Dan. Zatvorenu na psihijatriji, ili još gore? Prošla je zima u New Yorku bila oštra i hladna. Što ako prošle jeseni nije napustila grad? Ako je Quinny imala dugotrajnu depresiju i nitko je nije silom odveo u prihvatilište, svašta joj se moglo dogoditi.

Zašto sam bio tako uvjeren da ću je pronaći?, pitao se, po prvi puta zaista osjetivši kako gubi odlučnost. Ipak, još nije kraj, pomislio je. Radi se samo o tome da ne mogu više mirno sjediti i čekati da se pojavi. Sutra ću početi provjeravati po bolnicama. S mukom je priznao da će također morati saznati koja bi gradska služba mogla popisivati neidentificirane mrtvace.

Lilly je razgovarala s beskućnicima koji su ilegalno nastanjivali napuštene zgrade oko Istočne Četvrte ulice. Sljedeći ću vikend prošetati onuda i pokušati sam razgovarati s nekima od njih, odlučio je.

Mogao je učiniti još nešto. Lilly je opisala kako Quinny sad izgleda. Rekla je da joj je kosa potpuno posijedila te da joj je sezala do ramena.

— Još je mršavija nego na toj staroj slici koju imate — rekla je Lilly. — Jagodične joj kosti strše. Još uvijek se vidi da je vjerojatno bila veoma lijepa dok je bila mlada.

Postoje mjesta na kojima se kompjuterski može postarati slika, ako se to tako kaže, pomislio je Dan. Znam da to može učiniti policija.

Dan je zaključio kako je kucnuo čas da aktivno isproba druge načine pronalaženja Quinny ili, čak i ako se radi o lošim vijestima, sazna što joj se točno dogodilo.

Don se odjevao u kratke hlače i pamučnu majicu dugih rukava, spremajući se za još jedno trčanje po parku, Dan se uhvatio kako se nada da će ponovno imati sreću i nabasati na Nell MacDermott.

Ta je mogućnost oživjela rastuću tjeskobu koju je osjećao zbog Quinny. Postao sam ono što jesam zbog nje, pomislio je. Molim te, daj da joj to uspijem reći, molio se.

Poglavlje četrdeset osmo

U ponedjeljak poslijepodne Corneliusa MacDermotta posjetio je Tomy Shea, predsjednik stranke za područje New York Citya. Došao je saznati kakva je Nellina odluka o natjecanju za kongresno mjesto koje je napustio Bob Gorman.

— Ne moram ti govoriti da je ovo predsjednička izborna godina, Mac — rekao je Shea. — Snažan kandidat na ovom mjestu pomoći će osvojiti sveukupni glas koji nam je potreban za postavljanje našega čovjeka u Bijelu kuću. Ti si legenda u ovom okrugu. Tvoja pojava uz Nell tijekom kampanje bit će stalni podsjetnik glasačima što si učinio za njih.

— Jesi kad čuo za savjet koji se daje mladoženjinoj majci prije vjenčanja? — zarežao je Mac. — Kaže se:

»Odjeni se u bež i ne otvaraj usta.« Eto, upravo to namjeravam učiniti bude li se Nell kandidirala. Ona je pametna, zgodna, čvrsto stoji na nogama, zna što taj posao donosi i sposobna je obavljati ga bolje nego itko koga znam. Što je najbolje, stalo joj je do ljudi. I to je razlog zašto ljudi trebaju glasovati za nju, a ne zato što mene smatraju nekakvom legendom.

Liz Hanley bila je s njima u uredu i vodila zapisnik. Blagi Bože, što je danas naoštren!, pomislila je. No, razumjela je zašto. Mac joj je povjerio kako je zabrinut za Nellino emocionalno stanje i oduzet od brige da bi se nekako moglo saznati za njezin posjet vidovnjakinji te da bi ta vijest mogla procuriti u tisak.

— Ma, daj, Mac, znaš što mislim — dobrodušno je rekao Tom Shea. — Ljudi su se zaljubili u Nell još kao desetogodišnjakinju, vidjevši sliku na kojoj ti pokušava otrti suze na misi za njezine roditelje, i Odrasla je pod budnim okom javnosti. Možemo zadržati objavu do večere tridesetoga, ali moramo biti sigurni da muževa smrt neće suviše teško utjecati na nju te je spriječiti da pokrene kampanju.

— Ništa nije suviše teško za Nell — odbrusio je Mac. — Ona je profesionalku.

No, kad je Shea otišao, Macova se bučna fasada raspala.

— Liz, izderao sam se sinoć na Nell shvativši da namjerava posjetiti vidovnjakinju. Nazovi je i pomoz mi da se pomirimo. Reci joj da želim večerati s njom.

— Blago mirotvorcima — trpk je rekla Liz. — Oni će se sinovima Božjim zvati.

— To si mi već i prije rekla.

— Zato što sam već i prije ovo radila. Što ću joj reći, gdje ćete se naći na večeri?

— U Neary'su. U sedam i trideset. Dođi i ti, može?

Poglavlje četrdeset deveto

U ponedjeljak poslijepodne, prilikom drugog posjeta Bena Tuckera, doktorica Megan Crowley vješto je navela razgovor na dan kad je dječak vidio eksploziju broda u njujorškoj luci. Bilo bi joj draže pričekati još jedan ili dva susreta prije nego što to spomene, no Ben je preko vikenda ponovno imao noćne more i vidjela je da su ga gadno udesile.

Započela je sesiju razgovorom o putovanjima trajektom.

— Kad sam bila malena, često smo išli u mjesto pod imenom Martha's Vineyard — rekla je.

— Obožavala sam ići tamo, ali čovječe, put je bio zaista dug, barem odavde. Šest sati autom, a zatim više od sata trajektom.

— Trajekti smrde — rekao je Ben. — Skoro sam povraćao od onoga na kojem sam se vozio. Nikad više ne želim ići na trajekt.

— O, gdje si se to vozio trajektom, Beny?

— U New Yorku. Tata me odveo da vidim Kip slobode — zastao je. — To je bilo onda kad je eksplodirao brod.

Megan je čekala.

Benov je izraz postao zamišljen. — Gledao sam ravno u taj brod. Bio je super. Poželio sam biti na njemu, a ne na onom glupom trajektu, ali sad mi je drago što nisam bio. — Namrštio se. — Ne želim razgovarati o tome.

Megan je vidjela kako ga obavija strah. Znala je da razmišlja o zmiji, no i dalje nije imala pojma kako su te dvije stvari bile povezane.

— Ben, ponekad pomaže kad razgovaraš o nečemu što te muči. I lično je grozno vidjeti brod kako eksplodira.

— Vidio sam ljude — prošaptao je.

— Ben, znaš što? Nacrtaš li sliku onoga što si vidio, kladim se da će ti pomoći da to istjeraš iz misli. Voliš li crtati?

— O, zaista jako volim crtati!

Megan je pripremila papir za crtanje, fluorescentne flomastere i drvene bojice. Nekoliko minuta poslije Ben je bio nagnut nad pisaćim stolom, duboko usredotočen.

Promatrajući ga, Megan je zaključila da je vidio više pojedinosti nesreće nego što je čak i njegov otac bio svjestan. Nebo se na crtežu ispunilo jarko obojanim krhotinama, od kojih su neke bile u plamenu. Drugi su predmeti podsjećali na dijelove polomljenog namještaja i posuđa.

Benovo se lice napinjalo i grčilo dok je crtao nešto što je očito predstavljalo ljudsku ruku.

Spustio je bojicu. — Ne želim crtati zmiju — rekao je.

Poglavlje pedeseto

Nell je u dogovoreni sat sjedila za stolom u uglu, pijuckajući vino i grickajući slane štapiće, kad su njezin djed i Liz stigli u Neary's u Istočnoj Pedeset sedmoj ulici.

Primijetivši iznenađen djedov izraz živahno je progovorila.

— Samo sam htjela igrati tvoju igru, Mac. Ugovori sastanak u sedam i trideset. Dođi u sedam i petnaest. Onda reci drugima da kasne, kako bi ih izbacio iz ravnoteže.

— Šteta što je to jedina stvar koju si naučila od mene — zarežao je Mac spuštajući se u stolicu pokraj nje.

Nell ga je poljubila u obraz. Kad ju je Liz nazvala ranije toga dana, sve joj je jasno izložila.

— Nell, ne moram ti objašnjavati način na koji Mac funkcionira. On kaže bobu bob, a popu pop. Pati jer zna koliko te pogodila Adamova smrt. Ne može podnijeti vidjeti te povrijeđenu. Ubio bi za tebe. Neka mu Bog pomogne, bio bi spreman zauzeti Adamovo mjesto na tom brodu kako bi te poštedito bola.

Slušajući Liz Nell se postidjela sama sebe. Da, u nekim su se stvarima razlikovali, ali Mac joj je uvijek bio oslonac, uvijek pri ruci, uvijek spreman pomoći kad ga je trebala. Jednostavno nije mogla i dalje biti bijesna na njega.

— Bog, djede — rekla je.

Prsti su im se isprepleli. — I dalje si moja najbolja djevojčica, Nell?

— Naravno da jesam.

Liz se smjestila nasuprot njima.

— Hoću li otići dok se vas dvoje mirite?

— Ne. Večeras je specijalitet file minjon, tvoje omiljeno jelo i moje omiljeno jelo. — Nell joj se nasmiješila i pokazala glavom prema djedu.

— Naravno, samo dragi Bog zna što će ova ovdje Legenda naručiti.

— U tom slučaju ostajem. No, mislite li da bi bilo moguće razgovarati o vremenu ili Yankeesima dok ne dobijem priliku za jelo?

— Pokušat ćemo — jednoglasno su rekli Cornelius i Cornelia MacDermott, a zatim se nasmiješili jedno drugome. Uz koktel od škampa neizbježno je započeo razgovor o izborima.

— Nije gotovo dok nije gotovo, Nell — rekao je Mac. — U izbornoj je godini New York, i grad i država, uvijek nepredvidiv. Zbog toga je svaki izborni okrug važan. Ljudi koji snažno podržavaju jednog kandidata pretegnut će u korist svih drugih s te liste. Ti si kandidat koji ih može potaknuti da to učine.

— Zaista misliš da je tako? — upitala je.

— Znam da je tako — odgovorio je Mac. — Nisam to uzalud radio čitavog života. Daj da stavimo tvoje ime na glasački listić i vidjet ćeš.

— Znaš da vjerojatno hoću, Mac. Samo mi daj još nekoliko dana da razbistrim glavu.

Kad je tema izbora privremeno stavljena na stranu, znala je što će biti sljedeće.

— Jesi išla k onoj vidovnjakinji?

— Jesam.

— Jesi uspjela razgovarati s Isusom Kristom i Blaženom Djevicom?

— Mac! — upozorila je Liz.

Ne može si pomoći, podsjetila se Nell. Pažljivo je birala riječi.

— Da, Mac, išla sam. Rekla mi je kako je Adamu žao što se protivio mojoj odluci da učinim nešto što sam željela. Dakako, sigurna sam da se to odnosilo na moju odluku o bavljenju politikom. Rekla je kako Adam želi da nastavim sa životom i molim se za njega. Rekla mi je da je rekao neka darujem njegovu odjeću kako bih pomogla drugim ljudima.

— Ako je to ono što si čula, onda je to bio prilično dobar savjet.

— Mislim da se ne razlikuje mnogo od onoga što bi mi rekao monsijor Duncan da sam razgovarala s njim. Jedina je razlika — namjerno je dodala — što Bonnie Wilson to čuje izravno od Adama.

Nell je bila svjesna da su i djed i Liz zurili u nju.

— Znam, zvuči nevjerojatno — rekla je. — No dok sam bila tamo s njom vjerovala sam u to, potpuno.

— Vjeruješ li sad?

— Vjerujem savjetu. Ali Mac, još se nešto dogodilo. Pojavilo se ime Petera Langa. Ponovno ne znam što misliti, ali ako mogu vjerovati Bonnie Wilson, Adam me s one strane, kako oni kažu, upozorava na njega.

— Nell, za ime Božje! Preozbiljno to shvaćаш.

— Znam, no Adam i Peter Lang uistinu su surađivali na razvojnom projektu onoga posjeda u Dvadeset osmoj ulici. Adam je radio na nacrtu zgrade koja je trebala biti podignuta na tom mjestu. Peter me nazvao danas poslijepodne i rekao da treba raspraviti važna poslovna pitanja sa mnom. Doći će sutra ujutro.

— Slušaj — rekao je Mac — Lang nije mogao steći sadašnji položaj bez trikova te postoji velika vjerojatnost da nije bezgriješan. Pobrinut ću se da netko malo pronjuška. — Zastao je, oklijevajući hoće li staviti još jedan problem na dnevni red za večerom. Zatim je započeo.

— No, on trenutačno nije jedini razlog za brigu, Nell. Sigurno si čula za pročelje one zgrade u Aveniji Lexington koje se urušilo danas poslijepodne.

— Da, u prolazu sam vidjela izvješće o tome na vijestima u osamnaest sati.

— To je još jedan problem, Nell. Neposredno prije nego što sam večeras napustio ured nazvao me Bob Walters. Građevinski posao na toj zgradi u Aveniji Lexington izvodio je Sam Krause. No, zabilježeno je da je Adam, kao arhitekt tvrtke Walter and Arndale, projektirao obnovu. Ako se škrtarilo u izvedbi — znaš, ono o čemu se priča, koriste se lošiji materijali i zanemaruju standardi — onda se može zaključiti da je Adam znao za to. Nekoliko je pješaka ozlijeđeno u urušavanju, a jedan je u kritičnom stanju i možda neće preživjeti. — Zastao je. — Želim reći da bi se Adamovo ime moglo pojaviti u još jednoj krivičnoj istrazi.

Mac je vidio bljesak ljutnje u unukinim očima. — Nell — rekao je gotovo preklinjućim glasom, — moram te upozoriti na sve to. Nije mi lako. Samo te ne želim vidjeti povrijeđenu.

Nelline su se misli vratile nekoliko sati unatrag, kad je Bonnie Wilson komunicirala s Adamom.

— Gleda vas s izrazom velike ljubavi... — rekla je. — Oprostio je svom napadaču...

— Mac, želim znati apsolutno svaku stvar koju govore o mom mužu, jer otkrit ću istinu o svemu tome, makar me to ubilo. Netko je podmetnuo bombu na taj brod i oduzeo Adamov život. Kunem ti se: Saznat ću tko je to bio na ovaj ili onaj način, a kad saznam, ta će osoba poželjeti da već gori u paklu. Što se tiče Waltersa i Arsdalea, tužit ću ih za svaki cent koji imaju budu li i dalje pokušavali pretvoriti Adama u žrtvenog jarca za sve vlastite prijestupe i pogreške. Kad budeš razgovarao sa svojim starim pajdašima, slobodno im to reci u moje ime.

U tišini koja je uslijedila Liz Hanley pročistila je grlo i blago progovorila.

— Stiže glavno jelo. Možemo li razgovarati o nečemu drugome, na primjer o prvoj postavi Yankeesa?

Utorak, 20. lipnja

Poglavlje pedeset prvo

Dok se vozač provlačio automobilom kroz pakao jutarnjeg prometa u Aveniji Madison, nervozni Peter Lang u mislima je preispitivao pristup koji je namjeravao upotrijebiti izlažući Nell MacDermott ponudu da kupi posjed njezina pokojnog muža. Osjećao je da će morati oprezno nastupiti, jer je nazreo neprijateljski ton u njezinom glasu kad ju je nazvao radi dogovora o sastanku.

Čudno, prošli put kad sam je vidio činila se prilično prijateljski raspoložena, pomislio je. Govorila je kako se Adam veselio što će raditi na projektu i kako je bio ponosan na svoj nacrt.

Ako joj Cauliff nije rekao da je ispaao iz posla, onda sigurno nema smisla sad joj to govoriti, logički je razmišljao Lang. Ponudit ću joj više nego poštenu cijenu, odlučio je. Na taj način neće imati razloga odbiti je. Razmatrajući mogućnosti, ipak je shvatio da nije bio uvjeren u svoju logiku. Svi su mu nagoni govorili da sastanak neće dobro proći.

Automobil se nastavio kretati puževim korakom. Pogledao je na sat: bilo je deset do deset. Nagnuo se prema naprijed i potapšao vozača po ramenu.

— Postoji li neki poseban razlog zašto uporno želiš ostati u ovoj traci? — bijesno je upitao.

Otvorivši vrata Peteru Langu, Nell se jednostavno morala upitati: Koliko je bila teška prometna nesreća koja ga je spriječila nazočiti kobnom sastanku na Adamovom brodu? Prošlo je manje od tjedan dana otkad ga je vidjela, a više nije mogla otkriti ni traga modricama na licu. Čak je i usna, koja je prošli put bila gadno natečena, sad izgledala potpuno izliječena.

Urban. Zgodan. Ugladen. Vizionar u poslu s nekretninama. Tim je riječima Lang opisivao u tračevima i kolumnama o visokom društvu.

Oko njega kaplje krv... Adam vas pokušava upozoriti. Riječi vidovnjakinje iznenada su bljesnule u Nellinim mislima.

Poljubio ju je u obraz.

— Mnogo sam mislio na tebe, Nell. Kako si?

— Pretpostavljam da sam onoliko dobro koliko se može očekivati — uzvratila je s izrazitom hladnoćom u glasu.

— Definitivno izgledaš veoma dobro — rekao je s razoružavajućim osmijehom, uhvativši je za ruke. — Osjećam se čudno što ti to govorim, ali to je zaista činjenica.

— Vanjski je izgled najvažniji, zar ne, Peter? — odgovorila je Nell, oslobodivši ruke i uvodeći ga u dnevnu sobu.

— O, slutim da si ti veoma snažna žena koja je ponosna što zadržava dobar vanjski izgled, Nell. — Osvrnuo se oko sebe.

— Stan je prekrasan, Nell. Koliko ga dugo imaš?

— Jedanaest godina — automatski je odgovorila. Datumi su joj u posljednje vrijeme bili intenzivno na umu. Imala sam dvadeset jednu godinu kad sam kupila ovaj stan, pomislila je Nell. Imala sam novac iz mamine zaklade te mamino i tatino osiguranje. Dok sam pohađala koledž čitavo sam vrijeme živjela s Macom, no kad sam ga završila željela sam malo slobode. Mac me nagovorio da vodim njegov njujorški ured, a namjeravala sam i započeti s izvanrednim studijem prava na Fordhamu. Mac me pokušavao odgovoriti od kupovine stana u zgradi, no čak se i on složio da sam ga dobila za bagatelu.

— Jedanaest godina, ha? — rekao je Lang. — Tržište nekretnina u New Yorku u to je doba bilo u pravoj krizi. Siguran sam da sad vrijedi najmanje tri puta više nego što si ga platila.

— Nije za prodaju.

Lang je čuo hladnoću u njezinu glasu i osjetio da se nije namjeravala prepustiti ćaskanju.

— Nell, Adam i ja surađivali smo na jednom poslovnom projektu.

— Svjesna sam toga.

Koliko zna?, pitao se Lang, na trenutak se zaustavivši. Odlučio je riskirati.

— Kao što sigurno znaš, Adam je izradio nacrt kompleksa s tornjem koji smo planirali izgraditi.

— Da, li 'je Adam bio uzbuđen zbog tog projekta — tiho je rekla Nell.

— Bili smo oduševljeni Adamovim pripremnim radom. Bio je kreativan i uzbuđljiv arhitekt. Užasno će nam nedostajati. Nažalost, sad kad više nije s nama morat ćemo početi sve iznova. Drugi će arhitekt nedvojbeno imati vlastitu predodžbu.

— Razumijem to.

Dakle, Adam joj nije rekao, pobjednički je pomislio Lang. Gledao je kako sjedi nasuprot njemu, pognute glave. Možda nije bio u pravu kad je naslutio njezino neprijateljstvo. Možda je samo emocionalno izmoždjena.

— Siguran sam da znaš, Adam je prošlog kolovoza kupio zgradu i zemljište u središtu grada od gospođe Kaplan, po cijeni nešto manjoj od milijun dolara. To zemljište graniči sa česticom koju sam ja kupio, a predstavljalo je dio temeljnog kapitala koji je unio u građevinski sporazum koji smo sklopili. Procijenjena

vrijednost tog posjeda prošli je tjedan iznosila osamsto tisuća dolara, no spreman sam ti ponuditi tri milijuna dolara za njega. Mislim da ćeš se složiti kako je to prilično lijep povrat ulaganja nakon samo deset mjeseci.

Nell je na trenutak proučavala lice muškarca koji je sjedio preko puta nje.

— Zašto si voljan platiti toliko novca za njega? — upitala je.

— Zato što ćemo s njim dobiti prostor za dojmljiviji izgled kompleksa. Omogućit će nam uvrštavanje brojnih estetskih dodataka, kao što je vijugavi prilazni put te razrađenije planiranje zelenih površina, što će zauzvrat povećati vrijednost našega projekta. Mogu još dodati da će naš kompleks s tornjem, kad ga podignemo, biti toliko dominantan da bi tvoj posjed, pod pretpostavkom da ga zadržiš, mogao izgubiti sadašnju vrijednost.

Lažeš, pomislila je Nell. Sjetila se kako je Adam rekao nešto o tome da je Kaplanova čestica bila neophodna Langu ako je zaista želio podići građevinu kakvu je planirao.

— Razmislit ću o tome — rekla je, blago se nasmiješivši.

Lang joj je uzvratilo osmijeh.

— Naravno. Razumijem. Očito želiš raspraviti o tome s djedom. — Zastao je, a zatim dodao.

— Nell, možda pretjerujem, ali želio bih misliti da smo prijatelji i da možeš biti otvorena sa mnom. Kao što si sigurno svjesna, po gradu se mnogo priča o tebi.

— Zaista? Što se to priča?

— Priče koje sam čuo, i nadam se da su istinite, kažu da planiraš objaviti kandidaturu za djedovo kongresno mjesto.

Nell je ustala, dajući do znanja da je sastanak završio.

— Nikad ne razgovaram o glasinama, Peter — rekla je bezizražajnog lica.

— Što znači, ako objaviš kandidaturu, sama ćeš odabrati trenutak za to. — Lang se poveo za njom te također ustao. Prije nego što ga je Nell uspjela zaustaviti, ispružio je ruku i uhvatio njezinu.

— Nell, želim samo da znaš: Imaš moju iskrenu podršku u svakom mogućem smislu.

— Hvala — rekla je, povukavši ruku prema sebi. A nježan si k'o malj, pomislila je.

Jedva je zatvorila vrata za Langom kad je zazvonio telefon. Detektiv Jack Sclafani tražio je da primi njega i partnera, detektiva Brennana, u Adamovom uredu i dopusti im pregledati sadržaj stola i registratora Winifred Johnson.

— Vjerojatno možemo nabaviti nalog za pretres — objasnio je Sclafani. — No, na ovaj bi način bilo mnogo lakše.

— Ne smeta mi. Nađimo se tamo — rekla mu je Nell. — Moram vam reći da sam na zahtjev Winifredine majke otišla u njezin stan i pregledala pisaći stol — oprezno je dodala. — Zamolila me da potražim police osiguranja ili bilo kakve druge osobne financijske podatke koji bi mogli nagovijestiti što je Winifred poduzela kako bi osigurala majčinu financijsku budućnost. Budući da tamo nisam pronašla ništa korisno, planirala sam provjeriti nije li možda te osobne dokumente ostavila u uredu.

Detektivi su stigli u Dvadeset sedmu ulicu nekoliko minuta prije Nell. Stajali su zajedno ispred poslovne zgrade i proučavali maketu u izlogu.

— Prilično otmjeno — primijetio je Sclafani. — Sigurno se dobije velika lova za smišljanje nečega ovako otmjenog.

— Ako je točno ono što je Walters jučer rekao — odgovorio je George Brennan — nama ovo izgleda bolje nego ljudima koji se razumiju u arhitekturu. Prema njegovim riječima, nacrt je odbijen.

Nell je izašla iz taksija i prišla im s leđa točno na vrijeme da čuje Brennanovu primjedbu.

— Što? — upitala je.

— Jeste li rekli da je Adamov nacrt odbijen?

Sclafani i Brennan okrenuli su se oko svoje osi. Vidjevši Nellin zaprepašten izraz lica, Sclafani je shvatio da nije imala pojma da je njezin muž skinut s projekta. Koliko je dugo sam Cauliff znao za to?, pitao se.

— Gospođo MacDermott, jučer je u uredu okružnog tužitelja bio gospodin Walters — rekao je. — On nam je to rekao.

Lice joj se ukrotilo.

— Ne bih vjerovala ničemu što kaže gospodin Walters. — Rekavši to, Nell se naglo okrenula, otišla do vrata zgrade i pozvonila nadzorniku. — Nemam ključ — odrješito je objasnila. — A Adamov je vjerojatno bio s njim na brodu.

Čekala je leđima okrenuta dvojici muškaraca, pokušavajući se smiriti. Ako je bilo istina ono što su rekli o Adamovom nacrtu, zašto mi je Peter Lang lagao prije manje od sat vremena?, pitala se. I ako je to bilo istina, zašto mi Adam nije rekao za to? Je li to bio razlog što je tih posljednjih tjedana bio tako preopterećen, tako razdražljiv? Trebao mi je reći. Možda sam mu mogla pomoći, mislila je. Razumjela bih njegovu razočaranost.

Nadzornik, zdepast čovjek u kasnim pedesetim godinama, pojavio se na vratima i otvorio ih. Usput je izrazio sućut Nell i izvijestio je da su se ljudi počeli raspitivati za prostor. Pitao je hoće li ga se odreći.

Po partnerovu izrazu lica Jack Sclafani zaključio je da je reakcija Georgea Brennana na poslovni prostor Adama Cauliffa bila jednaka njegovoj: dobro namješten, ali iznenađujuće malen. U osnovi se sastojao od prostorije za prijam stranaka i dva ureda, od kojih je jedan bio velik, a drugi tek rupa u zidu. Po njegovu je

mišljenju prostor bio hladan, bez osobnosti. To definitivno nije bilo primamljivo mjesto i nije baš pružalo mnogo pouzdanja u kreativnost ljudi koji su u njemu radili. Jedina slika na zidu prijamne prostorije bila je umjetnička kompjutorska simulacija zdanja prema Cauliffovom prijedlogu, a u tom je okruženju čak i ona izgledala nekako otrcano.

— Koliko je ljudi radilo za vašega muža?

— Ovdje je s njim bila samo Winifred. Danas se toliko arhitektonskog posla obavlja na računalo da čovjek ne treba velik prostor kad kreće u samostalni posao. Adam je mogao unajmiti druge, kao što su na primjer građevinski inženjeri, za ostale poslove na projektu.

— Dakle, ured je zatvoren od... — Mrcnnan je oklijevao. — Od nesreće?

— Da.

Nell je shvatila da je proteklih deset dana uglavnom provela pokušavajući zvučati mirno i obuzdano. No, sad se škrip stegnulo za još nekoliko milimetara — ta joj je misao prolazila glavom čitave noći, koju je opet provela budna sve do zore. Postajalo je sve teže ostavljati dojam smirenosti.

Što bi ovi detektivi pomislili kad bi znali za izazov koji je pred nju stavila Lisa Ryan?, upitala se. Jer, zbog svih praktičnih namjera koje je sadržavao, to nije bilo ništa drugo nego izazov. Otkrij gdje i zašto je netko natjerao moga muža da uzme pedeset tisuća dolara kako bi šutio i pomozmi mi pronaći način da to ispravim. Odakle uopće krenuti s tim nastojanjem?, stalno se pitala.

Što bi ovi praktični, izravni detektivi mislili o Bonnie Willson?, pitala se. Sat vremena nakon povratka u normalnost vlastita doma počela sam sumnjati u sve što mi je rekla, uključujući tvrdnju da je uistinu razgovarala s Adamom. Vjerujem zapravo da mi može čitati misli, zaključila je Nell. S druge strane, definitivno nisam razmišljala o izrazu »Ja sam iz Missourija« kad ga je Bonnie spomenula. I nikome živom nisam rekla da smo se Adam i ja posvađali.

A što je s urušavanjem pročelja zgrade u Aveniji Lexington? Može li Adam nekako biti optužen za to? Postojalo je toliko mnogo otvorenih pitanja, toliko različitih sila koje su je povlačile. Trebala je vremena za razmišljanje, vremena za slaganje dijelova slagalice. Trenutačno nije znala kamo se okrenuti.

Iznenada je shvatila da je detektivi promatraju s izrazom zamišljenog zanimanja pomiješanog sa zabrinutošću.

— Oprostite — rekla je.

— Pretpostavljam da sam odsutna duhom. Dolazak ovamo teži je nego što sam očekivala.

Nije, dakako, shvaćala da su razumijevanje i suosjećanje na njihovim licima zakamuflirali iznenadnu uvjerenost Brennana i Sclafalanija da Nell MacDermott, baš kao i Lisa Ryan, zna nešto o čemu se boji! razgovarati s njima.

Winifredin je pisaći stol bio zaključan, no George Brennan izvadio je svežanj ključeva, od kojih je jedan odgovarao katanu.

— Otkrili su njezinu torbicu — rekao joj je. — Ovi su ključevi bili unutra.

Veoma neobično, torbica gotovo uopće nije bila opržena. Čudne se stvari događaju kod eksplozija.

— Mnoge su se čudne stvari dogodile u posljednjih deset dana — rekla je Nell. — Uključujući pokušaj Waltersa i Arsdalea da sugeriraju kako moga muža treba okriviti za sve nepravilnosti koje su se događale u njihovoj tvrtci. Jutros sam razgovarala s Adamovim računovođom. Uvjerava me da u njegovim poslovima nije bilo ama baš ničega što ne bi podnijelo najpodrobnije ispitivanje.

Nadam se, pomislio je George Brennan. Jer, sigurni smo da je netko iz tvrtke Walters and Arsdale prisno surađivao s Krauseovom tvrtkom, kad se uzme u obzir kakvi su se loši materijali koristili za obnovu onog pročelja koje se jučer srušilo. Kad se dogode takve stvari, ne radi se samo o pogrešci — netko je morao biti upućen i podmićen.

— Ne želim vas zadržavati — rekao je Brennan. — Pregledajmo na brzinu pisaći stol gospođice Johnson, a onda svi možemo ići.

Bilo je potrebno samo nekoliko minuta da se uvjere kako tamo nije bilo ničega neuobičajenog.

— Sve je potpuno isto kao u njezinom pisaćem stolu kod kuće — rekla je Nell. — Sve uobičajeni računi, potvrde i bilješke, jedino što smo ovdje barem pronašli kovertu s policama osiguranja i ispravom o očevom grobu.

Gornje dvije ladice ormarića za spise pokraj stola bile su pune fascikala. U donjoj su se ladici nalazile kutije papira za fotokopirni aparat i pisač te arci smeđeg papira za umatanje i svici čvrste isprepletene špage.

Jack Sclafani prelijetao je očima preko fascikala.

— Uobičajena prijepiska — rekao je. Prelistao je Winifredin adresar. — Hoće li vam smetati ako posudimo ovo? — upitao je Nell.

— Ne, naravno da neće. Ionako bi ga vjerojatno trebala dobiti njezina majka.

Postoji jedna razlika u odnosu na pisaći stol kod kuće, pomislila je Nell: Ovdje se nigdje ne spominje Harry Reynolds. Pitam se tko je on? Možda je pomagao Winifred da drži mamu u tom skupom domu.

— Gospođo MacDermott, ovaj ključ sefa pronađen je u novčaniku gospođice Johnson. — Govoreći, George Brennan izvadio je ključ iz malene smeđe koverta i položio ga na Winifredin pisaći stol. — Na njemu se

nalazi broj 332. Znete li možda je li povezan s ovim uredom ili je pripadao osobno gospođici Johnson?

Nell ga je proučila.

— Nemam pojma. Ako je iz ovoga ureda, onda nisam ništa znala o njemu. Ja godinama imam vlastiti sef, a koliko znam, Adam ga nije imao, ni za osobne ni za poslovne potrebe. Ne možete li ga odnijeti u banku i saznati?

Brennan je odmahnuo glavom. — Na žalost, svi ključevi sefova slični su, a na njima ne postoji ništa što bi upućivalo na koju se banku odnose. Noviji tipovi čak nemaju ni brojeve. Možda ćemo mu moći ući u trag budemo li otišli u banku koja ga je izdala, no moglo bi potrajati duže vremena dok ne saznamo koja je to banka bila.

— Zvuči pomalo kao traženje igle u plastu sijena.

— Otprilike tako, gospođo MacDermott. No, postoji velika vjerojatnost da će se ispostaviti kako ga je izdala banka u krugu od deset blokova od stana Winifred Johnson ili od ove zgrade.

— Razumijem — rekla je Nell, a zatim napravila stanku, oklijevajući, kao da nije sigurna što će reći sljedeće.

— Slušajte, ne znam tiče li se to ove istrage ili ne, ali Winifred je očito bila u vezi s muškarcem pod imenom Harry Reynolds.

— Kako znate? — brzo je upitao Brennan.

— Pregledavajući pisaci stol u njezinom stanu naišla sam na ladicu punu papira svih mogućih veličina, od arhitektonskih nacrti, preko stražnjih strana koverata, do papirnatih maramica. Na svakom je napisala »Winifred voli Harryja Reynoldsa.« Kad sam ih vidjela, stekla sam dojam da ih je napisala petnaestogodišnjakinja koja je užasno zatreskana u nekoga.

— Meni to više zvuči kao opsjednutost nego kao zatreskanost — primijetio je Brennan. — Koliko sam shvatio, Winifred Johnson bila je tiha žena koja je čitavog života živjela s majkom, sve dok ova nije otišla u starački dom.

— Tako je.

— U pravilu, takve se žene zaljubljuju preko ušiju u krive tipove. — Podigao je obrvu. — Pokušat ćemo ući u trag Harryju Reynoldsu. — Brennan je odlučnim pokretom zatvorio ladicu s fasciklima.

— Gospođo MacDermott, ovdje smo manje-više gotovi, a poslije idemo naj kavu. Hoćete li nam se pridružiti?

Nell je na trenutak oklijevala, a zatim odlučila prihvatiti. Iz nekog razloga nije željela biti sama u tom uredu. Vozeći se ovamo taksijem razmišljala je kako bi mogla odvojiti vremena i pregledati Adamov pisaci stol, no osvrćući se sad oko sebe nagoni je znala da nije pravi dan za to. Još uvijek je imala jak osjećaj nestvarnosti povezan s Adamovom smrću. A iz nekog razloga koji još uvijek nije potpuno pretresla, ako ništa drugo, posjet Bonnie Wilson samo je povećao taj osjećaj, umjesto da ga umanji.

Koliko je dugo Adam znao da njegov nacrt Vandermeerovog tornja neće biti prihvaćen?, pitala se.

Sjetila se njegove samouvjerenosti kad joj je prvi put pričao o tome. Rekao je da ga je posjetio Peter Lang, koji je kupio Vandermeerov posjed i želio kupiti Kaplanovu česticu. Adam mu je rekao da će je prodati, ali samo pod uvjetom da on bude arhitekt.

— Langovi investitori ovlastili su me da priprelim nacrt i maketu — rekao je.

Upitala sam ga što bi se dogodilo kad ne bi prihvatili njegov nacrt. Točno se sjećam njegovih riječi: »Kaplanov je posjed neophodan za onakav kompleks kakav Lang želi podići. Prihvatit će.«

— Da, hvala, rado bih popila kavu — rekla je. — Jutros sam imala sastanak s Peterom Langom o kojem bih vam voljela ispričati. Kad završim, možda ćete početi shvaćati — i čak dijeliti moj osjećaj — da je on lažov i manipulator te da je nedvojbeno imao koristi od smrti moga muža.

Poglavlje pedeset drugo

Kao i njegova unuka, Cornelius MacDermott proveo je besanu noć. U utorak je došao u ured tek nešto prije podneva, a kad je stigao Liz je bila zatečena vidjevši kako je njegov inače zdravo ružičasti ten poblijedio i poprimio nezdravo sivu boju.

Uskoro joj je razjasnio zašto je pod tolikim stresom. Iako je iznio uvjerljive razloge zbog kojih je njegova unuka u opasnosti da nepovratno uništi šanse za kandidiranje za izbornu mjesto, zapravo je zabrinutost za njegovo zdravlje bila razlog što je Liz prihvatila njegov plan da mu pomogne dokazati Nell da je ta slavna vidovnjakinja Bonnie Wilson tek obična šarlatanka.

— Zakaži sastanak — rekao joj je. — Koristi sestriino ime, za slučaj da te Gert spomenula toj Wilsonovoj. Ne vjerujem joj i želim tvoje viđenje njezinih namjera. — Glas mu je bio napet, nije nimalo nalikovao njegovom uobičajenom tonu.

— Ako nazovem odavde, a njezin telefon očitava broj dolaznog poziva, odmah će znati tko sam — naglasila je Liz.

— Dobro razmišljaš. Sestra ti živi u Beekman Placeu, zar ne?

— Da.

— Idi je odmah posjetiti i nazovi otamo. Ovo je veoma važno. Liz se vratila u ured u tri sata.

— Ja, kao Moira Callahan, sastat ću se s Bonnie Wilson sutra u tri sata — objavila je.

— Dobro. A sad, ako slučajno budeš razgovarala s Nell ili Gert...

— Mac, nisi me valjda ozbiljno htio upozoriti da im ne kažem što radim?

— Mislim da nisam — rekao je pomalo smeteno. — Hvala, Liz. Znao sam da mogu računati na tebe.

Poglavlje pedeset treće

Lasa Ryan u utorak se vratila na posao. Izdržala je očekivanu reakciju kolegica i mušterija — mješavinu iskrenog suosjećanja i pohlepne znatiželje za pojedinostima eksplozije koja je odnijela Jimmyjev život.

Kad je u šest sati stigla kući, u kuhinji ju je čekala Brenda Curren, njezina najprisnija prijateljica. U zraku je lebdio primamljiv miris pečene piletine. Stol je bio postavljen za šestero, a Brendin muž Ed vježbao je čitanje za drugi razred sa Charleyem.

— Da vas nema trebalo bi vas izmisliti — tiho je rekla Lisa.

— Zaboravi — živahno je rekla Brenda. — Mislili smo da će ti dobro doći malo društva nakon prvog dana na poslu.

— I jest tako. — Lisa je otišla u kupaonicu i oplahnula lice, vodom. Čitav dan nisi plakala, rekla si je. Nemoj sad početi.

Ed Curren za večerom je započeo razgovor o opremi u Jimmyjevoj radionici.

— Lisa, znam nešto malo o onome što je Jimmy radio tamo dolje i znam da je imao neke precizne alate. Mislim da bi ih trebala odmah prodati. Inače će vrlo brzo izgubiti na vrijednosti.

Počeo je rezati pile. — Ako želiš, rado ću pregledati Jimmyjevu radionicu i razvrstati sve što je u njoj.

— Ne! — uzviknula je Lisa. A onda je, vidjevši izraze lica prijatelja i djece, koji su sjedili zureći u nju, shvatila kako je žestoko odbila ono što je bilo tek ljubazna susjedska ponuda.

— Žao mi je — rekla je. — Radi se samo o tome da pri pomisli na prodaju Jimmyjevih stvari shvatim da se zaista više neće vratiti. Jednostavno se sad ne osjećam sposobna uhvatiti se u koštac s tim.

Vidjela je kako tuga prelazi preko dječjih lica te se pokušala našaliti.

— Možete li zamisliti što bi bilo da se tata vrati i nađe počišćenu radionicu?

No, nakon što su Currenovi otišli, a djeca zaspala, odšuljala se niz stube, otvorila ladicu i zapiljala se u paket s novcem. Kao da imam tempiranu bombu u kući, pomislila je. Moram ga skloniti odavde!

Poglavlje pedeset četvrto

Dan Minor promijenio je raspored aktivnosti za utorak poslijepodne kako bi stigao otići u središte grada, u Ured za nestale osobe pri centrali Njujorške policije na adresi Police Plaza broj jedan.

Nije mu, međutim, trebalo dugo da shvati kako je beznadežno pokušavati dobiti podatke o Quinny na tom mjestu.

Detektiv s kojim je razgovarao pokazao je suosjećanje, no na vrlo je uvjerljiv i realističan način iznio činjenice.

— Strašno mi je žao, doktore Minor, no vi uopće ne znate je li vaša majka bila u New Yorku u trenutku kad ste je počeli tražiti. Niste čak ni sigurni je li »nestala«, znate samo da je niste uspjeli pronaći. Imate li kakvu predodžbu o tome koliko ima prijavljenih nestalih osoba godišnje u ovome gradu?

Izišao je iz zgrade i krenuo kući taksijem, s osjećajem potpune beznadežnosti. Zaključio je da će imati najviše izgleda bude li šetao područjem oko Istočne četvrte ulice.

Nije zapravo bio siguran kako stupiti u kontakt sa skupinama beskućnika koje su živjele u napuštenim zgradama. Ne mogu im samo tako prići, razmišljao je. Pretpostavljam da ću se jednostavno morati pokušati sprijateljiti s nekim koga ugledam vani, a zatim ću spomenuti Quinnyno ime i vidjeti što će se dogoditi. Prisjetio se da je kod Lilly odmah upalilo pokazivanje stare slike i to ga je nekako ohrabrilo. Sad barem znam kako je prijatelj zovu.

Preodjenuo se u laganu trenirku i teniske. Izlazeći iz zgrade naletio je na Penny Mavnard, koja je u tom trenutku ulazila.

— Piće u sedam u mom stanu? — upitala je dobacivši mu zamaman osmijeh.

Veoma je privlačna i uživao je u piću i tjestenini sa susjedima u njezinom stanu prije nekoliko večeri. Ipak je bez oklijevanja odbio, rekavši da ima druge planove. Ne želim da mi prijede u običaj svraćati kod nekoga tko živi tako blizu, rekao je u sebi brzo hodajući gradom.

Dok je ubrzavao korak, lice Nell MacDermott proletjelo mu je pred očima, što je bila česta pojava od dana kad ju je susreo u parku Njezin broj nije bio u telefonskom imeniku, znao je to jer je provjerio, No, pronašao je broj savjetodavne tvrtke njezina djeda i razmišljao ka ko bi mogao doći do nje preko nekoga iz te tvrtke.

Mogao bih nazvati i zamoliti MacDermotta za njezin broj, pomislio je Dan. Ili bi bilo pametnije da osobno navratim i vidim se njim. Uistinu sam ga jednom upoznao, na onom primanju u Bijeloj kući. Barem bi vidio da nisam neka uhoda ili romantični folirant.

Pomisao da će ponovno vidjeti Nell MacDermott razvedrila je Dana dok je sljedeća dva sata tumarao po području oko Istočne Četvrte ulice, moleći za informacije o Quinny.

Naoružao se gomilom posjetnica sa svojim telefonskim brojem, koje je uručivao baš svakome s kim je razgovarao. — Pedeset zelembaća onome tko mi javi gdje bih je mogao pronaći — obećao je.

Konačno je u sedam sati odustao, vratio se taksijem do Central Parka i počeo trčati. U Sedamdeset drugoj ulici ponovno je naleti na Nell.

Poglavlje pedeset peto

Rastavši se od Nell MacDermott, Jack Sclafani i George Brennan odvezli su se ravno u centralu. Usuglasivši se bez riječi, čekali su da uđu u ured prije nego što počnu raspravljati o onome što im je rekla.

Jack se smjestio za stol i počeo lupkati prstima po naslonu zal ruku.

— MacDermottova je gotovo otvoreno rekla kako misli da je Lang možda bio umiješan u eksploziju na brodu. No, kad smo se bavili I njime, činilo nam se da njegova priča o prometnoj nesreći odgovara istini.

— Koliko se sjećam, tvrdio je da je koristio mobilni telefon i da ga je sunce zaslijepilo. Imao je lakši sudar s kamionom s prikolicom. Kad smo ga vidjeli, lice mu je izgledalo prilično izudarano.

— Možda, no on je udario kamion. Nije kamion udario njega — rekao je Brennan. — Moglo je biti namjerno. U svakom slučaju, Nell MacDermott potakla je mnogo zanimljivih pitanja. — Izvadio je blok i počeo praviti zabilješke.

— Evo jednoga koje mi je prvo na umu i mislim da bi ga bilo vrijedno ispitati: Kakvu je zgradu Lang uistinu želio sagraditi na tom Vandermeerovom posjedu i koliko mu je Kaplanova čestica bila presudna za ostvarenje cilja? To je pitanje povezano s motivom.

— Dodaj i ovo — rekao je Sclafani.

— Kad je Lang rekao Cauliffu da je njegov nacrt odbijen?

— Što dovodi do mojeg sljedećeg pitanja, Jack: Zašto Cauliff nije rekao ženi da ga je Lang otkantao? Bilo bi normalno da je to učinio, pod pretpostavkom da su bili prisan par.

— Kad smo kod prisnosti, što misliš da se događa s Winifredinim momkom, Harryjem Reynoldsom? — upitao je Sclafani.

— Još ću jedno pitanje staviti na dnevni red — rekao je Brennan.

— Pokušajmo malo kopati i saznati postoji li kakva veza između Langa i našeg starog, dobrog prijatelja Jeda Kaplana.

Sclafani je kimnuo, odgurnuo stolicu, ustao i prišao prozoru.

— Lijep dan — primijetio je. — Moja žena misli da bi bila super ideja kad bismo proveli dugi vikend kod njezinih staraca u Cape Mayu. Nekako, međutim, mislim da se to neće tako skoro ostvariti.

— I neće — složio se Brennan.

— Budući da si sami zadajemo posla, još ću jedno ime dodati popisu.

— Pretpostavljam koje: Adam Cauliff.

— Točno. Kaplan ga je mrzio. Bivši poslodavac, Robert Walters, mrzio ga je. Lang je odbio njegov nacrt. Nije baš bio poznat kao gradski miljenik. Pitam se nije li možda još tko mislio kako bi bila dobra ideja da se njegov brod ne vrati u marinu?

— U redu. Haj'mo na posao — rekao je Brennan. — Počet ću s pozivima koji bi mi mogli otkriti nešto više o Cauliffovoj prošlosti.

Dva sata kasnije Brennan je promolio glavu u Sclafanijev ured.

— Imam neku početnu informaciju od tipa iz Sjeverne Dakote kojeg sam nazvao, čini se da je tamošnji bivši poslodavac volio Cauliffa otprilike kao što žene vole najezdu mrava na pikniku. To će nas možda odvesti nekamo.

Poglavlje pedeset šesto

Dok su trčali zajedno stazama Central Parka, Nell je shvatila da postoji nešto veoma prijatno u činjenici da Dan Minor trči pokraj nje. Činilo se da zrači prirodnom snagom, moći koja se očitovala u čvrstoj liniji čeljusti, discipliniranom načinu kretanja te snažnom stisku ruke na njezinu ramenu kad se počela spoticati, a on ispružio ruku da je pridrži.

Trčali su na sjever sve do akumulacijskog jezera, a zatim ga optrčali i vratili se natrag u East Side, do Sedamdeset druge ulice.

Dahćući, Nell se zaustavila.

— Ovdje silazim — objavila je.

Budući da je sretnim slučajem ponovno naletio na nju, Dan nije imao namjeru pustiti je dok ne sazna gdje živi i ne izvuče njezin broj telefona.

— Otpratit ću te kući — spremno je rekao.

Usput je neobavezno dodao.

— Ne znam za tebe, Nell, ali ja sam ogladnio. Također znam da ću izgledati pristojnije kad se otuširam i preodjenem. Hoćeš li razmisliti o tome da se nađemo na večeri za nekih sat vremena?

— O, mislim da ne...

Prekinuo ju je.

— Imaš neke određene planove?

— Nemam.

— Ne zaboravi, ja sam liječnik. Čak i ako ne osjećaš glad, moraš jesti.

Nakon još nekoliko minuta blagog uvjerenja, rastali su se uz dogovor da se nađu u restoranu II Tinello u Zapadnoj Pedeset šestoj ulici.

— Bolje da to bude za sat i pol — predložila je Nell. — Osim, naravno, ako se na svim semaforima upali zeleno kad vide da ti dolaziš.

Ranije toga dana, nakon što se vratila kući iz Adamova ureda, Nell je provela nekoliko sati razvrstavajući i slažući Adamovu odjeću. Sad su krevet i stolice u gostinjskoj sobi bili prekriveni hrpama čarapa i kravata, gaćica i put košulja. Također je preselila sva njegova odijela, hlače i jakne u tamošnji ormar.

Nepotreban posao, rekla je sama sebi hodajući amo-tamo i noseći vješalice, no kad je jednom počela vaditi Adamove stvari iz spavaće sobe željela je dovršiti posao.

Ispraznivši komodu, naložila je ljudima iz održavanja zgrade da je odnesu dolje u spremište. Zatim je premjestila namještaj u spavaćoj sobi onako kako je stajao prije njezine udaje.

Kad se vratila iz parka i žurno ušla u spavaću sobu, gdje je počela svlačiti kratke hlače i majicu za trčanje, Nell je shvatila da je soba na neki način dobila izgled obnovljene prisnosti; ponovno se u njoj osjećala kao u utočištu.

Pretpostavljam da se radi samo o tome da me pogled na Adamovu komodu i njegovu odjeću u ormaru podsjećao na način na koji je umro — tako iznenadno, pomislila je, bez mogućnosti da kaže zbogom. Također me podsjećao na posljednje ljutite trenutke koje smo proveli zajedno prije nego što se zauvijek iskrao iz kuće i moga života.

Sad kad više nije bilo svih tih podsjetnika, barem je znala da će napokon moći spavati kad se vrati kući s večere.

Nakon brzog tuširanja provirila je u ormar, koji je sad izgledao prostraniji, i odlučila odjenuti sivozeleno svileni odijelo koje je kupila krajem prošle sezone, a zatim ga potpuno zaboravila. Naišla je na njega premještajući stvari u ormaru i sjetila se koliko joj se sviđalo kad ga je prvi put probala.

Najbolje je od svega, međutim, bilo to što ni na koji način nije bilo povezano s Adamom, koji je inače primjećivao sve što je nosila.

Kad je Nell stigla u II Tinello, Dan Minor čekao je za stolom. No, bio je toliko zadubljen u misli da je nije vidio sve dok gotovo nije stala ispred njega. Izgleda zabrinut zbog nečega, pomislila je Nell. No, kad joj je šef sale izvukao stolicu Dan je skočio na noge i nasmiješio se.

— Sigurno ti se na svim semaforima upalilo zeleno — rekla je.

— Gotovo na svima. Krasno izgledaš, Nell. Hvala ti što si mi se pridružila. Bojim se da sam te natjerao na dolazak. To je nevolja s nama liječnicima. Očekujemo da ljudi učine točno ono što im kažemo.

— Nisi me natjerao. Drago mi je što si me uvjerio da izađem i, iskreno rečeno, doista sam gladna.

To je bilo istina. Primamljiv miris predivne talijanske hrane ispunjavao je restoran, a kad se osvrnula po prostoriji Nell je shvatila da dolazi od tjestenine koju je konobar nosio za susjedni stol. Okrenula se prema Danu i nasmijala.

— Gotovo sam pokazala prstom i rekla:

»Želim ono.«

Uz čašu vina otkrili su da imaju zajedničke prijatelje u Washingtonu. Uz pršut i dinju razgovarali su o nadolazećim predsjedničkim izborima i zaključili da bi glasovali za različite kandidate. Kad je stigla tjestenina

Dan joj je ispričao o odluci da se preseli u New York i razlozima koji su ga na to naveli.

— Bolnica u kojoj radim postaje vodeći pedijatrijski centar za opekotine, a budući da je to područje moje specijalizacije, imam sjajnu priliku pomoći ostvarenju tog cilja.

Također joj je ispričao o potrazi za majkom.

— Misliš, jednostavno je otišla iz tvog života?! — uskliknula je Nell.

— Patila je od užasne kliničke depresije. Postala je alkoholičarka i mislila je da će mi biti bolje s bakom i djedom. — Oklijevao je. — To je veoma duga priča — rekao je. — Jednoga dana, bude li te zanimala, možda ću ti je cijelu ispričati. Najvažnije je to što je moja maj ka sve starija. Sam Bog zna koliko joj je tijelo zlostavljano i zapostavljano svih tih godina. Preseljenje u New York omogućilo mi je da je i sam potražim. Neko sam vrijeme mislio da sam joj ušao u trag, no sad je ne mogu pronaći, a nitko je nije vidio od prošle jeseni.

— Misliš da ona želi da je pronađeš, Dan?

— Otišla je jer se krivila za nesreću u kojoj sam gotovo poginuo. Želim joj pokazati da ta nesreća ne samo što nije ispalila loša stvar, nego je zapravo imala ogromnu vrijednost za mene.

Ispričao joj je o posjetu uredu za nestale osobe i dodao:

— Ne gajim ni najmanju nadu da će biti nešto od toga.

— Možda bi Mac mogao pomoći — rekla je Nell. — Veoma je utjecajan i znam da će pretražiti arhivu ako on obavi nekoliko telefonskih poziva. Razgovarat ću s njim, ali također mislim da bi trebao osobno navratiti u njegov ured. Dat ću ti njegovu posjetnicu.

Kad je stigla kava, Dan je progovorio.

— Nell, probio sam ti uši pričajući o sebi. Reci da ne želiš razgovarati o tome i odustat ću od; teme, ali moram te upitati: Kako si zapravo?

— Kako sam zapravo?. Nell je ispustila komadić kore limuna u šalicu s espressom.

— Neznam kako bih ti odgovorila. Znaš, kad netko umre, ali nema ni tijela ni lijesa ni pogrebne povorke do groblja, nekako izostane zaokruženost koju donosi smrt. Čini se gotovo kao da je ta osoba još uvijek tu negdje, iako znaš da nije. Tako se osjećam i gotovo me proganja osjećaj nestvarnosti. Stalno si ponavljam: »Adam je mrtav, Adam je mrtav«, no te mi riječi zvuče tako besmisleno.

— Jesi li imala taj osjećaj kad roditelje?

— Ne, znala sam da ih više nema. Razlika je u tome što su oni poginuli u nesreći. Adam nije, sigurna sam u to. Razmislila malo. Četvero ljudi poginulo je na tom brodu. Netko je imao potrebu riješiti se nekoga od njih, možda svih četvero, tko zna? Ta osoba još uvijek šeće uokolo, uživa u životu, možda upravo sad večera negdje, baš kao i mi. — Zastala je, promatrajući prvo vlastite ruke, a zatim je ponovno pogledala u njegovo lice.

— Dan, namjeravam saznati tko je to učinio i ne činim to samo zbog sebe. Lisa Ryan, mlada žena s troje djece, također treba odgovore. Njezin je muž bio jedan od četvero ljudi na brodu.

— Shvaćaš li, Nell, da je onaj tko je mogao tako hladno i proračunato oduzeti četiri života veoma opasno ljudsko biće?

Nasuprot njemu, lice Nell MacDermott iskrivilo se u grimasu, a oči su joj se razgoračile i ispunile gotovo paničnim izrazom.

Dan se odmah uznemirio.

— Nell, što se dogodilo?

Odmahnula je glavom.

— Ne, u redu je — rekla je, pokušavajući uvjeriti sama sebe, koliko i njega.

— Nije u redu, Nell. O čemu se radi?

Na sekundu se osjetila baš kao u onim užasnim trenucima kad ju je zahvatila tropska protustruja. Imala je osjećaj daje zarobljena i da se bori za zrak. No ovaj se put, umjesto da pokušava plivati, svom snagom trudila otvoriti vrata. I umjesto hladne vode osjećala je vrućinu. Goruću vrućinu — i svijest o tome da će umrijeti.

Srijeda, 21. lipnja

Poglavlje pedeset sedmo

Vandermeerov teren samo je jedan od mnogih posjeda na kojima se ostvaruju razvojni projekti tvrtke Lang Enterprises — hladno je rekao Peter Lang.

Očito nije uživao u činjenici da su u srijedu ujutro njegov ured na najvišem katu Avenije Amerika broj 1200 posjetili detektivi Jack Sclafani i George Brennan.

— Na primjer — nastavio je s visine — posjedujemo ovu zgradu. Mogao bih vas provesti kroz čitavi Manhattan i pokazati vam opseg ostalih posjeda u našem vlasništvu, kao i onih kojima se bavimo u svojstvu posrednika za kupoprodaju nekretnina. No, prije nego što mi potrošite još vremena, moram vas pitati, gospodo, o čemu se zapravo radi?

Radi se o tome, prijane, pomislio je Sclafani, da počinješ sličiti na glavnog osumnjičenog za četiri ubojstva te se nemoj kočoperiti pred nama.

— Gospodine Lang, poštujemo činjenicu da ste veoma zauzeti — umirljivo je rekao George Brennan. — No, siguran sam da razumijete našu potrebu da vam postavimo nekoliko pitanja. Jučer ste posjetili Nell MacDermott, zar ne?

Langova se obrva podigla.

— Da, jesam. Pa što onda?

Ne sviđa mu se što smo to spomenuli, pomislio je Sclafani. Dosad je bio na vlastitom teritoriju i osjećao se prilično siguran u sebe. No, sav njegov novac, izgled i povijest neće vrijediti ni prebijenog novčića prikvačimo li mu četverostruko ubojstvo, i on to zna.

— Koja je bila svrha vašeg posjeta gospođi MacDermott?

— Čisto poslovna — rekao je Lang bacivši pogled na sat. — Gospodo, bojim se da ćete me morati ispričati. Moram ići na sastanak.

— Upravo imate sastanak, gospodine Lang. — Brennanov je glas postao čeličan. — Kad smo razgovarali s vama prije desetak dana rekli ste da ste vi i Adam Cauliff dogovarali zajednički projekt u kojem bi on možda imao ulogu arhitekta.

— Što je bilo i još uvijek je istina.

— Hoćete li nam objasniti taj projekt?

— Vjerujem da sam ga već objasnio prilikom našeg prethodnog sastanka. Adam Cauliff i ja posjedovali smo susjedne čestice zemlje u Dvadeset osmoj ulici. Razmatrali smo njihovo udruživanje s ciljem izgradnje zdanja koje bi ujedno predstavljalo stambenu i poslovnu zgradu.

— Gospodin Cauliff bio bi arhitekt toga projekta?

— Adam Cauliff bio je pozvan da podnese nacrt s tom svrhom.

— Kada ste odbili njegov nacrt, gospodine Lang?

— Ne bih rekao da je odbijen. Rekao bih da je bilo potrebno znatno prerađivanje.

— To nije ono što ste rekli njegovoj ženi, zar ne?

Peter Lang ustao je.

— Pokušao sam surađivati. Vidim da je moj trud bio uzaludan i da s vama nije moguće razgovarati na čisto prijateljskoj osnovi. Zamjeram vam vaš ton i stav. Ako se to nastavi, morat ću ustrajati na tome da pozovem odvjetnika.

— Gospodine Lang, samo još jedno pitanje — rekao je detektiv Sclafani.

— Dali ste konačnu ponudu za kupnju Vandermeerova posjeda nakon što je vila izgubila status znamenitosti, zar ne?

— Grad je očajnički želio jedno drugo zemljište u mom vlasništvu. Mijenjao sam se. Grad je bolje prošao.

— Samo još trenutak, molim vas. Da niste angažirali Adama Cauliffa kao arhitekta na projektu, bi li vam on prodao taj posjed?

— Bilo bi veoma budalasto od njega kad nam ga ne bi prodao. No, naravno, umro je prije nego što se mogla obaviti bilo kakva transakcija.

— I pretpostavljam da je to bio razlog vašeg posjeta njegovoj udovici. Što ako vam Nell MacDermott odbije prodati posjed?

— To će, dakako, biti njezina odluka. — Peter Lang ustao je. — Gospodo, morat ćete me ispričati. Imate li još pitanja, možete se obratiti mome odvjetniku. — Lang je uključio interni telefon.

— Gospodin Brennan i gospodin Sclafani odlaze — rekao je tajnici. — Molim vas, ispratite ih do dizala.

Poglavlje pedeset osmo

U srijedu ujutro Gert MacDermott nazvala je Nell.

— Hoćeš li biti kod kuće? — upitala je. — Jutros sam napravila drobljenu pitu, a znam da je to jedan od tvojih omiljenih kolača.

Nell je sjedila za pisaćim stolom.

— Oduvijek, teta Gert. Svakako... dođi do mene.

— Ma, ako si prezauzeta...

— Pišem kolumnu, ali gotovo sam je završila.

— Doći ću do jedanaest.

— Zagrijat ću vodu za čaj.

U petnaest do jedanaest Nell je ugasila računalo. Kolumna je bila gotovo sasvim dobra, zaključila je, ali željela je da se još malo slegne prije nego što je konačno ispolira.

Uživala sam pišući kolumnu ove posljednje dvije godine, razmišljala je puneći lonac vodom. No, definitivno je vrijeme da krenem naprijed.

Iako je to više kretanje unatrag, priznala je sama sebi vadeći čajnik. Natrag u svijet koji je bio njezina druga narav, kampanja i izborna noć... i Capitol Hill, pod uvjetom da pobjedi, dakako. Također natrag dugim radnim satima i putovanju na relaciji Manhattan — Washington.

Barem znam u što ću se uvaliti ako pobjedim, pomislila je. Ljudi poput Boba Gormana ne mogu to podnijeti. Ili je Mac možda bio u pravu rekavši da je Gorman samo koristio taj položaj kao odskočnu dasku za druge stvari...

Točno u jedanaest sati vratar je javio da se gospođica MacDermott uspinje. Mac je naučio i Gert i mene da budemo točne, pomislila je Nell.

Adam je, s druge strane, uvijek kasnio. Bila je to osobina koja je izluđivala Maca.

Osjetila se nelojalnom što se toga sjetila.

— Bolje izgledaš — bile su Gertine prve riječi kad ju je poljubila. U rukama je držala lim s kolačem.

— Prvi sam put pošteno odspavala u gotovo dva tjedna — rekla je Nell. — To pomaže.

— Da, pomaže — složila se Gert. — Sinoć sam te pokušala nazvati, ali nisi bila kod kuće. Bonnie

Wilson nazvala je provjeriti kako si.

— Lijepo od nje. — Nell je uzela kolač. — Dođi. Popijmo taj čaj.

Dok su pijuckale, Nell je primijetila da Gertine ruke lagano drhte, što nije bilo neobično za osobu njezinih godina, pomislila je, no, molim te, dragi Bože, da se ni njoj ni Macu još dugo vremena ništa ne dogodi.

Sjetila se riječi Dana Minora za večerom.

— Volio bih imati braću i sestre. Možda nikad neću pronaći majku, a kad mi baka i djed umru neću više imati obitelj. — Zatim je dodao.

— Ne računam oca. Na žalost, on je samo slučajna pojava u mom životu. Već neko vrijeme nismo u vezi. — Zatim se osmijehnuo. — Dakako, imam veoma lijepu pomajku i dvije bivše.

U mislima se podsjetila da treba nazvati Maca i reći mu neka očekuje Danov poziv.

Gert je ustala točno u jedanaest i trideset.

— Moram ići. Nell, samo kratka misao. Kad god budeš zaista potištena i poželiš društvo, znaš koga možeš nazvati.

Nell ju je zagrlila.

— Tebe.

— Tako je. I slušaj, nadam se da si poslušala ono o darovanju Adamove odjeće. Bonnie misli da je to važno.

— Počela sam pakirati stvari.

— Trebaš li pomoć?

— Zapravo ne. Nadzornik će mi donijeti neke kutije. Utovarit ću ih u auto i ostaviti u trgovinici u nedjelju ujutro. To je još uvijek dan kad primaju donacije, zar ne?

— Tako je. A u subotu ću i ja biti tamo. To je moj dan za provjeru pristiglih stvari.

Crkvice na uglu Prve avenije i Osamdeset pete ulice vodila je trgovinicu rabljenom robom u kojoj je Gerta dobrovoljno radila i gdje je Nell ostavljala svu odjeću koju više nije željela nositi. Prihvaćali su samo takozvane »neprimjetno iznošene« odjevne predmete i prodavali ih po minimalnoj cijeni.

Nell se s bolom u duši prisjetila kako je u subotu prije Dana zahvalnosti pregledala ormar i skupila stvari koje više nije željela nositi, a zatim ugnjavila Adama da učini isto. Nakon toga sve su spakirali i odnijeli u tu trgovinicu.

Zatim su, osjećajući se kreposnima jer su učinili dobro djelo, otišli na ručak u novi tajlandski restoran na uglu Druge i Osamdeset prve ulice. Za ručkom Adam je priznao koliko mu je bilo teško darovati odjeću koja se još može nositi. Rekao je da je to naslijedio od majke, koja se nikad nije rastajala ni od čega, govoreći da će to »sačuvati za crne dane«.

— Pretpostavljam da sam ja nekako nalik na nju po tom pitanju — priznao je. — Da me nisi poticala, te bi stvari bile u mom ormaru sve dok vješalice ne bi popustile.
To nije bila Nellina omiljena uspomena na njega.

Poglavlje pedeset deveto

Liz Hanley jednim je pokretom pokucala i otvorila vrata ureda Corneliusa MacDermotta.

— Idem — rekla je.

— Upravo sam te namjeravao podsjetiti da kreneš. Dva i trideset je.

— A naručena sam u tri.

— Čuj, Liz, osjećam pomalo krivnju što sam to tražio od tebe, ali zaista je važno.

— Mac, ako ta žena baci zle čini na mene, ti ćeš biti kriv.

— Odmah se vrati ovamo kad završiš s njom.

— Ili kad ona završi sa mnom.

Liz je dala vozaču taksija adresu stana Bonnie Wilson u West Sideu, a zatim se zavalila u sjedalu i pokušala smiriti živce.

Priznala si je da je nevolja bila u tome što je ona zapravo vjerovala da neki ljudi doista imaju prave vidovnjačke sposobnosti, ili ekstrasenzornu percepciju, ili kako to već zovu. Podijelila je tu bojazan s Macom, no on je, kao i obično, imao odgovor.

— Moja majka nije mislila da ima vidovnjačke sposobnosti, ali bila je vraški sigurna kako zna čitati predznake — rekao joj je. — Ako bi čula tri udarca po vratima usred noći, ili bi slika pala sa zida, ili bi golub doletio kroz prozor, odmah bi vadila kronicu. Zaklinjala se da je svaki od tih događaja siguran znak približavanja smrti. — Zastao je, očito uživajući u vlastitom monologu.

— A ako je šest mjeseci nakon toga dobila pismo iz zavičaja u kojem je pisalo da joj je umrla devedesetogodišnja tetka, rekla bi mome ocu:

»Dakle, Patrick, nisam li ti rekla da ćemo dobiti loše vijesti kad sam čula ona tri udarca po vratima one noći?«

Mac jest uvjerljiv i sve to uistinu zvuči smiješno iz njegovih usta, pomislila je Liz, no postoje stotine slučajeva potkrijepljenih dokazima da su ljudi nakon smrti posjetili voljene kako bi im rekli zbogom. Prije mnogo godina u Reader's Digestu objavljena je priča o Arthuru Godfreyu, nekadašnjoj televizijskoj zvijezdi. Dok je kao mladić za vrijeme Drugog svjetskog rata bio na mornaričkom brodu, sanjao je kako mu otac stoji u podnožju ležaja. Sljedeće je jutro saznao da mu je otac umro točno u tom trenutku. Potražit će taj članak i pokazati ga Macu, pomislila je Liz. Možda će povjerovati Arthuru Godfreyu, ako nikome drugom.

Iako od toga zapravo ne bi bilo nikakve koristi, priznala si je dok se taksu uspinjao na rub pločnika. Mac će već pronaći neki pametan način da odbaci sve što ja kažem.

Njezina prva reakcija na Bonnie Wilson bila je slična onoj koju je Nell opisala za večerom u Nearu'su. Bonnie je bila zaprepasujuće privlačna žena i mlađa nego što je Liz očekivala. No, ozračje u stanu više je odgovaralo njezinim očekivanjima. Mračno predvorje bilo je u zapanjujućoj suprotnosti s blještavim lipanjskim poslijepodnevom koje je upravo ostavila ispred zgrade.

— Klima uređaj je na popravku — ispričala se Bonnie. — A jedini način da spriječim nemoguću vrućinu u stanu je da ne pustim sunce unutra. Ove zgrade imaju predivne velike sobe, no nagriza ih zub vremena i to se vidi.

Liz je namjeravala reći da živi u sličnom tipu zgrade u Aveniji York, ali na vrijeme se sjetila kako je dogovorila sastanak kao Moira Callahan iz Beekman Placea. Nikad nisam bila dobra lažljivica, nervozno je pomislila, a u šezdeset prvoj godini prekasno je za učenje.

Krotko je pratila Bonnie Wilson kratkim putem od predvorja do radne sobe na desnoj strani dugog hodnika.

— Sjednite na kauč — rekla je Bonnie. — Tako ću moći privući stolicu. Željela bih vas držati za ruke nekoliko trenutaka.

S osjećajem sve veće nervoze, Liz je poslušala Bonnienu uputu i sjela.

Bonnie Wilson sklopila je oči.

— Nosite burmu, ali osjećam da ste već dugo udovica. Je li to istina?

— Jest. — Bože moj, može li to zaista tako brzo otkriti?, upitala se Liz.

— Nedavno je prošao dan koji bi bio posebna obljetnica. Vidim broj četrdeset. Posljednjih ste nekoliko tjedana osjećali priličnu nostalgiju jer biste slavili četrdesetu godišnjicu braka. Udali ste se u lipnju.

Zabezegnuta, Liz je samo kimala.

— Čujem ime »Sean«. Je li u vašoj obitelji postojao Sean? Mislim da se ne radi o vašem mužu. Prije o bratu, mlađem bratu. — Bonnie Wilson podigla je ruku do jedne strane glave.

— Ovdje osjetim strašno jaku bol — promrmljala je. — Vjerujem da to znači da je Sean poginuo u nesreći. Bio je u automobilu, zar ne?

— Seanu je bilo tek sedamnaest godina — rekla je Liz glasom promuklim od naleta osjećaja. — Jurio je i izgubio nadzor nad autom. Imao je frakturu lubanje.

— Na onoj je strani, zajedno s vašim mužem i svim članovima vaše obitelji koji su preminuli. Želi da znate kako vam svi šalju izraze ljubavi. Nije vam suđeno pridružiti im se još dugo vremena. To, međutim, ne

znači da nismo stalno okruženi našim voljenima ili da oni nisu postali naši duhovni vođe dok smo još ovdje. Utješite se saznanjem da je tako.

Poslije, gotovo ošamućena, Liz Hanley slijedila je Bonnie natrag polumračnim hodnikom. Stol i ogledalo iznad njega nalazili su se uz suprotni zid na mjestu gdje se iz hodnika skreće u predvorje. U srebrnoj posudi na stolu ležale su Bonniene posjetnice. Liz se zaustavila i pružila ruku kako bi uzela jednu. Iznenada joj se krv sledila u žilama i stala je kao ukopana. Gledala je u ogledalo, no u njemu je bilo još jedno lice, lice iza njezina vlastitog odraza, koje je zurilo u nju. Bilo je to samo prikazanje, naravno, i brzo je iščezavalo te nestalo gotovo prije nego što ga je Liz uspjela nazreti.

No, dok se potresena i uznemirena vraćala taksijem u ured, Liz je sama sebi priznala kako je bila sigurna da se u tom ogledalu materijaliziralo lice Adama Cauliffa.

Jednako je tako bila sigurna da nikad, nikad, nikad neće nikome dati ni naslutiti da je vidjela tu utvaru.

Poglavlje šezdeseto

Ben Tucker ponovno je i u ponedjeljak i u utorak imao noćne more, no one nisu bile tako zastrašujuće kao prije. Otkad je nacrtao sliku eksplozije broda i razgovarao s doktoricom Megan o tome da bi se svako dijete uznemirilo i uplašilo kad bi vidjelo da se ljudima dogodilo; nešto tako grozno, počeo se osjećati malo bolje.

Nije mu čak smetalo ni što će zbog današnjeg odlaska doktorici zakasniti na utakmicu Male lige, a igrali su protiv druge najbolje! momčadi u lizi. Kad je ušao u ured doktorice Megan, to joj je i rekao.

— Hej, baš se dobro osjećam zbog toga, Beny — rekla je.

— Hoćeš li mi danas nacrtati još koju sliku?

Taj mu je put bilo lakše, jer mu se zmija nije činila tako zastrašujuća. Ben je zapravo shvatio da »zmija« uopće nije izgledala kao zmija. Prošle i preprošle noći nije se toliko bojao sanjajući te ju je uspio jasnije vidjeti.

Toliko se snažno usredotočio na crtanje da se ugrizao za jezik.

— Mama mi se smije kad mi se to dogodi — rekao je doktorici Megan, frfljajući od tog čudnog, neugodnog osjećaja.

— Smije se kad ti se što dogodi, Ben?

— Kad se ugrizem za jezik. Kaže da je njezin tata to uvijek činio kad se jako udubio u nešto.

— Lijepo je biti poput djeda. Samo se ti nastavi udubljavati. Benova je ruka počela praviti brze, sigurne pokrete. Volio je crtati i bio je veoma dobar crtač, ponekad se i ponosio time. Nije bio poput nekih drugih klinaca iz razreda koji su se svemu rugali i koji su stalno crtali gluposti umjesto da pokušaju napraviti nešto što izgleda stvarno. Smatrao ih je pravim kretovima.

Bilo mu je drago što je doktorica Megan otišla na stranu i pisala po nekim papirima te što uopće nije obraćala pozornost na njega. Tako mu je bilo mnogo lakše.

Završio je sliku i spustio olovku. Naslonivši se na naslon stolice, pomno je promotrio svoje djelo.

Po njegovom je mišljenju izgledalo prilično dobro, iako ga je iznenadilo ono što je nacrtao. Sad je vidio da »zmija« uopće nije bila zmija. Samo mu je tako izgledala u trenutku eksplozije. Tada je bio zbunjen, jer sve je bilo tako strašno.

Vidio je kako je nešto skliznulo s broda, no to nije bila zmija. Više je podsjećalo na osobu s maskom u tijesnom, sjajnom, crnom odijelu, koja je u ruci držala nešto što je izgledalo kao damska torbica.

Poglavlje šezdeset prvo

U srijedu poslijepodne Lisu Ryan na posao je nazvala Kellyna školska pedagoginja, gospođa Evans.

— Užasno pati za ocem — rekla je Evansova. — Danas je počela plakati na satu.

Lisa je u istom trenutku klonula duhom.

— Ali, mislila sam da se ona drži najbolje od njih troje — rekla je. — Kod kuće se čini sasvim dobro.

— Pokušala sam razgovarati s njom, ali nije željela mnogo reći — rekla je gospođa Evans. — No, Kelly je veoma zrela za desetogodišnjakinju. Imam osjećaj da vas želi poštediti, gospođu Ryan.

Nije Kellyn posao štedjeti mene, očajno je pomislila Lisa. Moj je posao štedjeti nju. Bila sam suviše preokupirana sama sobom i suviše zabrinuta za taj prokleti novac. Ma, učinit ću nešto po tom pitanju prije nego što prođe još jedan dan!

Prekopala je po torbici, pronašla broj koji je tražila i otišla do javnog telefona. Zatim je, dok je mušterija značajno pogledavala na sat, požurila u ured i rekla vlasniku neka otkaže njezina posljednja dva termina.

Kad je izrazio negodovanje, odlučno mu je odgovorila.

— Moram večeras obaviti jedan posao i zaista je neophodno. Međutim, prije nego što ga obavim, moram dati večeru djeci.

— Lisa, dali smo ti tjedan dana slobodno da riješiš poslove. Nemoj da ti to prijede u naviku.

Požurila je do svog mjesta i nasmiješila se mušteriji ispričavajući se.

— Veoma mi je žao. Zvali su me iz škole. Jedno od moje djece uzrujalo se na satu.

— Baš grozno, Lisa, ali možete li me, molim vas, dovršiti? I sama imam milijun obveza.

Morgan Curren obećala je doći u devetnaest sati i pričuvati djecu. U sedamnaest i trideset Lisa je stavila objed na stol. Poslušala je savjet direktora pogrebnog poduzeća i razmjestila stolice. Budući da ih je sad bilo samo četvero, izvadila je dodatak za rastezanje iz sredine te je stol ponovno postao okrugao. Tako je stajao sve dok Charley nije prestao sjediti u dječjoj stolici. S bolom se prisjetila kako su napravili spektakl od njegova preseljenja u »stolicu za velike dječake«.

Podesivši osjetila na bol svoje djece zapazila je tjeskoban izraz na Kyleovom licu, kao i duboku tugu u Kellynim očima te shvatila neprirodnu tišinu maloga Charleya.

— Kako je danas bilo u školi? — upitala je, pokušavajući zvučati veselo, ne obraćajući se nikome posebno.

— Dobro — ukočeno je rekao Kyle.

— Znaš za ono putovanje na koje dečki idu sljedeći vikend?

Lisino je srce potonulo. Putovanje na koje je mislio bio je izlet očeva i sinova u vikendicu jednog Kyleovog prijatelja na jezeru j Greenwood.

— Što s njim? — upitala je.

— Znam da će Bobbyjev otac nazvati i reći kako zaista želi da pođem s njim i Bobbyjem, ali ja jednostavno ne želim ići. Molim te, mama, nemoj me tjerati.

Lisa je poželjela zaplakati. Kyle bi bio jedini dječak bez oca na tom izletu.

— Ne bi ti bilo naročito zabavno — složila se. — Reći ću Bobbyjevom tati da ćeš ovaj put radije preskočiti.

Sjetila se još jednog savjeta koji je dobila od direktora pogrebnog poduzeća. — Dajte djeci nešto čemu će se moći nadati — rekao je. Eto, zahvaljujući Brendi Curren, mogla je to učiniti.

— Dobre vijesti — vedro je rekla. — Currenovi će ove godine unajmiti veću kuću u Breezy Pointu, jer žele da svaki vikend provedemo s njima. Jeste spremni za najbolji dio? Kuća je na samom oceanu.

Zaista, mama! To je super! — rekao je Charley s oduševljenim uzdahom.

Charley-ribica, pomislila je Lisa, radujući se što vidi kako mu se lice ozarilo.

— To je stvarno odlično, mama! — Kyle je, vidno opušten, sad očito bio zadovoljan.

Lisa je pogledala Kelly. Izgledala je ravnodušna prema dobroj vijesti, činilo se kao da uopće ne sluša. Tanjur s tjesteninom stajao je gotovo netaknut ispred nje.

No, Lisa je znala da nije bio trenutak za forsiranje. Kelly će trebati više vremena da se pomiri s gubitkom. Također sad nije bilo vremena za bavljenje time, jer znala je da mora pospremiti stol, potaći ih da započnu domaći rad i biti na Manhattanu do devetnaest i trideset.

— Kyle — rekla je — čim završimo s večerom želim da mi pomogneš izvaditi dva paketa iz tatine radionice u podrumu. Pripadaju nekome za koga je radio i ostavit ću ih gospođi koja će smisliti kome ih treba vratiti.

Poglavlje šesdeset drugo

Nakon što je u srijedu poslijepodne napustio bolnicu, Dan Minor otišao je izravno u ured Corneliusa MacDermotta. Kad je prethodno nazvao kako bi dogovorio sastanak, saznao je da je Nell već rekla djedu za njega te je on očekivao Danov poziv.

Mac Dermott srdačno ga je dočekao.

— Čujem da ste, kao i Nell, završili koledž u Georgetownu.

— Da, iako sam ja bio nekih šest-sedam godina ispred nje.

— Kako vam se sviđa živjeti u New Yorku?

— Obje bake rođene su mi ovdje, a majka mi je odrasla na Manhattanu i živjela ovdje do neke dvanaeste godine. Nakon toga preselili su se u područje Washingtona. Uvijek sam osjećao kako sam genetički jednom nogom ovdje, a drugom u Washingtonu.

— I ja — složio se MacDermott.

— Rođen sam u ovoj kući, a u to doba ovo nije bila otmjena četvrt. Štoviše, ljudi su se šalili da se možeš nacrckati od mirisa para koje su dolazile iz pivovare Jacoba Ruperta.

Dan se nasmiješio.

— Jeftinije nego da kupite pakiranje od šest piva.

— No na kraju ne pruža jednako zadovoljstvo.

Dok su ćaskali, Cornelius MacDermott zaključio je da mu se doktor Dan Minor veoma sviđa. Srećom, nije se uvrgnuo na oca, pomislio je. Tijekom godina u različitim je prilikama u Washingtonu sretao Danovog oca i smatrao ga umišljenim i dosadnim. Dan je očito bio sačinjen od prilično čvrste materije. Drugi bi otpisali majku koja ih je napustila, naročito ako se znalo da je pijanica i beskućnica. Ovaj ju je sin, međutim, želio pronaći, pomoći joj. Moj tip čovjeka, pomislio je MacDermott.

— Provjerit ću mogu li navesti nekoga od onih birokrata da dignu guzice i daju se u pravu potragu za Quinny, kako je nazivate — rekao je.

— Kažete da je posljednji put viđena u napuštenim stanovima na Tompkins Squareu, još u rujnu, prije devet mjeseci?

— Da, iako njezini prijatelji otamo misle da je možda otišla iz grada — objasnio je Dan. — Prema ono malo podataka što sam uspio skupiti, posljednji put kad je viđena bila je u jednoj od užasnih depresija, a u takvom stanju nije željela biti s ljudima. Navodno bi samo pronašla neki svoj prostor i uvukla se u njega.

Sa svakom riječju koju je izgovorio Dan je postajao sve sigurniji da mu majka više nije živa.

— Ako je živa, želim se brinuti za nju, ali znam da je možda i mrtva — rekao je Corneliusu. — Ako jest i ako je sahranjena na sirotinjskom groblju, želim je pronaći i prenijeti i u obiteljsku grobnicu u Marylandu. Bilo kako bilo, moji bi baka i djed pronašli mir u saznanju da više ne tumara ulicama, bolesna i možda izgrizena tlapnjama. — Zastao je.

— A i ja bih se smirio — priznao je.

— Imate li koju njezinu sliku? — upitao je Cornelius.

— Dan je otvorio novčanik i izvadio sliku koju je uvijek nosio. Pružio ju je Nellinom djedu.

Promatrajući sliku, Cornelius MacDermott osjetio je kako mu se u grlu steže knedla. Činilo se da iz otrcane crnobijele fotografije iskače uhvaćeni izraz ljubavi između lijepe mlade žene i dječaka u njezinom naručju. Obojima je vjetar nosio kosu, a lica su im bila priljubljena jedno uz drugo, dok su njegove ručice čvrsto obuhvaćale njezin vrat.

— Također imam njezinu sliku skinutu s dokumentarnog filma o beskućnicima koji je prije sedam godina prikazan na PBS-u. Dao sam je digitalno postarati na računalu, a zatim ju je informatičar prilagodio opisu njezina izgleda od prošlog ljeta, koji sam dobio od njezine prijateljice.

MacDermott znao je da bi Danova majka trebala imati šezdesetak godina. Na toj je slici ispijena žena sijede kose do ramena izgledala kao osamdesetogodišnjakinja.

— Napraviti ćemo kopije i polijepiti postere po gradu — obećao je. — A ja ću natjerati nekoga od onih tipova koji ionako nemaju pametnijeg posla da pregledaju arhiv i provjere je li na sirotinjskom groblju od rujna sahranjena neka neidentificirana žena koja odgovara ovom opisu.

Dan je ustao.

— Moram ići. Već sam vam oduzeo dovoljno vremena, kongresmenu. Veoma sam vam zahvalan.

MacDermott mu je pokazao da sjedne. — Predlažem da prijedemo na »ti«. Prijatelji me zovu Mac. Slušaj, sad je sedamnaest i trideset, što znači da je podignuta zastava za koktele. Što ćeš?

Liz Hanley nenajavljeno je ušla u ured dok su njih dvojica, dobro raspoloženi, ispijali suhi martini. Obojici je bilo jasno da je uzbuđena.

— Svratila sam kući nakon što sam napustila stan Bonnie Wilson — tiho je rekla. — Bila sam prilično potresena.

MacDermott je skočio. — Što ti se dogodilo, Liz? Tako si blijeda!

Dan je već bio na nogama. — Ja sam liječnik... — započeo je.

Liz je odmahнула glavom i spustila se u stolicu.

— Bit ću dobro. Mac, daj mi čašu vina. To će mi pomoći. Radi se samo... Mac, znaš da sam tamo otišla prilično skeptična, ali moram ti reći da sam promijenila mišljenje. Bonnie Wilson je na visokoj razini. Uvjeren sam da je prava vidovnjakinja — što znači, ako je upozorila Nell na Petera Langa, onda to treba ozbiljno shvatiti.

Poglavlje šezdeset treće

Nakon što je Gert otišla, Nell se vratila za pisaci stol i ponovno pročitala kolumnu koju je prethodno skicirala za izdanje Journala petkom, članak o dugim i mahnitim kampanjama koje sve više obilježavaju predsjedničke izbore u Sjedinjenim Državama.

Njezina sljedeća i — ako sve bude išlo po planu — posljednja kolumna predstavljat će istovremeno oproštaj i objavu namjere da iz prve ruke promatra mahnitost kampanje, postavši kandidat za djedovo bivše kongresno mjesto.

Odluku sam donijela prije dva tjedna, pomislila je Nell uređujući rad koji je prethodno napisala, no tek mi se sad čini da je kraj svoj toj zbrci, sumnji i preispitivanju. Nadahnuta Macom, oduvijek je znala kako se želi baviti javnom službom, no toliko je dugo gajila strahove i sumnje.

Pitala se je li sva negativnost proistekla od Adama. Sjedeći u radnoj sobi prisjećala se mnogih rasprava koje su vodili o njezinoj mogućoj kandidaturi. Jednostavno ne razumijem što ga je promijenilo, pomislila je. Kad smo se prije tri godine tek vjenčali, navijao je da preuzmem Macovo mjesto, ali onda ne samo da se ohladio, nego je postao otvoreni neprijatelj te zamisli. Zbog čega je došlo do takvog drastičnog preokreta?

Bilo je to pitanje koje ju je izjedalo, a priznala si je da je dobilo još veći značaj nakon njegove smrti. Je li se u Adamovu životu događalo nešto zbog čega je bio nervozan na pomisao da ćemo se morati suočiti s pomnim ispitivanjem javnosti? Ustala je od stola i počela nemirno hodati po stanu, zaustavivši se pokraj polica s knjigama koje su stajale uz kamin u dnevnoj sobi. Adam je običavao izvući neku knjigu koju nije čitao, kratko je prolistati i nasumce vratiti na policu. Istovremeno pomičući oči i ruke, Nell je premjestila knjige na policama tako da su one u kojima je uvijek posebno uživala ponovno bile na dohvat ruke od njezina naslonjača.

Sjedila sam u tom naslonjaču i čitala roman kad me prvi put nazvao, prisjetila se. Postala sam već pomalo depresivna, jer mi se nije javljao. Upoznali smo se na domjenku i osjetili međusobnu privlačnost. Večerali smo zajedno i obećao je da će nazvati. No, dva tjedna kasnije ja sam još uvijek čekala. Bila sam razočarana.

Sjećam se da sam se upravo vratila iz Georgetowna s vjenčanja Sue Leone. Većina naše ekipe bila je već u braku te su razmjenjivali fotografije djece. Bila sam itekako spremna upoznati nekoga. Gert i ja čak smo se šalile na račun toga. Govorila je da sam razvila oštar nagon za gniježđenje.

Gert me upozorila neka ne čekam predugo.

— Ja sam to učinila — rekla je. — I sad kad gledam unazad pomislim na nekoliko muškaraca za koje sam se mogla udati pa se pitam što sam za ime Božje čekala.

A zatim je Adam nazvao. Bilo je oko deset navečer. Rekao je da je posao izvan grada trajao duže nego što je očekivao. Rekao je da sam mu nedostajala, ali da nije mogao nazvati jer je ostavio moj broj u stanu u New Yorku.

Bila sam tako spremna zaljubiti se, a Adam je bio tako dopadljiv. Radila sam za Maca, dok je Adam započinjao s prvim poslom u New Yorku, u malenoj arhitektonskoj tvrtci. Toliko je toga bilo ispred nas. Život je za nas tek započinjao. Prisjetila se kako je to bilo munjevito udvaranje. Vjenčali smo se nakon tri mjeseca. Bila je to tiha svadba, kojoj je nazočila samo moja obitelj. Ali, to nije bilo važno, pomislila je. Ionako nikad nisam željela veliki spektakl.

Sjedeći u omiljenom naslonjaču, Nell se u mislima vratila u to opojno, posebno doba. Sve se dogodilo tako brzo, no bilo je uzbudljivo. Prepuštajući se uspomenama, tužno razmišljajući o čovjeku kojeg je voljela, a zatim tako naprasito izgubila, Nell se pitala što ju je to tako potpuno privuklo Adamu. Znam o čemu se radilo, pomislila je: Bio je tako beskrajno očaravajući. S njim sam se osjećala posebna.

Naravno, bilo je i drugih razloga, budi iskrena, rekla si je Nell. Adam je na neki način bio protuteža Macu. Znam koje osjećaje Mac gaji prema meni, mislila je, ali on bi se zagrcio na riječ »ljubav«. Bila sam gladna da mi netko odmah, strastveno kaže da me voli.

No, u nekim su stvarima Adam i Mac bili veoma slični i to mi se također sviđalo. Nije imao tako bespoštedan stav kao Mac, ali imao je jednaku moralnu snagu. Adam je, kao i Mac, bio veoma neovisan, sam se uzdržavao na koledžu i fakultetu.

— Majka mi je htjela platiti, no nisam joj dopustio — pričao je Adam.

— Rekao sam joj da me upravo ona naučila kako ne treba ni posuđivati drugima ni tražiti od drugih. I toga se držim.

Divila sam se tome, pomislila je Nell. Vjerovala sam da bi Adam, kao i Mac, dao čovjeku sve što ima, istodobno se užasavajući pomisli da sam posudi novac od nekoga. — Snađi se s onim što imaš i bez onoga što nemaš, Nell. Bila je to misao koju je Mac propovijedao.

Sve se to, međutim, kasnije promijenilo. Adamu nije bilo teško zamoliti me da posegnem u zakladu i posudim mu više od milijun dolara, pomislila je Nell. Što se dogodilo s njegovim nepokolebljivim stavom protiv posuđivanja?, pitala se. No, naravno, u to ga doba nije preispitivala.

Čim su se vjenčali, Adam je zamolio Maca da mu pomogne pronaći bolji posao. Na taj se način zaposlio kod Waltersa i Arsdalea.

A zatim ih je ostavio kako bi otvorio vlastitu tvrtku, iskoristivši ostatak novca koji je posudio od mene. Posljednja su dva tjedna bila tako užasna. Prvo je izgubila muža, zatim su došli svi ti nagovještaji da on nije bio čovjek kakvim ga je smatrala. Ne želim vjerovati da je sudjelovao u toj shemi namještanja ponuda i stavljanja novca u džep, pomislila je Nell. Zašto bi bio uključen u to? Nije mu zapravo trebao novac. Brod je bio njegova jedina ekstravagancija. Ne bi morao posuditi novac od mene da su i njemu plaćali ispod stola, zaključila je.

No, zašto mi nije rekao da je Peter Lang odbio njegov nacrt? Bilo je to pitanje na koje će morati pronaći odgovor.

I zašto se tako potpuno preokrenuo kad sam počela ozbiljno pričati o želji da se natječem za Macovo mjesto? Za svoj je bijes krivio Maca. Govorio je da mi Mac nikad ne bi dopustio da budem ja, barem ne dok on vlada mnome, te da ću na kraju završiti kao djedova marioneta. Eto, uvjerio me, ali sad se moram upitati nije li zapravo Adam bio taj koji je manipulirao mnome.

Koji bi razlog — osim prezira prema Macu i možda politici općenito — imao Adam da me drži podalje od bljeska medija?, pitala se.

Dok je razmišljala o onome što je saznala u proteklih nekoliko dana, u Nellinom se umu počeo stvarati odgovor na pitanja koja su je mučila, odgovor koji je imao smisla i od kojeg se sledila do kosti. Adam je znao: Budem li se natjecala za to mjesto, novinari i moji protivnici duboko će i žestoko kopati po našoj osobnoj prošlosti kako bi provjerili ima li tko od nas dvoje sramotnih tajni. Ja sam uvjerenjena da sam čista, pomislila je. Čega se, dakle, on bojao?

Može li biti istine u slutnji da je primao mito? Je li na bilo koji način snosio krivnju za onu lošu obnovu zgrade u Aveniji Lexington, čije se pročelje neki dan srušilo?

Žarko želeći istjerati ta pitanja iz misli, Nell se odlučila prihvatiti zamornog posla koji je stalno odgađala. Ljudi iz održavanja zgrade u njezin su stan donijeli hrpu kutija u koje je namjeravala spakirati

Adamovu odjeću. Otišla je u goatinjsku sobu i stavila prvu kutiju na krevet. U njoj je nestalo uredno složeno donje rublje i čarape.

Pitanja stvaraju pitanja, pomislila je Nell. Nastavivši odlagati Adamove stvari, dopustila si je suočenje s pitanjem koje je odlučno izbjegavala proteklih nekoliko dana: Jesam li bila iskreno zaljubljena u Adama ili sam samo željela biti zaljubljena u njega?

Da se nisam toliko žurila udati za Adama, bi li početna privlačnost izbljedinila? Jesam li vidjela u njemu ono što sam željela vidjeti? Nisam li uvijek odbijala priznati sama sebi istinu? Istina je da nismo imali sjajan brak, barem po mom shvaćanju. Zamjerala sam mu što sam se zbog njega morala odreći karijere koju sam željela. Također mi nije bilo žao kad bi Adam vikendom otplovio brodom, u ribolov i krstarenje. Uživala sam u samoći, a također sam imala vremena biti s Macom.

Ili su sve moje dvojbe možda nešto drugo?, pitala se Nell zatvarajući kutiju, stavljajući je na pod i podižući drugu. Radi li se jednostavno o tome da sam dosad u životu dovoljno tugovala i da sad pokušavam pronaći razlog da ne tugujem ponovno tako duboko?

Čitala sam da se ljudi često ljute na voljene koji su umrli. Je li mi se to događa?, pitala se.

Nell je pomno presavijala sportsku odjeću — sportske hlače, traperice i košulje kratkih rukava — te ih stavljala u kutije. Kravate, maramice i rukavice bili su posljednji predmeti za pakiranje. Krevet je sad bio čist. Nije imala srca započeti s ormarom. To može ostati za neki drugi dan, pomislila je.

Nešto ranije to poslijepodne nazvala je Ryanova i insistirala da se navečer vidi s Nell. Poziv je bio nagao, gotovo neuljudan i Nell je došla u iskušenje da kaže toj ženi neka se nosi. Ipak, Lisa Ryan proživljava veliku bol i zaslužuje da joj se ostavi vremena da se pomiri s gubitkom, pomislila je.

Nell je pogledala na sat. Prošlo je šest. Lisa Ryan trebala bi doći u sedam i trideset; to joj je ostavljalo dovoljno vremena da se osvježi i nekoliko minuta odmori. Čaša chardonnaya također bi pomogla, zaključila je.

Liftboj je pomogao Lisi da unese dva teška paketa u Nellin stan. Gdje ću ih staviti, gospođo MacDermott? — upitao je.

— Samo ih stavite tamo — odgovorila je Lisa pokazujući na okrugli stol ispod prozora koji je gledao na Park aveniju.

Liftboj je pogledao Nell, koja je kimnula.

Kad su se vrata zatvorila za njim, Lisa je prkosno progovorila.

— Nell, imam noćne more kako dolaze panduri s nalogom za pretres, pronalaze ovaj prokleti novac i hapse me pred očima djece. Nikad to ne bi učinili tebi. Zato ga ti moraš čuvati ovdje dok ga ne budeš mogla vratiti nekome.

— Lisa, to je apsolutno nemoguće — rekla je Nell.

— Cijenim što si mi se povjerila, ali ni za živu glavu neću čuvati ni vraćati novac koji je dan tvome mužu zato što je pristao na neke nelegalne radnje.

— Kako ja znam da tvoj muž nije bio upleten u to? — upitala je Lisa. — Postojalo je nešto veoma čudno u načinu na koji je Jimmy uopće dobio posao. Poslao je životopis svima u građevinarstvu, ali samo je tvoj muž odgovorio. Je li Adamu Cauliffu bio običaj iz samilosti pomagati ljudima koji su obilježeni zbog poštenja?

Ili mu je pribavio posao kod Sama Krausea upravo zato što je mislio kako bi jadni Jimmy mogao biti toliko očajan da im bude od koristi? To je ono što ja želim znati.

— Ne znam odgovor — polako je rekla Nell.

— No, znam da je važno saznati, bez obzira tko će biti povrijeđen, kako i zašto je Jimmy bio koristan nekome.

Lice Lise Ryan ostalo je bez kapi krvi.

— Jimmyjevo će ime j biti umiješano u ovo samo preko mene mrtve! — povikala je. — Prije ću uzeti taj prokleti novac i baciti ga u rijeku! To sam trebala učiniti onaj trenutak kad sam ga pronašla.

— Lisa, slušaj me — molila je Nell.

— Čitala si o pročelju zgrade koje se urušilo u Aveniji Lexington. Troje je ljudi ozlijeđeno, a jedan od njih mogao bi umrijeti.

— Moj Jimmy nikad nije radio u Aveniji Lexington!

— Nisam rekla da jest, no radio je za Sama Krausea, a njegova je tvrtka radila na obnovi tog pročelja.

Ako je Krause obavio trajav posao na toj zgradi, postoji velika vjerojatnost da je to činio i na drugim. Možda je postojao drugi posao na kojem je Jimmy radio, a gdje se škrtarilo na kvaliteti i koristili se loši materijali. Možda postoji još koja građevinski nepouzdana zgrada i nesreća samo što se nije dogodila. Jimmy Ryan sakrio je taj novac i nikad ga nije potrošio, a prema tvojim riječima bio je u užasnoj depresiji. Imam osjećaj da je bio čovjek koji bi želio da učiniš sve što je u tvojoj moći kako bi se izbjegla još koja tragedija.

Prkosni je bijes izbljedio s Lisina lica i ona se slomila u gorkom, razarajućem plaču. Nell ju je zagrlila. Tako je mršava, suosjećajno je pomislila. Samo je nekoliko godina starija od mene, a evo je ovdje, suočene s odgovornošću podizanja troje djece praktično bez novca. A ipak bi radije bacila pedeset tisuća dolara u rijeku nego nahranila i obukla djecu prljavim novcem.

— Lisa — rekla je — znam kroz što prolaziš. I ja se moram suočiti sa činjenicom da mi je suprug možda bio upleten u namještanje ponuda, ili je u najmanju ruku bio kriv što je zažmirio na korištenje loših materijala. Istina je, nemam djecu koju trebam štiti, no ako otkriće o Adamovom suučesništvu u bilo kakvoj ilegalnoj radnji procuri u javnost, to bi me moglo koštati političke karijere. A sad kad sam to rekla, želim tvoje dopuštenje da razgovaram s detektivima koji istražuju eksploziju. Zamolit ću ih da učine sve kako bi isključili Jimmyjevo ime iz istrage, no shvaćaš li, Lisa: Ako je Jimmy suviše znao, možda je on bio meta eksplozije broda?

Nell je zastala, a zatim progovorila o onome što joj je čučalo u pozadini misli još od ponedjeljka, kad joj je Lisa prvi put rekla za novac. — Lisa, ako se netko pribojava da ti je Jimmy povjerio što je učinio za taj novac, i tebe bi mogli smatrati prijateljicom. Jesi li to uzela u obzir?

— Ali, nije mi povjerio!

— Samo ti i ja to znamo. — Nell je nježno dotaknula Lisinu ruku. — Shvaćaš li sad zašto moramo reći detektivima za taj novac?

Četvrtak, 22. lipnja

Poglavlje šezdeset četvrto

U četvrtak ujutro Jack Sclafani i George Brennan ponovno su došli na ugao Četrnaeste ulice i Prve avenije, kako bi posjetili stan Ade Kaplan.

— Je li Jed kod kuće? — upitao je Sclafani.

— Nije još ustao. — Ada Kaplan ponovno je bila na rubu suza.

— Nećete mi valjda opet pretraživati kuću, zar ne? Ne mogu to više podnijeti. Morate me razumjeti. — Tamni kolobari ispod očiju naglašavali su izrazito bljedilo njezina lica.

— Ne, nećemo vam opet pretraživati kuću, gospođu Kaplan — umirujuće je rekao Brennan.

— Žao nam je što vam ponovno stvaramo neugodnosti. Biste li samo rekli Jedu neka se odjene i izađe? Želimo razgovarati s njim, to je sve.

— Možda će razgovarati s vama. Sa mnom jedva progovori.

— Molećivo ih je pogledala.

— Što bi on imao od nanošenja zla Adamu Cauliffu? — upitala je. — Jasno, bio je bijesan što me Cauliff nagovorio da prodam zgradu — Jed misli da sam to učinila za premalo novca — no, iskreno rečeno, da je nisam prodala njemu, prodala bih je onoj zvijerci u trgovini nekretninama, gospodinu Langu. Rekla sam to Jedu.

— Peteru Langu? — upitao je Brennan. — Razgovarali ste s njim o vašem posjedu?

— Dakako. Došao me posjetiti odmah nakon onog požara u vili. U ruci je držao ček. — Glas joj se pretvorio u šapat.

— Ponudio mi je dva milijuna dolara, a ja sam ga samo mjesec dana ranije prodala gospodinu Cauliffu za manje od jednog milijuna! Srce mi se slomilo kad sam mu morala reći da ga više ne posjedujem i nisam se usudila reći Jedu koliko smo još mogli dobiti za njega.

— Je li se Lang uzrujao kad je saznao da ste već prodali posjed?

— O, da, itekako. Da je gospodin Cauliff u tom trenutku stajao tamo, mislim da bi ga ovaj zadavio golim rukama.

— Govoriš o meni, mama?

Sve troje okrenulo se i ugledalo neobrijanog Jeda Kaplana, kako stoji na vratima.

— Ne, nisam — nervozno je rekla Ada Kaplan.

— Samo sam pričala gospodi da se i Peter Lang zanimao za kupovinu moga posjeda.

Lice Jeda Kaplana poprimilo je ružan izraz.

— Našega posjeda, mama. Ne zaboravi to. — Okrenuo se Brennanu i Sclafaniju.

— Što hoćete vas dvojica?

Oni su ustali.

— Samo priliku da se uvjerimo kako si šarmantan kao i uvijek — napomenuo je Sclafani. — Također te želimo podsjetiti da ne bi trebao planirati godišnji odmor ili nešto slično dok ti mi ne kažemo da je to u redu. Sve dok traje ova istraga moramo znati gdje si. Prema tome, nemoj se iznenaditi ako ponovno dođemo u neobavezan posjet.

— Bilo nam je zadovoljstvo razgovarati s vama, gospođo! Kaplan — rekao je Brennan.

Dok su se spuštali dizalom, Sclafani je prvi progovorio.

— Misliš isto što i ja?

— Aha. Mislim da je Kaplan samo beznačajna propalica i da gubimo vrijeme s njim. Lang, s druge strane, zaslužuje detaljnije istraživanje. Imao je motiv, želio je maknuti Adama Cauliffa s puta, a i veoma je zgodno spasio vlastiti život propustivši sastanak na brodu.

Kad su se u jedanaest sati vratili u centralu, čekao ih je neočekivan posjetitelj. Dežurni u prijamnom uredu objasnio je.

— Zove se Kenneth Tucker. Iz Philadelphije je i želi razgovarati s osobom koja vodi istragu o onoj eksploziji broda od prije dva tjedna.

Sclafani je slegao ramenima. U svakom se zvučnom slučaju pojavi barem nekoliko ludaka s ekskluzivnim informacijama ili smušenim teorijama.

— Neka pričeka deset minuta dok ne popijemo kavu.

Pokušao je ne podići obrve kad je policajac uveo Tuckera u ured. Izgledao je kao tipičan mladi poslovni čovjek, a njegove prve riječi:

»Možda će ovo bili samo gubitak vremena« uvjerile su obojicu da će upravo tako i biti.

— Odmah ću prijeći na stvar — rekao je Tucker.

— Sin i ja bili smo prije dva tjedna na trajektu u njujorškoj luci kad je eksplodirao onaj brod. On otada ima noćne more.

— Koliko je godina vašemu sinu, gospodine Tucker?

— Beny ima osam godina.

— I vi, dakle, mislite da su te more povezane s eksplozijom.

— Da, mislim. I Beny i ja bili smo svjedoci. Vraćali smo se iz posjeta Kipu slobode. Iskreno rečeno, meni je čitav događaj bio nekako zamagljen, no Ben je vidio nešto i vjerujem da bi to moglo biti od značaja.

Sclafani i Brennan pogledali su se.

— Gospodine Tucker, razgovarali smo s brojnim ljudima koji su u to doba bili na trajektu. Neki su vidjeli eksploziju, no svi su se složili da je trajekt bio suviše udaljen da bi se bilo što jasno vidjelo. Razumijem da dječak ima noćne more ako je slučajno pogledao u brod kad je odletio u zrak, no sa sigurnošću vam mogu reći da s te udaljenosti nije vidio ništa značajno.

Kenneth Tucker zarumenio se.

— Moj je sin neobično dalekovidan — rekao je s tihim dostojanstvom. — Nosi naočale za vid kako bi mogao čitati, ali skinuo ih je neposredno prije eksplozije. I kao što sam rekao, točno nakon tog događaja započele su noćne more. Stalno je ponavljao da u njegovim snovima u trenutku eksplozije s broda iskoči zmija i počne mu se približavati. Odveli smo ga k dječjoj psihologinji. Nakon nekoliko posjeta navela ga je da nacrtá što je vidio.

Pružio im je Benov najnoviji crtež.

— Sad vjeruje da je vidio nekoga u ronilačkom odijelu sa ženskom torbicom u ruci kako skače naglavce s broda točno u trenutku kad je eksplodirao. To je možda uistinu dječja mašta, ali imao sam osjećaj da biste ipak trebali vidjeti crtež. Svjestan sam da nakon ovakvih događaja sigurno primate mnoge uvrnute pozive i zaključio da se ne biste obazirali da sam vam poslao pismo, a nikako nisam želio da se to dogodi. Crtež možda uopće neće pomoći, ali imao sam potrebu obratiti vam pozornost na njega.

Ustao je.

— Maská na licu očito je spriječila Bena da dobije makar približnu ideju o tome kako je izgledala osoba u ronilačkom odijelu. Povjerujete li da je ovaj crtež imalo vjerodostojan, nadam se da ćete shvatiti kako nema smisla ispitivati ga. Sinoć je, po prvi put u dva tjedna, uspio odspavati cijelu noć. I, naravno, ne želimo privući pozornost medija.

Brennan i Sclafani ponovno su se pogledali.

— Gospodine Tucker, veoma smo vam zahvalni — rekao je George Brennan.

— Ne mogu biti siguran bez dublje istrage, no crtež vašega sina mogao bi biti od značaja. Obećajem da nećemo spomenuti Benovo ime, a ja vas molim da nikome ne otkrijete ono što ste nam upravo ispričali. Čak i ako je netko uistinu iskočio s tog broda, znamo da je najmanje dvoje ljudi, a vjerojatno i troje, poginulo u eksploziji. Imamo posla s višestrukim ubojstvom, a onoga tko je to učinio smatramo krajnje opasnim.

— Onda se razumijemo.

— Kad su se za Kennethom Tuckerom zatvorila vrata, Sclafani je zazviždao.

— Nikad nije procurilo u medije da su naši dečki pronašli torbicu Winifred Johnson — rekao je.

— Dakle, nema šanse daje ovaj tip to mogao znati.

— Definitivno.

— To bi objasnilo zašto torbica nije bila gotovo uopće opržena. Nosila ju je osoba koja je iskočila s broda, tko god to bio.

— I vjerojatno ju je izgubila u vodi kad je brod eksplodirao. Ako je malac u pravu, onaj tko je skočio s broda učinio je to u zadnji čas.

— Dakle, tko je to bio, po tvom mišljenju? — upitao je Sclafani,

Cal Thompson, pomoćnik okružnog tužitelja koji je onomad razgovarao s Robertom Waltersom, bez kucanja je otvorio vrata i promolio glavu u ured.

— Mislio sam da bi vas moglo zanimati najnovije stanje stvari. Imamo još jednog koji je pristao progovoriti. Glavni asistent Sama Krausea došao je s odvjetnikom. Priznaje da su koristili lošije materijale na mnogim gradilištima i svaki put pretjerano naplaćivali poslove koje su dobijali od tvrtke Walters and Arsdale.

— Je li rekao tko je iz tvrtke Walters and Arsdale sklapao poslove s njima?

— Nije. Rekao je kako je pretpostavljao da su to bili sami Walters i Arsdale, ali nije se mogao zakleti. Kontakt osoba za te poslove bila je Winifred Johnson. Kažu da su je čak prozvali »Winnie zvana Kurirka«.

— Čini se također da je bila vraški dobra plivačica — rekao je Brennan.

Thompson je podigao obrve.

— Ako se ne varam, njezini su plivački dani završili.

— Možda jesu, možda nisu — odgovorio je Sclafani.

Poglavlje šezdeset peto

U četvrtak ujutro Nell je ustala u ranu zoru. Ono malo sna što joj je došlo na oči tijekom noći bilo je poremećeno morama, a u nekoliko se navrata probudila preplašena umišljenim zvucima. Više nego jednom također se probudila s licem vlažnim od suza.

Pitala se jesu li to bile suze za Adama. Iskreno rečeno, nije bila sigurna. Nisam sigurna ni u što, priznala si je tog jutra jače se umatajući u pokrivač. Kad je odlazila u krevet noćni je zrak bio prohladan te je isključila klima uređaj i širom otvorila prozore.

Zbog toga su zvuci New Yorka čitavu noć bili s njom: promet, poneko zavijanje policijskih sirena ili vozila prve pomoći, jedva čujni zvuci glazbe iz stana ispod nje, čiji je vlasnik gotovo neprekidno slušao liniju.

No, soba ju je prigrllila, ispunjavajući je osjećajem doma. Bez visoke komode koja je pripadala Adamu soba je ponovno izgledala prostrana. Njezina komoda ponovno je stajala na izvornom mjestu, postavljena tako da je na svjetlosti slične noćne svjetiljke mogla vidjeti sliku majke i oca kad god bi se probudila.

Ta je slika budila uspomene, no srećom lijepe. Prije nego što je krenula u školu roditelji su je nekoliko puta povelili sa sobom na istraživačka putovanja u Južnu Ameriku. Nejasno se sjećala kako su razgovarali s domorocima u zabačenim selima, kako se ona sama igrala s drugom dječicom. Igra se često svodila na međusobno podučavanje riječi za dijelove tijela, kao što su nos, uši, oči, zubi.

Nell je shvatila da se prisjetila tog doba jer je sad imala sličan osjećaj — kao da je u stranoj zemlji i mora pokušati naučiti jezik. Razlika je u tome, pomislila je, što više nemam majku i oca da bdiju nada mnom i čuvaju me od nevolja.

Nekoliko puta kad se probudila lice Dana Minora proletjelo joj je pred očima. Bio je to umirujući prizor, on je bio njezin suputnik, još jedna osoba koja je preživjela razoreno djetinjstvo, još jedna osoba u potrazi za odgovorima.

Tog je jutra uz šalicu kave odlučila otvoriti pakete i prebrojati novac koji joj je Lisa Ryan uvalila prethodne večeri. Rekla je da ima pedeset tisuća dolara. Bilo bi mudro provjeriti tu brojku, pomislila je Nell.

Paketi su bili veoma teški i s mukom ih je dotegllila do stola u blagovaonici. Veoma pedantno razvezala je čvorove, razmišljajući kako treba zapamtiti da je u špagu upletena zelena nit. Smeđi papir za umatanje također ju je podsjetio na djetinjstvo, sjetila se kako su njezini j roditelji slali pakete prijateljima koje su stekli širom svijeta.

Špaga i papir za umatanje.

Nell je zanemarila tjeskoban osjećaj koji joj se urezao u podsvijest te nastavila s poslom i otvorila prvu kutiju, spustivši pogled na uredne snopove novčanica pričvršćene gubicama.

Prije nego što je počela brojati pomno je proučila kutiju. Poj dimenzijama je bila otprilike dvije trećine kutije koja se u robnim kućama koristi za pakiranje ženskih odijela. Na stranicama nije bilo imena tvrtke ni oznake proizvoda. Kutija je sigurno bila pažljivo odabrana. Netko očito nije želio da se sazna odakle je došla.

Ulila si je još kave i izvadila kalkulator. Brojeći i prebrojavajući svaki snop, unosila je brojke. U prvoj se kutiji nalazilo dvadeset, osam tisuća dolara, uglavnom u novčanicama od pedeset dolara.

Otvorila je drugu kutiju i počela brojati, zamijetivši da je u ovoj bilo otrcanih, manjih novčanica, uključujući petice, desetice i dvadesetice, kao i pedesetice. Veoma malo stotica, pomislila je. Onaj tko je pakirao novac bio je dovoljno mudar da zna kako bi Jimmy Ryan mogao privući pozornost razmahujući se stoticama.

Ukupan iznos u drugoj kutiji bio je točno dvadeset dvije tisuće dolara. Taj iznos nije bio ni za cent manji od onoga što je Jimmyju vjerojatno obećano ako učini ono što je od njega zatraženo, pomislila je. No, zašto nije ništa potrošio?, upitala se. Je li ga toliko razdirala krivnja da nije mogao podnijeti pomisao da dotakne taj novac?

Razmišljajući kako se Jimmy Ryan morao osjećati, Nell se sjetila da je u Bibliji nakon Isusova razapinjanja Juda, preplavljen krivnjom, pokušao vratiti trideset srebrnjaka koje je dobio za izdaju Isusa.

Je li moguće da je Jimmy Ryan bio sklon samoubojstvu?, pitala se.

Počevši ponovno zamataati prvi paket u smeđi papir, iznenada je shvatila što ju je to čitavo jutro mučilo kod tih paketa. Već je prije vidjela isti takav tvrdi papir, kao i špagu s upletenom zelenom niti.

U Winifredinom ormariću za spise.

Poglavlje šezdeset šesto

Tijekom noći Lisa Ryan prevrtala se i bacakala, slušajući poznate zvuke izvana koji su obilježavali noć. Neki su bili umirujući, gotovo utješni, poput povjetarca koji je šumio u krošnjama javora u dvorištu ispred kuće. No, čuo se i zvuk prvog susjeda, pipničara, koji je u sitne sate parkirao auto na prilaznom putu, a samo malo poslije začula je klepetanje teretnog vlaka koji je prolazio obližnjom prugom.

U pet sati odustala je od pokušaja da zaspi. Ustala je iz kreveta i odjenula kućni ogrtač s baršunastim resama. Vežući pojas sjetila se da je u tom kratkom vremenu od Jimmyjeve smrti izgubila prilično mnogo kilograma.

Eto dobrog načina za mršavljenje, mračno je pomislila.

Lisa nije ni najmanje sumnjala da će detektivi zaduženi za istragu slučaja dojuriti ponovno razgovarati s njom nakon što Nell MacDermott popriča s njima. Svih onih mjeseci dok je radio za Sama Krausea Jimmy je bio uključen u brojne građevinske poslove. Željela se prisjetiti na kojim je sve gradilištima radio i kada. Možda će im na taj način moći točno reći gdje je radio kad je započela ta jaka depresija.

Bila je sigurna da je lokacija bila ključna za ono što je morao učiniti, ili ne učiniti, da bi dobio novac ispod stola.

Uputivši se u prizemlje, Lisa je provirila u dječje sobe. Kyle i Charley čvrsto su spavali u krevetima na kat.

Proučavala je njihova lica na blijedom jutarnjem svjetlu. Kyleova čeljust pokazivala je prve znakove učvršćivanja i odrastanja. Uvijek će biti mršav, na svoju obitelj, pomislila je.

Charley je bio krupnije građe. Bit će jak muškarac, poput Jimmyja. Oba su dječaka naslijedila očevu crvenu kosu i oči boje lješnjaka.

Kelly je bila u najmanjoj sobi, koju je Jimmy nazivao ormarom koji je umislio da je soba. Njezino vitko tijelo bilo je sklupčano u položaju fetusa. Pramenovi duge, plave kose prekrivali su joj obraz i rasprostrti preko ramena.

Ispod jastuka napola je bio skriven njezin dnevnik. Svake je večeri pisala u njega. Počelo je kao školski zadatak, a zatim je samoinicijativno nastavila.

— Veoma je osoban — ozbiljno je rekla. — A učiteljica kaže da naše obitelji trebaju poštivati našu osobnost i privatnost.

Svi su se zakleli da ga nikad neće čitati, no posumnjavši u vragolaste poglede koje su razmijenili Kyle i Charley, Jimmy joj je napravio sef koji je držala na vrhu komode. Sef je imao dva ključa. Kelly je nosila jedan na lančiću oko vrata. Drugi je čuvala Lisa, skrivenog u vlastitoj komodi, u slučaju da se prvi izgubi.

Kelly je iznudila od Lise »kunem se životom« da nikad neće upotrijebiti taj ključ kako bi otvorila sef i Lisa to nikad nije ni učinila. No, gledajući sad usnulo dijete, znala je da će pogaziti obećanje.

Nije to učinila samo kako bi doznala što Kelly, koja je bila apsolutna »tatina djevojčica«, misli i osjeća sada. Učinila je to i zato što je željela saznati što je Kelly — koja je uvijek dobro zapažala i bila tankočutna prema raspoloženjima drugih — možda zapisala o Jimmyju u doba kad je zapao u depresiju.

Poglavlje šezdeset sedmo

U četvrtak je Dan Minor rano ujutro stigao u bolnicu. Imao je tri operacije jednu za drugom, a prva je bila u sedam sati. Zatim je imao zadovoljstvo otpustiti petogodišnjeg pacijenta koji je mjesec dana proveo u bolnici.

S lakim humorom presjekao je izljeve roditeljske zahvalnosti.

— Bolje da ga što prije odvedete odavde. Sestre već potpisuju peticiju za njegovo usvojenje.

— Bila sam potpuno sigurna da će ostati unakažen — rekla je majka.

— O, imat će nekoliko podsjetnika, no oni neće smetati djevojkama za deset-dvanaest godina.

Tek u jedan sat Dan je uspio progutati sendvič i srknuti kavu u liječničkoj kantini. Također je iskoristio to vrijeme da nazove ured Corneliusa MacDermotta i provjeri jesu li možda saznali što o njegovoj majci. Znao je da je to bilo malo vjerojatno — prošlo je manje od jednoga dana — ali nije mogao odoljeti. No, Mac je vjerojatno na ručku, pomislio je Dan okrećući broj.

Liz Hanley odgovorila je na prvi zvuk zvona.

— U uredu je, doktore — rekla je — ali moram vas upozoriti. Ni da dragi Bog danas projuri Petom avenijom na triciklu ne bi mu uspio izmamiti osmijeh pa ako vam odgrize glavu, nemojte to shvatiti osobno.

— Možda bi onda bilo bolje preskočiti razgovor s njim.

— Ne, ni slučajno. No, nadam se da vam ne smeta malo pričekati. Na drugoj je liniji. Ne bi trebalo trajati dulje od minute. Spojit ću vas čim završi.

— Prije nego što odete, Liz, recite mi kako se danas osjećate. Ne znam jeste li to shvatili, no jučer ste doživjeli blagi šok.

— O, sad sam dobro, ali jučerašnje je iskustvo definitivno bilo šok za moj organizam. Doktore, morate mi vjerovati kad kažem da je Bonnie Wilson uistinu darovita vidovnjakinja. Zato sam potpuno sigurna da sam vidjela... Ma, neću sad o tome.

Po nagloj promjeni u Lizinu glasu Dan je bio svjestan da je doživjela nešto uznemiravajuće i da mu ne namjerava reći o čemu se radilo.

— U redu, glavno da se sad dobro osjećate — rekao je.

— Da, osjećam se. O, čekajte malo, doktore. Viša sila upravo je počastila moj ured svojim ulaskom.

Dan je čuo kako govori. — Doktor Dan je na liniji, kongresmenu.

Nastala je kratka pauza dok je slušalica prelazila iz ruke u ruku, a zatim je začuo gromki glas Corneliusa MacDermotta.

— Liz je poput Nell. Kad me zove kongresmen, to znači da je bijesna na mene. Kako si danas, Dan?

— Dobro sam, Mac. Zovem kako bih ti zahvalio što si jučer bio tako ljubazan.

— Pa, odmah jutros obavio sam nekoliko poziva i moji ljudi pregledavaju arhiv. Postoji li nešto o tvojoj majci, pronaći će to. Ne znam, međutim, je li ti Liz rekla, ali imam problem.

— Rekla je da si zbog nečega uzrujan — oprezno je rekao Dan.

— Blago rečeno. Neki dan si večerao s Nell. Je li govorila o natjecanju za moje staro mjesto?

— Jest, govorila je. Očito se raduje tome.

— Što, nazvala me prije pola sata i rekla neka javim šefovima stranke da se ne namjerava natjecati.

Dan je bio zapanjen.

— Zašto je promijenila mišljenje? Nije bolesna, zar ne?

— Nije, ali počinje vjerovati da je moguće ono što sam joj pričao o poslovima njezina bivšeg muža.

Postoji vjerojatnost da je Adam Cauliff, ili barem njegova tajnica, bio umiješan u skandal oko podmićivanja o kojem si možda čitao.

— Ali to nema nikakve veze s Nell.

— U politici sve ima veze sa svim. Rekao sam joj neka još ne donosi odluku i neka pričeka najmanje do sljedećeg tjedna.

Dan je odlučio riskirati.

— Mac, kakav je čovjek bio Adam Cauliff? — oprezno je upitao.

— Bio je ili pametan, možda čak nemilosrdan poslovni čovjek, ili seljo koji je zagrizao prevelik zalogaj. Vjerojatno nikad nećemo saznati što je od to dvoje bilo istina. No, znam jednu stvar: On nije bio čovjek za moju unuku.

Poglavlje šezdeset osmo

Nakon što je nazvala Maca, Nell je odmah počela okretati broj detektiva Sclafanija, no onda je naglo prekinula vezu. Odlučila je prvo otići u Adamov ured te uzeti špagu i papir za umatanje koje je vidjela u Winifredinoj sobi.

Otuširala se i odjenula bijele sportske hlače, bluzu kratkih rukava i laganu plavu jaknu od traperu te obula sandale.

Uskoro se moram ošišati, zaključila je skupljajući kosu u punđu. Zatim je iznenada zastala, jer nešto joj se u zrcalu učinilo čudnim. Radilo se o licu: lice koje je vidjela bilo je gotovo lice stranca, imalo je napet i uznemiren izraz. Shvatila je da je teško iskušenje kroz koje je prošla definitivno uzelo danak. Ne bude li se uskoro nešto riješilo, pretvorit će se u potpunu ruševinu, rekla je u sebi.

Zaista se ne želim odreći mogućnosti kandidiranja za Kongres, priznala si je, i drago mi je što me Mac natjerao da pričekam do sljedećeg tjedna s donošenjem konačne odluke. Možda ću do tada imati neko odgovore. Možda je Adam jednostavno bio naivan i nije shvaćao da se nešto iskvareno odvijalo ispred njegovog nosa.

Jasno se sjećala da su se papir za umatanje i špaga nalazili u Winifredinom ormaru. Također je znala da je Winifred bila u vezi s nekim pod imenom Harry Reynolds, iako još uvijek nije imala ni najmanju naznaku tko bi to mogao biti. Winifred je više od dvadeset godina radila za Waltersa i Arsdalea, mnogo prije nego što se Adam zaposlio tamo. Nell se pitala nije li Winifred iskoristila Adamovo povjerenje kad je počela usko surađivati s njim. On je bio novi u poslu, neiskusni i neiskušavan, dok je ona poznavala građevinski posao uzduž i poprijeko, uključujući njegovo naličje.

Prije nego što je napustila stan Nell je pomislila na novac koji ju je Lisa Ryan prisilila zadržati. Ne mogu ga samo tako ostaviti na stolu, pomislila je. Znala je da je vjerojatno paranoična, no činilo joj se da bi svatko tko uđe u sobu i samo pogleda pakete mogao pogoditi da se u njima nalazi novac.

Počinjem razumijevati kako se Lisa osjećala s tim kutijama pod krovom, razmišljala je noseći ih u gostinjsku sobu i stavljajući ih na dno ormara.

Adamova odijela, jakne, hlače i kaputi još uvijek su visjeli u njemu. Stajala je na vratima ormara i promatrala ih. Mnoge je od njih ona pomogla izabrati. Sad joj se učinilo da je puni predbacivanja podsjećaju na činjenicu da preispituje poštenje čovjeka koji ih je nosio i uživao u njima. Kao da su je prekoralavali jer je sumnjala u čovjeka koji je bio njezin muž.

Nell si je obećala da će još isti dan spakirati svu odjeću i spremiti je za odnošenje u trgovinu rabljenom robom u subotu ujutro.

Taksi je skrenuo desno u Južni Central Park, a zatim lijevo u Sedmu aveniju i uputio se na jug prema Adamovom uredu. Jedan blok zgrada prije cilja prošli su pokraj građevinske ograde postavljene oko ruševina Vandermeerove vile. Otrcana, uska zgrada pokraj nje stajala je sad u njezinom vlasništvu. Bila je to zgrada koju je Peter Lang tako očajnički želio.

Bila je to zgrada koju je Adam tako očajnički želio, iznenada je pomislila Nell.

— Ovdje ću izaći — rekla je vozaču.

Izašavši na uglu, vratila se nekoliko koraka unatrag i stala ispred zemljišta koje je posjedovala. Zgrade u neposrednoj blizini uglavnom su bile stare, no bilo je vidljivo da u susjedstvu polako nastupaju promjene. Preko puta ulice gradio se stambeni kompleks, a natpis je najavljavao skoro podizanje još jedne građevine malo dalje. Posuđujući novac od nje za kupovinu toga posjeda, Adam je rekao kako se ta četvrt pretvara u udarni dio grada za trgovinu nekretninama.

Vandermeerova vila nalazila se na prilično velikoj čestici, dok je čestica u Nellinom vlasništvu predstavljala uzak pojas zemlje. Svi su se stanari iselili i zgrada je izgledala napušteno i otrcano. Grafiti su pojačavali turoban dojam koji je ostavljala tamna kamena vanjština.

Što je Adam planirao učiniti s tim posjedom?, pitala se. Koliko bi novca trebao za rušenje zgrade i izgradnju nečega drugog na njezinom mjestu? Proučavajući položaj čestice, po prvi je put u potpunosti shvatila da njezina jedina prava vrijednost proizlazi iz mogućnosti vezivanja za Vandermeerov posjed.

Zašto je, dakle, Adam tako žarko želio kupiti to zemljište?, pitala se. Bilo je to naročito čudno zbog činjenice da je u trenutku kad ga je kupio Vandermeerova vila još uvijek stajala na mjestu i imala status povijesne znamenitosti.

Je li Adam možda imao povjerljivu informaciju da će Vandermeerova vila izgubiti status znamenitosti?

Bila je to još jedna mučna mogućnost.

Okrenula se i prošetala do Adamovog ureda, koji se nalazio blok i pol dalje. Kad je u utorak odlazila otamo s detektivima, nadzornik joj je dao rezervni ključ od ulaznih vrata. Ušavši i zatvorivši vrata za sobom, još jednom je dobila osjećaj dubokog nemira.

Otišla je u Winifredin sobičak. Mogla ju je zamisliti kako sjedi za tim stolom i krotko se osmjehuje posjetiteljima koji uđu.

Nell se okrenula licem prema stolu, prisjećajući se. Najbolje se sjećala izraza u Winifredinim očima. Uvijek je bila nekako zabrinuta, gotovo kao da preklinje, kao da se boji da će je netko osuđivati.

Je li to bila gluma?

Otvorila je donju ladicu ormarića i izvadila smeđi papir za umatanje i špagu. Ponijela je vrećicu u koju će ih staviti. I prije nego što ih je položila jednu pokraj druge, znala je da uzorak špage potpuno odgovara onome kojim su bile povezane kutije s novcem.

Stajala je tamo nekoliko minuta, no u to je kratko vrijeme postala svjesna da se temperatura zraka sve više povećava. Ponovno se događa, pomislila je, shvativši da je preplavljuje osjećaj izgubljenosti.

Moram izaći odavde, rekla je u sebi.

Snažnim udarcem zatvorila je ladicu, zgrabila vrećicu i pojurila iz Winifredinog sobička natrag kroz prijamni ured i prema vanjskim vratima.

Zgrabila je kvaku i povukla, no ništa se nije dogodilo. Vrata su se zaglavila. Kvaka je bila vruća i Nell je iznenada počela kašljati. Mahnito je šutnula vrata, osjetivši kako joj se na rukama počinju stvarati plikovi.

— Nešto nije u redu, gospođo Cauliff? Jesu se vrata opet zaglavila? — Nadzornik zgrade iznenada se pojavio i smireno otvorio vrata ramenom. Nell je posrćući prošla pokraj njega i izašla na vanjske stube. Noge su je izdale te je sjela na donju stubu i prekrila lice rukama.

Ponovno se događa, pomislila je. To je upozorenje. Kašalj je počeo popuštati, no i dalje je hvatala zrak. Pogledala je ruke. Na njima nije bilo plikova koje je osjetila malo prije.

— Pretpostavljam da vam prilično teško pada posjećivati suprugov ured — suosjećajno je rekao nadzornik.

— Mislim, kad znate da on i gospođica Johnson više nikad neće doći ovamo.

Vrativši se u stan, Nell je na sekretarici pronašla poruku Dana Minora.

— Nell, upravo sam razgovarao s Macom — rekao je. — Postajemo stari prijatelji. Sredio je da njegovi ljudi provjere mogu li u arhivu pronaći podatke o mojoj majci. Nazvat ću te poslije da vidim jesi li slobodna za večeru.

Još uvijek potresena bizarnim iskustvom u Adamovu uredu, Nell je ponovno pustila poruku, umirena nagovještajem zabrinutosti u Danovom glasu. Vjerojatno mu je Mac napunio uši pričama o meni, pomislila je.

Primijetila je posjetnicu Jacka Sclafanija koja je stajala pokraj telefona. Još jednom nazvala je njegov broj, no sad nije prekinula vezu. Odmah se javio.

— Veoma je važno da se vidimo i moram vas zamoliti da dođete ovamo, u moj stan — rekla mu je.

— Radije ne bih ulazila u pojedinosti preko telefona.

— Doći ćemo za sat vremena — obećao je. Pokušavajući se otarasiti zastrašujuće uspomene na trenutke provedene u Adamovu uredu, Nell je ušla u gostinjsku sobu i počela prazniti ormar. Skidajući jakne, odijela i hlače s vješalica, razmišljala je kako se Adam odjevao veoma konzervativno, iako je bio prilično mlad. Mornarskoplava, crna i žučkastosmeđa bile su njegove neizbježne boje. Prisjetila se kako ga je prije godinu dana nagovarala da kupi tamnozelenu ljetnu jaknu koju je vidjela u izlogu Saksa, no on je umjesto nje kupio još jedan mornarskoplavi sako.

Rekla sam mu da izgleda potpuno isto kao jedan kojeg već ima, pomislila je Nell vadeći mornarskoplavi sako iz ormara. Zapravo, izgledao je upravo poput ovoga.

Držeći ga, Nell je shvatila da se zabunila. Sako u njezinim rukama bio je noviji, razabrala je to po težini. Zbunjeno ga je podigla. Ovo je sako koji sam namjeravala dati Winifred onoga dana. Ovo je koji je Adam pripremio. Onaj je drugi bio predebeo.

O, naravno!, pomislila je, iznenada se prisjetivši slijeda, događaja. One posljednje noći Adam se svukao u gostinjskoj sobi i na krevet stavio odjeću koju je namjeravao odjenuti sljedeće jutro. Onda je nakon naše jutarnje svađe izjurio iz kuće, a ja sam stavila aktovku u njegovu radnu sobu, a sako objesila u njegov ormar te ga poslije premjestila ovamo. Winifred sam dala krivi sako, teži.

Da je poživio vjerojatno bi mu bilo drago što sam se zabunila, pomislila je. Temperatura je te večeri znatno opala i jako je kišilo.

Nell je počela slagati sako kako bi ga stavila u kutiju, no zatim je zastala. Sjetila se kako je nekoliko dana nakon njegove smrti, uciviljena, obukla taj sako želeći na neki način osjetiti njegovu nazočnost. A sad se ponašam kao da ga se želim riješiti, pomislila je.

Začulo se zujanje interfona u predvorju. Bio je to znak da se detektivi, Jack Sclafani i George Brennan, uspinju prema njezinom stanu.

Nell je stavila mornarskoplavi sako preko naslona stolice. Poslije ću odlučiti hoću li ga zadržati ili ne, rekla je u sebi dok je sa sve većom uznemirenošću žurila otvoriti vrata detektivima.

Poglavlje šezdeset deveto

U razgovoru s doktorom Danom Minorom, Cornelius MacDermott nije spomenuo da je jedan od poziva koji je Liz obavila prema njegovu nalogu, s ciljem ulaženja u trag Danovoj majci, bio upućen uredu za sudsku patologiju.

Liz je saznala da je prošle godine na sirotinjskom groblju sahranjeno pedeset neidentificiranih tijela: trideset dva muškarca i osamnaest žena.

Na zahtjev službenika, Liz mu je profaksirala kompjutoriziranu Quinnynu sliku koju su dobili od Dana, kao i osnovne podatke do kojih je došao.

Rano poslijepodne primila je poziv iz mrtvačnice.

— Čini se da imamo osobu koju tražite — jezgrovito je rekao službenik.

Poglavlje sedamdeseto

Jack Sclafani i George Brennan sjeli su s Nell u dnevnu sobu. Stavili su kutije s novcem na stol, otvorili ih i potvrdili iznos.

— Teško ćete dobiti pedeset tisuća dolara samo zato što ste zažmirili na korištenje krive vrste betona — rekao je Sclafani. — Ako je bio podmićem ovim iznosom, Jimmy Ryan zažmirio je na nešto mnogo veće.

— I ja sam tako pretpostavila — tiho je rekla Nell. — I mislim da možda znam tko mu je dao novac.

Otišla je po vrećicu koju je ostavila u kuhinji. Vraćajući se, bacila je klupko špaga i arke papira na stol pokraj novca.

— Potječu iz ormarića za spise Winifred Johnson — objasnila je. — Primijetila sam ih u utorak, kad sam bila tamo s vama.

Brennan je položio špagu kojom su bili povezani paketi s novcem uz nit koju je odmotao s klupka.

— Laboratorij može provjeriti vjerodostojnost, ali mogao bih se zakleti da je špaga s paketa odrezana odavde — rekao je.

Sclafani je uspoređivao smeđi papir za umatanje.

— Rekao bih da se i papir poklapa, no laboratorij će to sa sigurnošću ustanoviti.

— Nadam se da shvaćate jednu stvar: Ako je Winifred Johnson predala mito Jimmyju Ryanu, to ne mora značiti da je moj suprug na bilo koji način bio umiješan u to — rekla je Nell s uvjerenošću koju nije osjećala.

Sclafani je proučavao Nell, koja je sjedila nasuprot njemu. Ne zna u što vjerovati, pomislio je. Pošteno igra s nama i uvjerila je Lisu Ryan da je predaja novca jedini način za rješavanje situacije. I mi bismo trebali biti iskreni prema njoj.

— Gospođo MacDermott, ovo je možda nategnuto, ali imamo svjedoka, osmogodišnjeg klinca, koji je izgleda vidio nekoga u ronilačkom odijelu kako iskače s broda vašega supruga neposredno prije eksplozije.

Nell je zurila u njih.

— Je li to moguće?

— Gospođo MacDermott, sve je moguće. Je li vjerojatno? Nije. Struje su u tom dijelu luke prilično gadne. Je li se snažan plivač mogao nekako dokopati obale u Staten Islandu ili Jersey Cityju? Možda.

— Dakle, vjerujete da je to dijete zaista vidjelo nekoga?

— Detalj koji nas je uvjerio u to činjenica je da je mali na slici nacrtao ronioca kako nosi žensku torbicu. Istina je da smo zaista pronašli Winifredinu torbicu, no tu pojedinost nikad nismo otkrili novinarima te malac nikako nije mogao znati za nju, osim ako je zaista nešto vidio ili ako jednostavno dobro pogađa. Postoji i nekoliko drugih činjenica kojih možda jeste, a možda niste svjesni.

— Sclafani se zaustavio; znao je da ono što slijedi neće biti lako.

— Zahvaljujući ispitivanjima DNK s pronađenih ostataka tijela znamo da su Sam Krause i Jimmy Ryan mrtvi. Postoje, međutim, dvije osobe čije smrti nismo bili u mogućnosti dokazati. — Zastao je.

— Winifred Johnson i Adam Cauliff.

Nell je sjedila bez riječi, zapanjena, zbunjenog izraza u očima.

— Postoji još jedna mogućnost, gospođo MacDermott — rekao je Brennan. — Na brodu je mogao biti netko drugi — peta osoba — koja se možda skrivala u strojarnici. Ispitivanja su pokazala da je bomba bila postavljena upravo tamo.

— No, čak ako je dijete u pravu i ako je vidjelo ono što je reklo — rekla je Nell — i dalje ne razumijem zašto bi netko želio imati Winifredinu torbicu.

— Ni mi nismo potpuno sigurni — rekao je George Brennan.

— No, mislimo da znamo odgovor. Jedini predmet pronađen u torbici koji bi mogao biti vrijedan je ključ sefa s brojem 332.

— Ne možete li ga jednostavno odnijeti u banku koja ga je izdala i otkriti što se nalazi u sefu? — upitala je Nell.

— Možda, ali ne znamo koja ga je banka izdala. Ključ nema ni jednu drugu oznaku, a posao obilaženja svih banaka u okolici bit će dugotrajan. No, radimo na tome i planiramo nastaviti sve dok ne pronađemo pravu banku.

— Ja imam sef — rekla je Nell.

— Kad bih izgubila ključ, zar ne bih mogla jednostavno nazvati banku i zamoliti da mi naprave drugi?

— Mogli biste — spremno je odgovorio Sclafani.

— No, trebali biste se ispravno identificirati. Vaš bi potpis, naravno, morao biti na obrascu u banci. A platili biste oko sto dvadeset pet dolara za dolazak bravara koji bi vam otvorio sef i napravio novi ključ.

— Dakle, ključ u Winifredinoj torbici koristan je jedino vlasniku?

— Točno.

Pogledala ih je.

— To je bila Winifredina torbica. A Winifred je bila prvakinja u plivanju, barem nekad davno. Zidovi

njezina stana prekriveni su zlatnim medaljama i fotografijama koje je prikazuju kako pobjeđuje na plivačkim natjecanjima. Jasno mi je da je to bilo prije mnogo godina, ali možda je održavala formu.

— Već provjeravamo tu mogućnost. Znamo da je bila članica jednog rekreativnog kluba i svakodnevno plivala u klupskom bazenu, prije ili poslije posla. — Oklijevao je.

— Žao mi je, ali moram vam postaviti još jedno pitanje i siguran sam da razumijete zašto: Je li vaš suprug bio dobar plivač?

Nell je na trenutak razmislila, zapanjeno shvativši da ne zna odgovor. Bilo je to nešto o čemu nikad nije razmišljala, no uznemirivalo ju je što nije bila u stanju odgovoriti na pitanje. To je još jedna stvar koju ne znam o Adamu, pomislila je.

Progovorila je nakon duge stanke.

— Gotovo sam se utopila kad mi je bilo petnaest godina i nikad nisam u potpunosti prebrodila strah od vode. Išla sam s Adamom na brod samo nekoliko puta i bilo mi je očajno. Mogu se nositi s preoceanskim brodovima, ali ne i s malim motornim brodovima na kojima sam svjesna tolike blizine vode. Eto, to je bio dug način da vam objasnim kako zapravo ne znam odgovor na vaše pitanje. Znam da je Adam znao plivati, ali jednostavno nisam sigurna koliko dobro.

Detektivi su kimnuli jedan drugome i ustali.

— Namjeravamo posjetiti gospođu Ryan; siguran sam da shvaćate kako je neophodno pronaći izvor tog novca. No, budete li razgovarali s njom uvjerite je, molim vas, da ćemo dati sve od sebe da ime njezina muža zadržimo izvan ovoga dijela istrage, barem ispred novinara.

— Možete li mi reći samo jednu stvar? — Nell je ustala i pogledala dvojicu muškaraca.

— Imate li čvrste dokaze da je moj suprug bio umiješan u skandale oko podmićivanja ili namještanja ponuda?

— Ne, nemamo — odmah je odgovorio Brennan.

— Znamo da je Winifred Johnson bila kanal za prebacivanje ogromne količine novca, možda milijuna dolara. Na temelju dokaza koje ste nam ovdje pružili, čini se da je ona pripremila novac za isplatu Jimmyja Ryana. Ljudi koji su joj plaćali istupili su pred okružnim tužiteljem i očigledno su imali dojam da je sav novac išao izravno Waltersu i Arsdaleu, no to još uvijek nismo dokazali.

— I jesam li u pravu što mislim da također nema dokaza da je Adam primao bilo kakav mito? — upitala je Nell.

Sclafani je zastao, a zatim odgovorio.

— Da, u pravu ste. Ne znamo koju je ulogu vaš suprug igrao, ako je uopće igrao neku ulogu, u cijeloj toj priči koja se odigravala u tvrtci Walters and Arsdale. Winifred je možda radila samostalno, možda je skovala plan kako napuniti vlastite džepove. Ili je možda radila s misterioznim Harryjem Revnoldsom.

— Što je s Peterom Langom? — upitala je Nell.

Sclafani je slegao ramenima.

— Gospođu MacDermott, ovaj je istraga i dalje širom otvorena.

Zatvorivši vrata za detektivima, Nell je razmišljala kako je ono što je danas saznala na neki način bilo utješno. S druge je strane, međutim, bilo uznemiravajuće. Sclafani je u osnovi rekao da nitko nije oslobođen sumnje, pa ni Adam.

Ranije toga dana Nell je primijetila da su biljke u stanu željne pažnje. Sad ih je pokupila iz predsoblja, dnevne sobe i blagovaonice te ih donijela u kuhinju. Brzim, stručnim pokretima otkinula je suhe listove, preokrenula zemlju te pošpricala lišće i pupoljke.

Biljke su se gotovo naočigled oporavljale. Bile ste suhe k'o barut, pomislila je. U mislima joj je bljesnula uspomena. Baš prije nego što sam upoznala Adama jednog sam dana radila ovaj posao i shvatila kako se osjećam poput tih biljaka. Bila sam emocionalno suha. Mac i Gert upravo su preboljeli purino tripe. Shvatila sam da bih bila potpuno sama kad bi im se nešto dogodilo.

Znala sam da trebam ljubav, i to odmah, kao što trn te biljke odmah trebale vodu.

I tako sam se zaljubila. Ali u što?, upitala se. Možda sam se samo zaljubila u ljubav... Zar ne postoji neka pjesma s tim riječima?

Uvijek sam osjećala snishodljivost prema Winifred, pomislila je Nell. Bila sam ljubazna prema njoj, no doživljavala sam je kao malog, vjernog crva koji radi naporan i dosadan posao. Ali sad počinjem vjerovati da je ispod te krotke i ponizne vanjštine vrebala potpuno drukčija osoba. Ako je bila željna ljubavi i upoznala nekoga pokraj koga se osjećala voljenom, tko zna koliko je daleko bila spremna otići kako bi ga zadovoljila — i zadržala?

Ja sam se odrekla političke karijere kako bih zadovoljila Adama, pomislila je. To je bila moja žrtva u ime ljubavi.

Završila je posao oko biljaka i počela ih vraćati na njihova mjesta po stanu. Iznenada je uzela jednu i vratila je na kuhinjski pult. Nikad to nije u potpunosti priznala čak ni sama sebi, ali bila je činjenica da joj se nikad nije svidao zeleni ljiljan koji joj je Adam darovao za rođendan prije dvije godine. Naglo ga je uzela i stavila van pokraj peći za spaljivanje otpadaka. Vjerovala je da će ga netko od radnika na održavanju sigurno

rado uzeti.

Ostale je biljke vratila na prozorske daske, stolić u dnevnom boravku i škrinju iz Bombaja u predsoblju. Kad je završila, stala je u predsoblje i pogledala u dnevnu sobu.

Kao iznenađenje za godišnjicu braka Adam je zamolio nekog slikara da naslika kopiju njihove vjenčane fotografije. Taj je portret, prevelik za njezin ukus, visio iznad kamina.

Nell mu je prišla, uzela okvir u ruke i skinula ga sa zida. Umjetnik je u najboljem slučaju bio prozaičan. Bilo je nečega beživotnog u njezinom osmijehu, a i Adamov je osmijeh izgledao tupo. Ili je možda umjetnik bio uistinu dobar te uhvatio ono što je promaklo fotoaparatu? Razmišljajući o tim mogućnostima, Nell je odnijela portret u plakar koji je služio kao skladište i zamijenila ga za akvarel sela Adelboden koji je kupila prije mnogo godina na skijanju u Švicarskoj.

Objesivši sliku, još jednom je stala u predsoblje i pogledala uokolo. Iznenada je shvatila da su iz dnevne sobe i blagovaonice izbrisani svi tragovi Adama.

Onda se sjetila odjeće i odlučila završiti započeti posao. Vratila se u gostinjsku sobu. Trebalo joj je još samo petnaest minuta da dovrši pakiranje odijela i jakni u kutije. Zatvorila ih je i označila.

Zatim je primijetila mornarskoplavi sako koji je visio na naslonu stolice, a pred očima joj je bljesnula još jedna iznenadna uspomena. Prošlog su ljeta ona i Adam izašli na večeru. Klima uređaj u restoranu toliko je hladio da se smrzla do kosti u haljini bez rukava.

Adam je ustao, skinuo sako i stavio joj ga oko ramena.

— Hajde, gurni ruke u rukave — poticao ju je.

No, on je ispod sakoa imao kratke rukave te sam mu rekla da će sad njemu biti hladno. Odgovorio je kako će njemu biti dobro sve dok je meni toplo.

Bio je umjetnik malih učtivosti, izraza ljubaznosti, pomislila je Nell podižući sako i stavljajući ruke u rukave. Umotala se u njega, pokušavajući još jednom oživjeti udobnost i toplinu koje je osjetila onoga dana kad joj ga je Adam posudio.

Nosio je taj sako kad je došao kući one posljednje noći, sjetila se. Privila je lice uz ovratnik, pitajući se može li još uvijek osjetiti trag Pola, kolonjske vode koju je koristio. Možda se još osjetio slabašan miris, zaključila je, iako nije bila sigurna.

Bonnie Wilson rekla je kako Adam želi da Nell daruje njegovu odjeću i na taj način pomogne drugim ljudima. Pitala se jesu li mu poslije smrti predbacili što nije bio velikodušan s nekorisćenom garderobom prije nego što je upoznao nju.

Odlučila je svakako darovati i taj sako, zajedno s drugom odjećom. Stavila je ruke u džepove, provjeravajući je li što ostalo u njima. Svlačeći se, uvijek je sve vadio iz džepova, ali planirao je ponovno odjenuti taj sako sljedeći dan te je Nell znala da ga treba temeljito provjeriti ako želi biti sigurna.

U lijevom se džepu nalazio nedirnut, opeglan rupčić. Desni je džep bio prazan. Stavila je prst u džepić na prsima. I on je bio prazan.

Presavila je sako, ponovno otvorila posljednju kutiju koju je punila i stavila ga unutra. Već je počela zatvarati poklopac kad se sjetila da je taj sako imao i nekoliko unutarnjih džepova. Za svaki slučaj odlučila ih je provjeriti.

U unutarnjem džepu na desnoj strani sakoa nalazila se malena vrećica s dugmetom. Bila je plosnata, no Nell se učinilo da osjeti nešto pod prstima. Otkopčala je dugme, stavila ruku unutra i izvukla sićušnu smeđu kovertu.

Iz nje je izvadila ključ sefa. Na njemu je bio otisnut broj 332.

Poglavlje sedamdeset prvo

U petnaest sati Lisa Ryan je na radnom mjestu primila telefonski poziv koji je očekivala i ujedno ga se užasavala.

Detektiv Jack Sclafani rekao je da se on i detektiv Brennan svakako moraju naći s njom kad se vrati kući s posla.

— Upravo dolazimo od gospođe MacDermott — rekao je Sclafani.

Lisa je morala preuzeti poziv u vlasnikovu uredu.

— Razumijem — odgovorila je. Okrenula je leđa, ne želeći vidjeti neskrivenu radoznalost u šefovim očima.

— Moramo iskreno razgovarati — upozorio je Sclafani. — Znam da to nije bilo moguće prošli tjedan nakon što su djeca došla kući.

— Imam prijateljicu koja će odvesti djecu van na večeru. Odgovara li vam u osamnaest i trideset?

— To bi bilo u redu.

Glumeći vedro raspoloženje, Lisa je nekako prebrodila ostatak poslijepodneva.

Kad su detektivi stigli, otvorila je vrata i pokazala na šalicu kave u ruci. — Upravo sam je skuhalo.

Hoćete li i vi?

Bila je to ponuda reda radi, no Jack Sclafani ju je prihvatio, iako nije naročito mario za kavu ako prethodno nije jeo. Usprkos srdačnom dočeku, osjetio je da je Lisa Ryan očito preplašena i na oprezu. Morao ju je navesti da se opusti, želio je da dobije osjećaj kako su joj oni prijatelji.

— Nisam namjeravao prihvatiti, no dobro miriše — s osmijehom je odgovorio Brennan.

— Jimmy je volio moju kavu — rekla je Lisa skidajući šalice s police.

— Govorio je da imam čaroban dodir. To zvuči luckasto, dakako. Svi kuhamo kavu na isti način.

Pretpostavljam da se samo radilo o njegovoj predrasudi.

Ponijeli su šalice s kavom u dnevnu sobu. Sclafani je odmah primijetio da se maketa kuće iz snova više ne nalazi na stolu.

Lisa je slijedila njegov pogled. — Spremila sam je — rekla mu je. — Bilo je nekako teško gledati je svaki put kad smo djeca i ja bili u ovoj sobi.

— Mogu to razumjeti.

Zapis iz Kellynog dnevnika potakao me da je sklonim, pomislila je.

Svaki put kad pogledam mamčinu kuću iz snova, sjetim se kako mi je tatica dopuštao da promatram dok ju je pravio. Rekao je j da je to naša tajna, da je to njegov Božićni dar za mamicu. Nikad to j nisam odala ni živoj duši. Tatica mi toliko nedostaje. Nedostaje mi radovanje kući iz snova, posebno sobi koju je planirao sagraditi za mene.

Još je jednu tajnu Kelly zapisala u dnevnik, a Lisa je znala da će je morati podijeliti s detektivima. Odlučila je da neće čekati njihova pitanja.

— Mislim da ste obojica rekli da imate djecu — započela je. — Kad bi vam se nešto dogodilo, vjerujem da ne biste željeli da vas oni, ili bilo tko drugi, uostalom, procjenjuju na temelju jedne pogreške za koju ste osjećali da ste bili prisiljeni učiniti.

Pogledala je detektive. U njihovim je očima vidjela suosjećanje. Lisa se molila da to nije samo pretvaranje, profesionalni trik koji koriste kako bi je uvjerali da razumiju ono što se događalo Jimmyju.

— Reći ću vam sve što znam — nastavila je. — Ali preklinjem vas, izostavite Jimmyjevo ime iz istrage. One kutije s novcem bile su I zapečaćene. Što se mene tiče, netko ga je zamolio da ih pričuva, a on uopće nije znao što se u njima nalazilo.

— Ne vjerujete u to, Lisa — rekao je Jack Sclafani.

— Nisam sigurna u što vjerujem. Sigurna sam da bi Jimmy, da je znao kako su se u poslu koristili loši materijali koji su kasnije mogli prouzročiti tragičnu nesreću, na kraju ipak sve obznanio. I također znam da to sad mora izaći na vidjelo, budući da nema njega da sam o tome progovori.

— Rekli ste gospođi MacDermott da ste zapečaćene pakete pronašli u suprugovom ormariću — rekao je Brennan.

— Da. Ormarić za spise nalazi se u njegovoj radionici. Pregledavala sam ga, tražeći dokumente koje bih možda trebala sačuvati, kao što su izjave o porezu na dohodak. — Na Lisinim je usnama zatitrao osmijeh.

— Odrasla sam slušajući priču kako je moja prastrina u ormaru moga prastrica pronašla policu osiguranja za koju nije znala da postoji. Glasila je na dvadeset pet tisuća dolara, što je 1947. bio velik novac. — Zaustavila se i pogledala si u ruke, stišćući ih i opuštajući u krilu.

— Ja tamo dolje nisam pronašla policu osiguranja. Umjesto nje pronašla sam pakete.

— Nemate pojma odakle su došli?

— Ne. Ali mislim da mogu precizno odrediti vrijeme kad je učinio nešto zbog čega ih je dobio. Bilo je to devetog rujna prošle godine.

— Kako možete biti sigurni u to?

— Po dnevniku moje kćerke. — Lisin je glas zapeo.

— O, Bože, što to radim? — uzviknula je. — Zaklela sam se Kelly da nikad neću čitati njezin dnevnik. Opet će se začahuriti, pomislio je Jack Sclafani.

— Lisa — rekao je — u pravu ste kad kažete da obojica imamo djecu. Ne želimo nanijeti bol djetetu, kao što ne želite ni vi. Ali molim vas, recite nam što je napisala, a što se odnosilo na deveti rujan i zašto mislite da je to važno. Nakon toga otići ćemo odavde, obećajem vam.

Barem za sada, pomislio je Brennan gledajući partnera. Jack je dobar. Ponaša se kao stariji brat Lise Ryan. A najbolje je što zapravo tako misli.

Lisa je progovorila spuštene glave.

— Nakon što sam pročitala dnevnik, sjetila sam se da je u četvrtak, devetog rujna, Jimmy došao kući prilično kasno. Radio je na gradilištu u Upper West Sideu, negdje oko Stote ulice. Mislim da se radilo o projektu obnove stambene zgrade. Prije nego što se vratio kući primila sam telefonski poziv — netko je želio razgovarati sa Jimmyjem i rekao da je veoma hitno te čak želio znati ima li Jimmy mobitel. Jimmy nije vjerovao u te stvari. Upitala sam mogu li prenijeti poruku.

— Je li to bio muškarac ili žena?

— Muškarac. Imao je dubok, nervozan glas.

Lisa je ustala i otišla do prozora.

— Zamolio me da prenesem Jimmyju poruku »Posao je otkazan«. Užasno sam se bojala da to znači kako je Jimmy opet izgubio posao. Konačno je došao kući oko dvadeset jedan i trideset, a ja sam mu rekla za poziv. Strašno se uzrujao.

— Što podrazumijevate pod tim »uzrujao«?

— Probljedio je poput krpe i počeo se znojiti. Zatim se uhvatio za prsa. Na trenutak sam pomislila da ima srčani udar. No, onda se pribrao i rekao da je vlasnik tražio neke promjene koje je on već učinio i sad ih više ne može poništiti.

— Kako to da se tako jasno sjećate tog događaja?

— Razlog je nešto što je Kelly zapisala u dnevnik. U ono sam doba, naime, mislila da se Jimmy jednostavno pribojava kako će se dogoditi nešto zbog čega će ostati bez posla. Sjećam se da sam otišla u krevet nekih sat vremena nakon što je došao kući. On je rekao da će popiti pivo i opustiti se te da će mi se uskoro pridružiti. Kelly je zapisala u dnevnik kako se probudila i čula upaljenu televiziju. Sišla je u prizemlje, jer je spavala kad je Jimmy došao kući i željela mu je reći laku noć.

Lisa je prišla radnom stolu i izvadila komad papira iz ladice.

— Prepisala sam ovo iz njezinog dnevnika. Zapisano je pod datumom deveti rujan.

— »Sjedila sam u tatinom krilu. Bio je tako tih. Gledao je vijesti. Onda je iznenada počeo plakati. Željela sam otrčati po mamu, ali on me nije pustio. Onda je rekao da je sve u redu i da je njegova tuga naša tajna. Rekao je da je samo premoren i da je imao grozan dan na poslu. Odnio me natrag u krevet i otišao u kupaonicu. Čula sam kako povraća pa pretpostavljam daje pokupio gripu ili tako nešto.«

Lisa je namjerno presavila i pokidala papir koji je držala.

— Ne znam mnogo o zakonu, ali znam da se ovo na sudu ne smatra dokazom. Ako imate i mrvicu poštenja, nikad se nećete javno pozvati na to. No, rekla bih da posao za koji je Jimmy tvrdio da se »više ne može poništiti« stoji u središtu cijele te priče s novcem i mitom. Mislim da bi možda trebalo ispitati renoviranje stambene zgrade na kojoj je Jimmy radio devetog rujna prošle godine.

Detektivi su otišli nakon nekoliko minuta. Kad su sjeli u auto, Sclafani je progovorio.

— Misliš isto što i ja?

— Možeš se kladiti. Trebamo nabaviti kasetu sa svim kasnovečernjim vijestima od devetog rujna i provjeriti je li na kojima od njih objavljeno nešto što bi moglo biti povezano s velikim mitom koje je primio Jimmy Ryan.

Poglavlje sedamdeset drugo

Gospođa Nell MacDermott na telefonu, gospodine.

— Tajničin glas bio je pun isprike. — Rekla sam joj da ste zauzeti, ali prilično je ustrajna i kaže da morate prihvatiti njezin poziv. Što ću joj reći?

Peter Lang podigao je obrvu i na trenutak razmislio, pogledavši preko stola u pravnog savjetnika svoje tvrtke, Louisa Graymorea, s kojim je imao sastanak.

— Preuzet ću poziv — rekao je.

Razgovor s Nell bio je kratak. — Ovo je prilično iznenađenje — rekao je spustivši slušalicu.

— Želi me odmah vidjeti. Što misliš o tome, Lou?

— Nisi li rekao da te neki dan kad ste se vidjeli gotovo izbacila kroz vrata? Što si joj rekao?

— Rekao sam joj neka samo dođe. Bit će ovdje za dvadesetak minuta.

— Želiš da pričekam?

— Mislim da nije neophodno.

— Mogao bih je blago podsjetiti da je tvoja obitelj počela podupirati kampanje njezina djeda prije nego što ste se ti i ona rodili, a i dalje to čini — predložio je odvjetnik.

— Mislim da ne. Pokušao sam joj nježno nagovijestiti da ću rado podržati njezinu kandidaturu bude li se natjecala za kongresno mjesto. Nikad se u životu nisam tako smrznuo od nečijeg pogleda.

Graymor je ustao. Sjedokos i urban, on je bio glavni pravni savjetnik za nekretnine Peterovog oca, a zatim i Petera.

— Ako ti smijem ponuditi savjet, Peter, mislim da si napravio taktičku pogrešku što nisi bio sasvim pošten po pitanju planirane uporabe Kaplanove čestice.

— Zastao je. — Kod nekih ljudi pali iskren razgovor.

Lou je možda u pravu, pomislio je Peter kad je nedugo zatim tajnica uvela Nell u njegov ured. Iako je bila neobavezno odjevena, u jaknu od trapera i sportske hlače, njezino je držanje odavalo visoku klasu. Također je bila veoma privlačna, pomislio je primijetivši kako joj nepričvršćene vitice kose ležerno uokviruju lice.

Čak i najprofinjeniji posjetitelji njegova ureda obično prokomentiraju veličanstven pogled i pomno odabran namještaj. No, Peter je imao osjećaj da Nell uopće nije bila svjesna ničega — ni pogleda, ni namještaja, ni skupocjenih slika na zidovima.

Kimnuvši glavom, dao je znak tajnici neka otprati Nell do naslonjača pokraj prozora koji je gledao na rijeku Hudson.

— Moram razgovarati s tobom — naglo je rekla Nell kad je sjela.

— Zato si ovdje, zar ne? — rekao je, nasmiješivši se.

Nell je nestrpljivo odmahнула glavom.

— Ne poznajemo se dobro, Peter, ali mnogo smo puta imali priliku sresti se tijekom godina. Međutim, to me sad ne zanima. Zanima me koliko si dobro poznao mog muža i zašto si mi neki dan lagao po pitanju planirane uporabe posjeda koji je Adam kupio od Kaplanovih.

Lou je pogodio ravno u metu, pomislio je Peter Lang. S ovom se ženom ne valja pretvarati.

— Nell, dopusti mi da kažem ovako. Više sam puta susreo Adama dok je radio za Waltersa i Arsdalea. Moja tvrtka već mnogo godina surađuje s njihovom tvrtkom na građevinskim projektima.

— Bi li se nazvao Adamovim prijateljem?

— Ne. Iskreno rečeno, ne bih. Poznao sam ga i to je sve. Nell je kimnula.

— Koje je bilo tvoje mišljenje o njemu kao o arhitektu? Prema tvojoj priči od neki dan čovjek bi pomislio da je svidjet izgubio genija. Lang se nasmiješio.

— Mislim da nisam išao baš tako daleko, zar ne? Pokušavao sam ti nagovijestiti kako ne bismo mogli upotrijebiti njegov nacrt za projekt Vandermeer. Da budem potpuno iskren, samo iz učtivosti prema tebi rekao sam kako bismo prihvatili taj nacrt da je Adam poživio. A kako ti on očito nije rekao da nije dobio posao, činilo mi se da nema smisla priopćavati ti tu prilično lošu vijest nakon njegove smrti.

— Također si lagao rekavši da posjed koji je sad u mom vlasništvu trebaš samo radi dodatnih zelenih površina — odlučno je rekla Nell.

Ne odgovorivši, Lang je prišao zidu i pritisnuo dugme. Skriveno platno počelo se spuštati, osvijetljeno odozda. Na platnu se nalazila panorama Manhattana. Na njoj su zgrade i projekti, označeni brojevima i ocrtani plavom bojom, obilježavali krajobraz od sjevera do juga, od istoka do zapada. Zlatnim slovima ispisana legenda na desnoj strani prikazivala je popis imena i položaja različitih posjeda.

— Ovo što je označeno plavom bojom predstavlja posjede obitelji Lang na Manhattanu, Nell. Kao što sam rekao detektivima, koji samo što me nisu optužili za postavljanje bombe koja je raznijela Adamov brod, želio bih doći do Kaplanovog posjeda jer sad imamo veličanstven nacrt koji želimo provesti u stvarnost, no potreban nam je dodatni komadić zemljišta.

Nell je prišla crtežu koji je pokazivao i pomno ga proučila. Zatim je kimnula glavom.

Peter Lang pritisnuo je dugme i platno se ponovno smotalo.

— Potpuno si u pravu — tiho je rekao.

— Nisam bio iskren s tobom i ispričavam se zbog toga. Želio bih spojiti Kaplanov posjed s Vandermerovim zemljištem jer upravo je u tom predjelu moj djed našao prvi smještaj kad se kao osamnaestogodišnji useljenik iskrao s broda iz Irske. Želio bih podići raskošnu zgradu s tornjem koja bi bila neka vrsta spomenika onome što su postigle tri generacije Langovih — moj djed, moj otac i ja. Kako bih to ostvario upravo na tom mjestu, potrebno mi je Kaplanovo zemljište.

Pogledao je ravno u nju.

— No, ne dobijem li ga, idem dalje. Druga će se mogućnost pojaviti u okolici, prije ili kasnije.

— Zašto nisi sam kupio Kaplanov posjed?

— Jer nisam imao koristi od njega sve dok s Vandermeerove vile nije skinut status povijesne znamenitosti, a kad se to dogodilo, bilo je potpuno neočekivano.

— Zašto onda misliš da ga je Adam kupio?

— Ili je imao izvanrednu moć predviđanja ili je netko iz Gradskog odbora propjevao o preokretu u statusu vile. Kad smo već kod toga, nemoj misliti da se to ne istražuje.

— Primijetila sam da je Langov toranj već na popisu kao dio tvog krajobraza. — Pokazala je na zid gdje se prethodno nalazilo platno.

— Očito si bio prilično siguran da ćeš biti u stanju graditi na toj lokaciji.

— Prilično sam se nadao, Nell, nisam bio siguran. U ovom poslu uvijek pretpostavljaš da ćeš dobiti ono za čim težiš. Naravno, ne ispadne uvijek tako, ali ljudi koji ulažu u nekretnine uglavnom su optimisti.

Imala je još jedno pitanje prije odlaska.

— Poznaš li nekoga pod imenom Harry Reynolds? — Nell je pažljivo promatrala Petera Langa, ispitujući njegovu reakciju.

Lang je izgledao zbunjen, a zatim mu se lice ozarilo.

— Poznao sam jednog Henryja Reynoldsa, još na Sveučilištu u Yaleu. Predavao je srednjovjekovnu povijest. Ali on je umro prije deset godina. Nitko ga nikad nije zvao Harry. Zašto pitaš?

Nell je slegla ramenima. — Ništa važno.

Otrpato ju je do dizala.

— Nell, na tebi je da odlučiš što ćeš učiniti sa svojom imovinom. Ja sam poput igrača koji se zapali kad dođe na mjesto udaraca, ali ako sva tri puta promaši, ne gubi mnogo vremena na žaljenje. Želi li podići prosjek uspješnih udaraca, odmah počinje razmišljati što će učiniti kad sljedeći put dođe u bazu.

— Nisi tu pjesmu pjevao neki dan.

— Neke su se stvari promijenile otada. Nijedan komad zemlje nije toliko vrijedan da bih trpio policijsko ispitivanje kao da sam ubojica. Slušaj, moja ponuda za kupovinu tog zemljišta još stoji. Kako bih ti pokazao da sam zaista poslovan, u ponedjeljak navečer povući ću je.

Peter, nećeš dobiti izviđačku medalju za iskrenost, razmišljala je Nell dok je dizalo poniralo od vrha zgrade do predvorja. Imaš gotovo manijački ego. Što se tiče tog posjeda, ni na trenutak nisam povjerovala da bi ga se samo tako odrekao. Štoviše, vjerujem da ga toliko jako želiš da te sve boli od toga. No, to nije važno i čak nije ni pravi razlog moga dolaska ovamo. Trebala sam odgovor i vjerujem da sam ga dobila.

Negdje duboko u sebi Nell je bila sigurna da je sad znala sve što je trebala znati o Peteru Langu. Taj je osjećaj bio nalik sigurnosti koju je osjetila onih nekoliko puta u životu kad je začula kako joj se obraćaju mrtvi roditelji.

Bila je jedini putnik u dizalu. Dok je ono jurilo nizbrdo, glasno je progovorila.

— Peter Lang, tvoje ruke nisu okaljane krvlju.

Poglavlje sedamdeset treće

Dan Minor s nestrpljenjem je očekivao i ujedno se užasavao provjeriti telefonsku sekretaricu na kraju radnoga dana. Iz nekog razloga sam čin agresivnog traganja za majkom bio je popraćen osjećajem da vijesti neće biti dobre ako i budu saznali gdje se nalazi.

Kad je u četvrtak stigao kući, čekala ga je Macova poruka.

— Nazovi me, Dan. Važno je.

Po mračnom tonu glasa Corneliusa MacDermotta Dan je znao da je potraga završena.

Doktor Dan Minor bio je kirurg čiji su prsti držali najpreciznije instrumente, čija bi i najmanja kriva procjena mogla biti kobna po ljudski život. No, ti su prsti drhtali dok je nazivao ured Corneliusa MacDermotta.

Bilo je petnaest do pet, točno kad je rekao Macu da obično dolazi kući iz bolnice. Kad je telefon zazvonio, Mac nije čekao da Liz prespoji poziv, nego je sam podigao slušalicu.

— Primio sam tvoju poruku, Mac.

— Ne postoji jednostavan način da se ovo kaže, Dan. Ujutro ćeš obaviti konačnu identifikaciju, ali slika koju si mi dao poklapa se sa slikom beskućnice koja je umrla prošlog rujna. Osnovni su podaci točni, a za grudnjak joj je bila pričvršćena ista ona slika koju ti nosiš sa sobom.

Dan je progutao knedlu koja mu se stvorila u grlu, gušeći ga.

— Što joj se dogodilo?

Cornelius MacDermott oklijevao je. Ne mora baš sve znati, pomislio je.

— Kuća u koju se smjestila izgorjela je. Ugušila se.

— Ugušila! — Blagi Bože, tjeskobno je pomislio Dan. Nije li barem toga mogla biti pošteđena?

— Dan, znam kako ti je teško. Hajdemo zajedno večerati. Dan je s naporom progovorio.

— Ne, Mac — uspio je reći. — Mislim da večeras nekako trebam biti sam.

— Razumijem. Nazovi me onda sutra u devet ujutro. Naći ćemo se u uredu sudskog patologa. Onda ćemo se dogovoriti o daljnjim postupcima.

— Gdje se sad nalazi?

— Sahranjena je. Na sirotinjskom groblju.

— Znaju li sa sigurnošću na koje su mjesto stavili tijelo?

— Znaju. Možemo srediti ekshumiranje.

— Hvala, Mac.

Dan je spustio slušalicu, izvadio novčanik i bacio ga na stolić te sjeo na kauč. Iz novčanika je izvadio fotografiju koju je nosio sa sobom još od šeste godine života. Podigao ju je.

Prolazile su minute, sat, sat i pol vremena, a Dan je sjedio nepomično, naprežući se prizvati u sjećanje sve uspomene na nju, koliko god nejasne bile.

O, Quinny, zašto si morala umrijeti na takav način?, upitao je.

I zašto si se, majko, optuživala za ono što mi se dogodilo? Nije to bila tvoja krivnja. Ja sam bio glupi klinac koji je skrivio nesreću.

Ali, na kraju je sve ispalo dobro, zapravo više nego dobro. Želio sam da barem to znaš, pomislio je.

Zazvonilo je na vratima. Nije se obazirao. Ponovno je zazvonilo, ovaj put uporno.

K vragu! Ostavite me na miru, pomislio je. Ne želim ići na piće sa susjedima.

Dan je nevoljko ustao, prešao preko sobe i otvorio vrata. Na vratima je stajala Nell MacDermott.

— Mac mi je rekao — kazala je.

— Tako mi je žao, Dan.

Bez riječi zakoračio je u stranu i pustio je unutra. Zatvorio je vrata, zagrlio je i počeo plakati.

Petak, 23. lipnja

Poglavlje sedamdeset četvrto

U petak ujutro poslan je kurir da pokupi kasete sa snimljenim kasnovečernjim novostima od devetog rujna svih šest najvećih njujorških televizijskih postaja. Nakon što ih skupi, naređeno mu je da ih dostavi u ured okružnog tužitelja.

Detektivi Sclafani i Brennan sačekali su kurira, a zatim uzeli su kasete i odnijeli ih u tehničku prostoriju na devetom katu. Probijajući se kroz labirint opreme i žica, izabrali su video rekorder i televizor koji su stajali izdvojeni na jednom kraju sobe. Brennan je privukao stolice, dok je Sclafani stavio kasetu postaje CBS u video rekorder.

— Vrijeme je za predstavu — rekao je partneru.

— Izvadi kokice.

Naslovna je vijest govorila o požaru koji je progutao Vandermeerovu vilu na uglu Dvadeset osme ulice i Sedme avenije.

Dana Adams, novinarka CBS-a, izvještavala je uživo s lica mjesta.

— Vandermeerova vila, podignuta na jednoj od najstarijih izvornih nizozemskih farmi u gradu i povijesna znamenitost koja je posljednjih godina zjapila prazna, noćas je nestala u požaru. Vatra koja je prijavljena lokalnoj policijskoj postaji u devetnaest sati i trideset četiri minute brzo se proširila zgradom, u jednom trenutku progutavši čitav krov. Na informaciju da su susjedi u i oko građevine ponekad vidali beskućnike, vatrogasci su riskirali živote pretražujući zgradu. Potraga je imala tragičan ishod: U kupaonici na katu otkrili su tijelo beskućnice koja je očito umrla od udisanja dima. Vjeruje se da je ona prouzročila vatru koja je zahvatila zgradu. Vlasti kažu da je izvršena probna identifikacija, ali žrtvino ime neće se obznanimati sve dok se ne potvrdi identifikacija te ne pronađu i obavijeste najbliži rođaci. Izvješće je završilo i započela je reklama.

— Vandermeerova vila! — uskliknuo je Sclafani.

— Ona je u Langovom posjedu, zar ne?

— Da, a Cauliff je posjedovao susjedno zemljište.

— Što znači da su obojica mogli imati koristi od tog požara.

— Točno.

— U redu, pogledajmo ostale kasete, samo za slučaj da postoji još nešto što je moglo biti povezano s velikim mitom Jimmyja Ryana.

Nakon gotovo tri sata nisu pronašli nijednu drugu priču ni nai jednoj drugoj postaji za koju bi se moglo naslutiti da se ticala Jimmyja Ryana. Dakako, sve su postaje opširno pokrile uništenje stare vile.

Predali su kasete tehničkoj službi i rekli neka ih umnože sigurnosti radi.

— I spojite šest reportaža o Vandermeerovoj vili — zapovjedio je Sclafani tehničaru.

Vratili su se u Sclafanijev ured kako bi ponovili sve što su saznali.

— Što imamo? — upitao je Brennan.

— Koincidenciju, a obojica znamo da je to ružna riječ, i mišljenje desetogodišnje djevojčice da joj se tata uzrujao gledajući vijesti. Možda je tata nakon dva piva jednostavno osjetio da mu ne ide u životu.

— Lisa Ryan rekla je da je u to doba govorio kako se telefonski poziv »otkaži posao« odnosi na neki dodatni posao koji je već obavio.

— Pretpostavljam da je to lako provjeriti. — Brennan je ustao.

— Vidjeli smo već slučajeve da su beskućnici slučajno izazvali požar u napuštenim zgradama — zamišljeno je rekao. — I da su drugi ljudi izgubili život zbog toga.

— Pogledajmo to iz drugog ugla — predložio je Sclafani. — Kad se zna da je u zgradi koja je izgorjela bio nastanjen beskućnik, najjednostavnije je pretpostaviti da je upravo on prouzročio požar.

— Mislim da se obojica slažemo kako je vrijeme da dobro; provjerimo što se točno dogodilo devetog rujna u Vandermeerovoj vili.

— George Brennan izvadio je bilježnicu. — Počet ću kopati na tome kraju. Da vidimo. To je Dvadeset osma ulica, na istočnoj strani Sedme avenije. Dosje bi trebao biti u Trinaestoj policijskoj postaji.

— Ja ću ponovno krenuti u potragu s ključem »kurirke« Winifred Johnson — rekao je Sclafani.

— Moramo pronaći banku u kojoj se nalazi taj sef.

— Ako nije prekasno.

— Ako nije prekasno — složio se Sclafani.

— Ako je osmogodišnji klinac iz Wilingtona u pravu, netko je prije eksplozije iskočio s broda. Ja sad polazim od pretpostavke da je osoba koju je vidio bila Winifred Johnson. Ona je u tom slučaju čak i bez ključa mogla doći do pretinca.

— Shvaćaš li da upravo pratimo tragove koje su nam priskrbili dalekovidni osmogodišnjak i desetogodišnjakinja koja vodi dnevnik? — s uzdahom je rekao Brennan.

— Mama mi je govorila da će biti ovakvih dana.

Poglavlje sedamdeset peto

U petak ujutro Nell je nazvala starački dom Old Woods Manor kako bi se raspitala o majci Winifred Johnson. Prespojili su je sestri na drugom katu.

— Zaista je u velikoj depresiji — rekla joj je sestra.

— Winifred je bila veoma brižna kćer. Svake bi subote dolazila ovamo u posjet, a ponekad čak i preko tjedna u večernjim satima.

Winifred, vjerna kćer. Winifred, plivačica. Winifred zvana Kurirka. Winifred, ljubavnica Harryja Reynoldsa. Koja je od tih osoba uistinu bila, pitala se Nell, ili je možda bila sve četiri osobe u jednoj? I nalazi li se sad u Južnoj Americi ili na jednom od onih karipskih otoka s kojeg je ne bi poslali natrag u Sjedinjene Države čak ni da vlasti otkriju daje tamo?

— Mogu li nešto učiniti za gospođu Johnson? — upitala je.

— Najbolje što možete učiniti je da je posjetite — otvoreno je rekla sestra. — Želi razgovarati o kćerki, a bojim se da je drugi štićenici doma izbjegavaju. Znae, malo je čangrizava.

— Namjeravala sam je doći posjetiti sljedeći tjedan — rekla je Nell. Želi razgovarati o kćerki, pomislila je. Je li moguće da bi mi gospođa Johnson mogla reći nešto što bi nagovijestilo gdje se Winifred sad nalazi, pod pretpostavkom da je još uvijek živa?

— No, doći ću danas — obećala je. — Mogu stići oko podneva. Spustila je slušalicu i prišla prozoru. Bilo je sivo, kišno jutro.

Kad se probudila, dugo je ležala u krevetu zatvorenih očiju, ponovno pretresajući sve što joj se dogodilo u posljednja dva tjedna.

Zamislila je Adamovo lice, crtajući u mislima i najmanju pojedinost. Onog posljednjeg jutra nije bilo ni traga osmijehu koji ju je zarobio kad su se upoznali. Bio je razdražljiv i nervozan i tako je žarko želio otići da je zaboravio sako i aktovku.

Sako u kojem se nalazio ključ sefa s brojem 332.

Trebala bih predati ključ detektivima, pomislila je Nell ušavši u kupaonicu i paleći tuš. Znam da bih trebala. Ali ne dok... Nije završila misao.

Zamisao, groteskna i bizarna, počela joj se stvarati u umu — zamisao koju je mogla potvrditi ili opovrći kad bi zadržala taj ključ.

Ionako im drugi ključ neće pomoći da brže pronađu banku, zaključila je zakoračivši pod vrelu vodu.

Gotovo je povjerala Danu što planira učiniti i zašto je to neophodno, no sinoć nije bio pravi trenutak za to. Bio je trenutak da mu dopusti govoriti o vlastitoj tuzi i boli. Kolebljivim, isprekidanim rečenicama ispričao joj je o nesreći zbog koje je njegova majka pobjegla, o dugim mjesecima u bolnici kad se neprestano molio da se vrata sobe otvore i da je vidi kako stoji na pragu. Zatim joj je pričao kako mu je odanost bake i djeda pomogla da fizički i emocionalno zacijeli.

— Znam da ću, kad budem u stanju premjestiti majku u obiteljsku grobnicu u Marylandu, početi osjećati mir pri pomisli na nju — konačno je rekao.

— Neću se buditi usred noći pitajući se je li negdje na ulici, promrzla, gladna ili bolesna.

Rekla sam mu kako iskreno vjerujem da nas ljudi koje volimo zapravo nikad ne napuštaju, razmišljala je Nell dok joj je voda pljuštala po licu. Ispričala sam mu kako su se mama i tata došli oprostiti od mene.

Pitao me je li mi Adam rekao zbogom na isti način. Samo sam odmahнула glavom. Sinoć nisam željela razgovarati o Adamu.

Oko dvadeset dva sata otišla je u kuhinju i njuškala uokolo, tražeći sastojke za večeru.

— Očito nisi jedan od onih neženja koji su ujedno sladokusci i kuhari — rekla mu je s osmijehom.

Pronašla je jaja, sir i rajčice te uspjela napraviti omlet, tost i kavu. Dok su jeli, čak se uspio malo našaliti.

— Možeš li ti postati nevidljiva, Nell? Pokušavao sam odgonetnuti kako si uspjela proći pokraj vratara. Gori je od zatvorskog čuvara. Ako nisi stanar, moraš gotovo dati uzorak krvi da bi ušao.

— Netko je u zgradi priređivao zabavu. Pridružila sam se skupini od šestero-sedmero ljudi, a kad su izašli na četvrtom katu rekla sam liftboju da idem k tebi. Pustio me van na ovom katu i pokazao na tvoj stan. Bojala sam se da ne bi odgovorio na interfon ili da bi me odbio primiti da sam se najavila.

— E, tu bi tvoja moć predviđanja bila pogrešna. Rekao bih:

»Popni se, Nell. Trebam te.« — Uputio joj je postojan pogled.

Bila je gotovo ponoć kad je Dan sišao s njom u prizemlje i smjestio je u taksi.

— Neću se moći sastati s Macom u Bellevueu negdje do podneva — rekao je. — Ujutro imam na rasporedu dvije operacije.

Petnaest minuta kasnije, kad je stigla kući, Nell je pronašla njegovu poruku na sekretarici.

— Nell, mislim da ti nisam zahvalio što si došla večeras. Osjetio sam ono što bih kao dijete osjetio da su se bolnička vrata otvorila i na njima se pojavila prekrasna žena koju sam volio. Znam da je vraški smjelo od mene govoriti tako i obećajem da neću reći ništa slično barem narednih šest mjeseci. Jasno mi je da si tek dva

tjedna udovica. Radi se samo o tome da sam strašno zahvalan što si došla u moj život.

Izvadila je vrpču iz telefonske sekretarice i stavila je u ladicu komode.

Dok je izlazila iz tuš kabine, snažno se brisala ručnikom, sušila kosu i odijevala svijetloplave hlače od gabardena i plavobijelu košulju muškog kroja, Nell je čitavo vrijeme razmišljala o toj vrpči.

Došla je u iskušenje otići do ladice, izvaditi je i ponovno pustiti. Predstavljala je barem nagovještaj sretnije budućnosti. No, znala je da danas neće biti onog posebnog, gotovo čarobnog osjećaja kojeg je imala jučer kad je čula poruku.

Zapravo se užasavala dana koji je bio pred njom. Osjećala je da će se dogoditi nešto užasno. Znala je to kad je tog jutra otvorila oči, nakon noći pune hirovitih snova. U zraku oko nje lebdjela je katastrofa, otprilike onako kao što spiralni crni oblak tornada visi s neba prije nego što dotakne tlo i razori sve što mu se nađe na putu.

Sve je to osjećala, no istovremeno je znala da je nemoćna spriječiti, o čemu god se radilo. Ona je bila dio toga, glumica u neizbježnom prizoru koji se mora odigrati, koji se ne može izbjeći. Zahvaljujući vlastitom iskustvu tijekom godina, kao i Gertinom utjecaju, shvatila je da proživljava predosjećaj.

Predosjećaj: Znanje o budućem događaju do kojeg se dolazi izvanosjetilnim putem.

Gert joj je to objasnila. Nekoliko gaje puta iskusila.

Stavljajući sjajilo na usne, Nell je pokušavala razumno razgovarati sa sobom. Kad sam neki dan osjetila vrućinu, vatru i ponestajanje zraka, mislila sam da se radilo o predosjećaju. No, kad se Danova majka ugušila u onom požaru, sigurno je proživljavala upravo to. Jesam li uhvatila neke vibracije koje su dolazile od nje?

Samo će vrijeme pokazati.

Pitanja koja su je cijele noći progonila u snu još su joj jednom odjeknula u glavi. Je li netko doista iskočio s broda? Ako je netko uistinu izbjegao eksploziju, je li to bila Winifred? Ili je to bio plaćeni ubojica koji se skrivao u strojarnici?

Ili je to bio Adam?

Bilo je to pitanje na koje je morala dobiti odgovor. A ako je bila u pravu, znala je kako će ga pronaći.

Poglavlje sedamdeset šesto

I Dan Minor u podne je otvorio vrata ureda sudskog patologa na uglu Tridesete ulice i Prve avenije. Mac ga je čekao u prijamnom uredu.

— Žao mi je što kasnim — rekao je Dan.

— Ne kasniš — rekao je Mac. — Ja uvijek dođem prerano. Nell mi je rekla da na taj način pokazujem nadmoć nad ljudima. — Stisnuo je Danovu ruku.

— Užasno mi je žao što je ovako ispalo.

Dan je kimnuo. — Znam to i cijenim tvoju pomoć.

— Nell je bila šokirana kad sam joj rekao. Siguran sam da će ti se javiti.

— Već jest. Sinoć mi je došla praviti društvo. — Na Danovim je usnama zatitrao smiješak. — Nakon što me izvijestila da nemam gotovo ničega u kuhinji, čak mi je spremila večeru.

— To baš slični na Nell — rekao je Cornelius MacDermott. Pokazao je glavom prema vratima pokraj prijamnog ureda.

— Službenik u onoj sobi pripremio je spis o tvojoj majci pa ga možeš pogledati.

U spisu su se nalazile fotografije Quinnyinog lica i nagog tijela. Bila je tako mršava, pomislio je Dan, sigurno je imala anemiju. Bilo je to očigledno isto lice kao na kompjutorski izrađenoj slici, no Danu se učinilo da mu se u smrti vratio neki spokoj. Visoke jagodične kosti, uski nos i široke oči bili su isti kao na mladoj ženi koje se sjećao.

— Jedina karakteristična obilježja na tijelu bili su ožiljci na dlanovima — rekao je službenik. — Sudski patolog pripisao ih je opekotinama.

— To ima smisla — potvrdio je Dan dubokim i tužnim glasom.

Tamo se nalazila i fotografija slike koju je uvijek nosio sa sobom.

— Gdje je sad ta slika? — upitao je.

— Čuvaju je kao dokaz. Nalazi se u sobi s dokaznim materijalima u Desetoj policijskoj postaji.

— Dokaz! Dokaz čega?

— Ne trebaš se uzrujavati — umirujuće je rekao Mac.

— Ona sigurno nije namjeravala zapaliti tu zgradu, ali vještaci su zaključili da je devetog rujna noć bila neobično hladna za to doba godine. Quinny je očito bacila neke otpatke u kamin, zapalila vatru i otišla u kupaonicu. Regulator oduška nije bio otvoren, a njezine su stvari stajale preblizu plamenu. Za nekoliko minuta kuća se pretvorila u pakao.

— Moja je majka možda umrla u toj vatri, ali nije je potpalila — sa sigurnošću je rekao Dan. — A reći ću vam i zašto. — Duboko je udahnuo. — Još bolje, pokazat ću vam zašto.

Poglavlje sedamdeset sedmo

Nell se taman spremala izaći iz stana kad je nazvala Gert.

— Nell, draga, još uvijek imaš u planu ostaviti sutra one kutije u trgovinici rabljenom robom, zar ne?

— Da, nisam zaboravila.

— I zapamti, budeš li trebala pomoć kod pakiranja, rado ću doći do tebe.

— Hvala, teta Gert, ali kutije su već spakirane i spremne za odnošenje — rekla je Nell. — Dogovorila sam s prijevoznom službom koju inače koristim da pošalju nekoga s kombijem. Vozač će mi pomoći odnijeti kutije u trgovinu i istovariti ih, tako da će sve biti u redu.

Gert se pokajnički nasmijala.

— Trebala sam znati da si već sve smislila. Tako si organizirana.

— Nemoj to govoriti, jer bojim se da nije tako. Bacila sam se na taj posao samo zato što sam htjela ukloniti sve te uspomene iz stana.

— O, Nell, to me podsjetilo na nešto: pregledavala sam neke fotografije, pokušavajući odlučiti koje ću staviti u novi album i...

— Žao mi je, teta Gert, ali bojim se da ću zakasniti, zaista moram krenuti. Za manje od sat vremena moram biti u White Plainsu.

— O, draga moja, oprost. Svakako, samo kreni. Dakle, mogu računati da ćemo se sutra vidjeti u trgovinici?

— Svakako. Vozač će doći u deset sati pa me možeš očekivati oko deset i trideset.

— To je u redu, Nell. Sad ću te pustiti. Zbogom, draga. Vidimo se sutra.

Blažena bila, pomislila je Nell spuštajući slušalicu. Prihodi telefonske tvrtke koju koristi teta Gert smanjit će se za dvadeset posto kad ona umre.

Prije ulaska u sobu gospođe Johnson, Nell se zaustavila na šalteru dežurne sestre na drugom katu.

— Ja sam Nell MacDermott, došla sam posjetiti gospođu Johnson. Jutros sam razgovarala s vama.

Sestra, žena ugodna lica i prosijede kose, ustala je.

— Rekla sam joj da ćete doći, gospođu MacDermott. Mislila sam da će je to razvedriti, i jest, ali samo na kratko. Nedugo nakon vašeg poziva nazvao je vlasnik njezina stana. Čini se da želi izbaciti namještaj iz stana i to ju je strašno uzrujalo. Bojim se da će se iskaliti na vama.

Koračajući hodnikom, prošle su pokraj malene blagovaonice s tri stola za kojima su sjedili ljudi za ručkom.

— Imamo glavnu blagovaonicu u prizemlju, ali neki ljudi misle da je ugodnije doručkovati i ručati sa susjedima s istog kata te im pokušavam ugoditi — rekla je sestra.

— Po onome što sam vidjela no postoji gotovo ništa što ne činite za svoje štitićenike — primijetila je Nell.

— Ne uspijevamo samo u jednome: ne možemo ih usrećiti. A, na žalost, to je vjerojatno ono što najviše trebaju. To je i razumljivo, dakako. Stari su. Boli ih. Nedostaju im muževi, ili žene, ili djeca, ili prijatelji. Neki se veoma dobro priviknu na život ovdje. Neki, međutim, ne, i bolno je gledati ih kako pate. Postoji stara izreka: Što smo stariji, to smo teži. Otkrili smo da ljudi koji su po prirodi optimisti imaju najbolje šanse da budu relativno zadovoljni.

Približile su se sobi gospođe Johnson.

— Slutim da se gospođa Johnson nije dobro prilagodila — rekla je Nell.

— Ona je svjesna toga da u staračkom domu ne može biti bolje nego što je ovdje, ali kao i svi, više bi voljela biti u vlastitom domu, a u njezinom slučaju također imati glavnu riječ. Sigurna sam da ćete o svemu tome i sami čuti od nje.

Zaustavile su se pred djelomično otvorenim vratima apartmana gospođe Johnson. Sestra je pokucala.

— Imate društvo, gospođu Johnson.

Ne sačekavši odgovor, gurnula je vrata. Nell ju je slijedila unutra.

Rhoda Johnson nalazila se u spavaćoj sobi malenog apartmana. Ležala je na posteljini, naslonjena na jastuke, a preko nje je bila prebačena karirana deka.

Kad su ušle u sobu, otvorila je oči.

— Nell MacDermott? — Bilo je to pitanje.

— Da. — Nell je bila šokirana vidjevši koliko se izgled gospođe Johnson promijenio u odnosu na njezin prošli posjet.

— Želim da mi učinite uslugu. Winifred mi je obično donosila kolač od kave iz pekarnice u trgovačkom centru nekih kilometar i pol odavde. Hoćete mi danas vi donijeti jedan? Ne mogu jesti ovu hranu, bezukusna je.

O, čovječe!, pomislila je Nell.

— Rado ću to učiniti, gospođu Johnson.

— Ugodan posjet — vedro je rekla sestra.

Nell je privukla stolicu i sjela pokraj kreveta.

— Ne osjećate se baš sjajno danas, zar ne, gospođo Johnson? — upitala je.

— Dobro sam. Ali ljudi ovdje nisu naročito ljubazni prema meni. Vidite, znaju da ne potječem iz nekog izobilja pa se ne obaziru na mene.

— Ne znam je li tako. Sestra koja je upravo bila sa mnom predložila je da vas danas dođem posjetiti jer ste se osjećali malo potišteno. A činilo mi se da ste također veoma dragi gospođi koja me dovela ovamo prošli tjedan.

— One su u redu. Ali, uvjeravam vas da se ljudi koji poslužuju po sobama, čiste prostorije i rade slične stvari, definitivno ponašaju drukčije prema meni otkad nema Winifred da im tutne u šaku novčanice od dvadeset dolara.

— To je bilo velikodušno od nje.

— Rasipanje novca, kako se pokazalo. Ne biste li pomislili da će sad, kad je više nema, imati malo samilosti?

Rhoda Johnson počela je plakati.

— Uvijek je bilo tako... ljudi su me iskorištavali. Živjela sam četrdeset dvije godine u tom stanu, a sad me vlasnik želi izbaciti za dva tjedna. Imam odjeću u ormarima, tamo je i majčin kvalitetan porculan. Vjerujete li da svih tih godina nisam razbila ni jednu jedinu šalicu?

— Gospođo Johnson, idem samo nešto upitati sestru — rekla je Nell.

— Odmah se vraćam.

Vratila se za manje od pet minuta.

— Dobre vijesti — rekla je. — Baš kao što sam i očekivala, dopustit će vam da namještaj donesete ovamo, ako želite. Možemo se dogovoriti da vas sljedeći tjedan odvezem u stan, a vi ćete izabrati omiljene predmete koje ćete prenijeti ovamo. Sredit ću vam dostavu.

Rhoda Johnson sumnjičavo ju je pogledala.

— Zašto to činite?

— Jer mi je žao što ste izgubili kćerku — rekla je Nell.

— A ako će vas utješiti to što ćete oko sebe imati drage predmete, onda bih voljela da se to ostvari.

— Možda mislite da mi nešto dugujete zato što je Wilfred bila na brodu vašega muža. Da je ostala kod Waltersa i Arsdalea, otišla bi ravno kući nakon posla i danas bi bila živa!

Lice Rhode Johnson smežuralo se dok su joj suze klizile niz obraze.

— Winifred mi tako strašno nedostaje. Nikad nije propustila posjetiti me subotom, ni jedan jedini put. Preko tjedna nije uvijek uspijevala doći navečer, ali subota je bila naš dan za posjete, uvijek. Posljednji sam je put vidjela večer prije nego što je umrla.

— To je bilo u četvrtak navečer, prije dva tjedna — rekla je Nell.

— Je li to bio lijep posjet?

— Bila je malo uzrujana. Rekla je da je željela svratiti u banku, ali je zakasnila.

Nell je nagonski postavila sljedeće pitanje.

— Sjećate li se u koliko je sati stigla ovamo te večeri?

— Nije baš bila večer. Bilo je to u četvrtak poslijepodne, malo poslije pet. Sjećam se jer sam upravo večerala kad je došla, a uvijek večeram u pet sati.

Banke se zatvaraju u pet, pomislila je Nell. Winifred je imala pregršt vremena stići u banku na Manhattanu prije odlaska u White Plains. Dakle, sigurno je posjećivala banku ovdje u blizini.

Rhoda Johnson otrla je oči nadlanicom.

— Ne bih trebala nastaviti ovako. Znam da neću još dugo biti ovdje. Srce mi je takvo da gotovo ne može biti gore, a i dalje radi. Često sam pitala Winifred što bi učinila da mi se nešto dogodi. Zna li što mi je uvijek odgovarala?

Nell je čekala.

— Govorila je da bi dala otkaz i otišla prvim zrakoplovom u nepoznato. Pretpostavljam da je to bila njezina mala šala. — Uzdahnula je.

— Ne bih vas trebala zadržavati, Nell. Učinili ste mi veliku uslugu što ste došli ovamo. A sad, obećali ste mi danas donijeti kolač od kave, zar ne?

Pekarnica se nalazila u trgovačkom centru udaljenom desetak minuta vožnje od staračkog doma. Nell je kupila kolač od kave, a onda na trenutak zastala na pločniku ispred pekarnice. Kiša je popustila, ali nebo je bilo prekriveno teškim oblacima. Na desnoj strani, nedaleko od trgovačkog centra, vidjela je veliku banku. Imala je vlastiti kružni prilaz i zasebno parkiralište. Zašto ne? — pomislila je Nell uputivši se prema automobilu. To je dobro mjesto za početak.

Odvezla se do banke, parkirala i ušla. Na šalteru u dnu prostorije nalazio se metalni natpis: 'SEFOVI'.

Nell je prišla šalteru i otvorila torbu. Izvadila je novčanik i izvukla smeđu koverticu koju je pronašla u unutarnjem džepu Adamovog sakoa.

Otvorila je kovertu i pustila da ključ sklizne na pult. Prije nego što je uopće stigla upitati pripada li ključ sefu u toj banci, službenik se nasmiješio i pružio joj obrazac na potpis.

— Željela bih razgovarati s direktorom — tiho je rekla Nell.
Arlene Barron, direktorica, bila je zgodna Afroamerikanka u ranim četrdesetim godinama.
— Ovaj je ključ povezan s krivičnom istragom u tijeku — objasnila je Nell. — Moram odmah nazvati ured okružnog tužitelja na Manhattanu.
Rečeno joj je da su i Sclafani i Brennan izvan ureda, ali da se uskoro očekuje njihov povratak. Ostavila je poruku da je pronašla sef kojem pripada ključ s brojem 332 te dala ime i broj telefona gospođe Barron.
— Sigurna sam da će doći s nalogom za pretres, možda još danas prije nego što zatvorite banku — rekla joj je Nell.
— Razumijem.
— Biste li prekršili sigurnosne propise kad biste mi rekli na čije je ime registriran sef?
Barronova je oklijevala. — Ne znam je li... Nell ju je prekinula.
— Je li registriran samo na ženu, ili je supotpisnik Harry Reynolds?
— Zaista ne bih smjela odati taj podatak — rekla je Arlene Barron i gotovo neprimjetno kimnula u znak potvrdnog odgovora.
— I mislila sam tako. — Nell je ustala i krenula.
— Molim vas, recite mi još nešto. Je li sef otvaran od devetog lipnja?
— Ne vodimo evidenciju o tome.
— No, ako netko slučajno pokuša ući u njega prije nego što stigne policija, morate ga zaustaviti. Ako sef već nije očišćen, mogao bi sadržavati ključne dokaze u slučaju višestrukog ubojstva.
Već je bila na vratima kad ju je Arlene Barron zazvala.
— Gospođo MacDermott, zaboravili ste paket.
Vrećica s kolačem od kave stajala je na podu pokraj stolice na kojoj je Nell sjedila.
— Hvala. Nisam ni shvatila da sam je ponijela u banku — rekla je Nell.
— Moram je isporučiti jednoj gospođi u staračkom domu. Tako joj Bog pomogao, zaslužila je svaki zalogaj.

Poglavlje sedamdeset osmo

Stigavši u Trinaestu policijsku postaju, Sclafani i Brennan ugledali su Maca i Dana Minora.

— Pogledaj tko je za prijammim stolom — promrmljao je Brennan partneru.

— Kongresmen MacDermott. Pitam se što je naumio.

— Znam sjajan način da to otkrijemo. — Sclafani je krupnim koracima prišao stolu.

— Bog, Rieh — pozdravio je narednika, a zatim se sa širokim osmijehom okrenuo prema Corneliusu MacDermottu.

— Zadovoljstvo je vidjeti vas, gospodine. Ja sam detektiv Sclafani. Detektiv Brennan i ja u stalnoj smo vezi s vašom unukom još od tragedije na brodu. Od velike nam je pomoći.

— Nell mi vas nije spomenula, ali to me ne iznenađuje — prokomentirao je Mac. — Odgojio sam je da bude neovisna, a pretpostavljam da sam prvorazredan učitelj. — Zastao je i rukovao se sa Sclafanijem.

— Ovdje sam po sasvim drugom poslu. Doktor Minor treba podatak koji se tiče smrti njegove majke. Brennan im se pridružio.

— Žao mi je, doktore — rekao je Danu.

— Je li se to dogodilo nedavno?

Mac je odgovorio umjesto Dana.

— Prije devet mjeseci. Danova je majka bila sirota žena koju je on dugo vremena tražio. Ugušila se u požaru u Vandermeerovoj vili devetog rujna prošle godine.

Dva su se detektiva pogledala. Deset minuta nakon toga četvorica muškaraca sjedili su za dugim stolom u sobi za sastanke policijske postaje. Pridružio im se kapetan John Murphy, službujući viši policajac. Na stolu se nalazio fascikl predmeta i kutija s osobnom imovinom Danove majke.

Kapetan Murphy izdvojio je najvažnije podatke iz predmeta.

— Oko devetnaest sati i trideset četiri minute primijećeno je kako dim izlazi iz prizemlja Vandermeerove vile te se oglasio alarm. Kad je nakon neke četiri i pol minute stigla prva vatrogasna postrojba, veći dio zgrade bio je zahvaćen plamenom, jer vatra je očito putovala kroz otvor lifta za slanje hrane, što je omogućilo brzo širenje sve do krova. Usprkos opasnosti, četiri vatrogasca Njujorške vatrogasne službe povezana užadima pretražila su prizemlje i prvi kat, koji su bili gotovo potpuno u plamenu. Nekoliko članova tima sa zakvačnim ljestvama pretražilo je drugi i treći kat. U kupaonici na trećem katu pronašli su tijelo odrasle bjelkinje. Sakrila se u kadu i prekrila lice vlažnom krpom. Iznijeli su je prije nego što je vatra došla do tog kata. Usprkos snažnim naporima uložanim u oživljavanje, ona nije reagirala te je u dvadeset jedan sat i trideset minuta proglašena mrtvom. Uzrok smrti: gušenje kao posljedica udisanja dima.

Murphy je pogledao Dana, koji je pozorno slušao, spuštenih očiju, ruku sklopljenih na stolu.

— Možda je neka utjeha što znate daje vatra nije ni dotaknula. No, ubili su je snažna vrućina i dim.

— Cijenim to — rekao je Dan — ali želim znati zašto je se smatra odgovornom za podmetanje požara.

— Požar je započeo u prostoriji u prizemlju koja je nekad služila kao knjižnica. Prozor te prostorije prilično se brzo razletio te su na ulicu izletjeli neki papiri, uključujući karticu socijalne službe, ili ono što zovemo propusnicom za pučku kuhinju. Zbog toga je vaša majka neko vrijeme bila pogrešno identificirana. Ispostavilo se da je kartica pripadala drugoj beskućnici, koja je tvrdila da joj je nekoliko sati ranije ukradena jedna vrećica.

— Želite li reći da se u zgradi nalazio još neki beskućnik?

— Nemamo razloga misliti tako. Sigurno nije bilo drugih žrtava, a u knjižnici su pronađeni tragovi hrane i pokrivači. Vjerujemo da se vaša majka zatvorila u Vandermeerovu vilu, zapalila vatru — možda pokušavajući skuhati nešto za večeru — a zatim otišla gore u kupaonicu. Kao što obično biva, kupaonica na posljednjem katu jedina je još bila uporabljiva. Ostala je zatočena u njoj. Čak i da je pokušala izaći, dim je bio tako gust da vjerojatno ne bi bila u stanju pronaći stubište.

— Dopustite mi da vam kažem nešto o mojoj majci — rekao je Dan.

— Imala je patološki strah od vatre, i to možda naročito vatre u otvorenom kaminu. Ne postoji nikakva šansa da bi ikad zapalila vatru na takvom mjestu.

Na ljubaznim licima kapetana Murphyja i dvojice detektiva vidio je nevjericu.

— Kad mi je bilo tri godine, moj je otac napustio moju majku. Ona je zapala u stanje kliničke depresije koje je dovelo do teškog i postojanog alkoholizma. Kontrolirala se po danu, no kad bi mene stavila u postelju, pila bi do besvijesti.

Danov je glas zadrhtao.

— Sjećam se da sam kao dijete bio zabrinut za nju. Probudio bih se i na prstima sišao niz stube, čvrsto stežući deku. Uvijek bih je našao kako spava na kauču uz praznu bocu. Tada je još voljela vatru i znala mi je čitati prije spavanja, sjedeći na kauču pokraj kamina. Kad sam jedne noći sišao provjeriti što radi, našao sam je onesviještenu na podu, točno ispred ognjišta. Protresao sam deku kako bih je pokrio, a vatra je zahvatila jedan njezin kraj. Kad sam je pokušao odmaknuti, zapalio mi se rukav pidžame.

Ustao je, skinuo jaknu i otkopčao rukav košuljo.

— Zamalo sam izgubio ruku — rekao je zavrćući rukav.

— Proveo sam gotovo godinu dana u bolnici, prolazeći kroz brojna presađivanja kože, a zatim kroz razdoblje ponovnog učenja kako koristiti tu ruku. Bol je bila užasna. Moja je majka bila toliko razdirana krivnjom i preplašena da bi je mogli suočiti s optužbama za nemar da je jednoga dana, nakon što je čitavu noć provela pokraj moje bolničke postelje, otišla i nikad se nije vratila. Nije mogla gledati što mi se dogodilo.

— Nismo imali ni najmanju predodžbu gdje bi se mogla nalaziti sve do prije sedam godina, kad smo je ugledali u televizijskom dokumentarcu o beskućnicima u New Yorku. Privatni istražitelj kojeg smo unajmili razgovarao je s nekim ljudima u prihvatilištima koji su je poznavali. Svi su imali različite priče o njoj, ali u jednome su se slagali: uvijek bi se uspaničarila vidjevši otvorenu vatru.

Danova lijeva ruka bila je čvrsta masa rastegnuto, izbrazdanog mesa. Savio je šaku i ispružio ruku.

— Trebalo mi je mnogo vremena da je ponovno počnem pokretati i steknem nadzor nad njom — rekao je. — Nije baš lijepo za vidjeti, ali ljubaznost liječnika i sestara koju sam doživio u djetinjstvu razlog je zbog kojeg sam danas vraški dobar pedijatrijski kirurg i vodim odjel za opekotine.

Spustio je rukav i zakopčao ga.

— Prije nekoliko mjeseci susreo sam beskućnicu pod imenom Lilly, koja je dobro poznavala moju majku. Dugo smo razgovarali o njoj. Lilly je također spomenula kako se moja majka bojala vatre.

— Imate veoma jake dokaze, doktore — tiho je rekao Jack Sclafani. — Potpuno je moguće da je vatru zapravo zapalila Karen Renfrew, žena koja je tvrdila da joj je ukradena propusnica za pučku kuhinju. Vila je bila veoma prostrana. Možda uopće nije bila svjesna činjenice da se vaša majka također nalazila unutra.

— Mislim da je to sasvim moguće. Koliko sam shvatio, kad mi je majka bila u mračnom i depresivnom raspoloženju, pokušavala je pronaći mjesto gdje će biti potpuno sama.

Dan je obukao jaknu.

— Nisam mogao spasiti majku od nje same — rekao je. — Ali mogu spasiti njezin obraz, takav kakav je. Želim da se njezino ime ukloni s popisa mogućih osumnjičenih za podmetanje tog požara.

Telefon je zazvonio.

— Rekao sam im neka ne spajaju pozive — promrmljao je Murphy podižući slušalicu. Slušao je.

— Za tebe je, Jack.

Sclufani je preuzeo slušalicu.

— Ne, hitan i ovdje — britko je rekao.

Spustivši slušalicu, pogledao je Brennana.

— Nell MacDermott ostavila je poruku prije nešto više od sat vremena. Pronašla je banku. Nalazi se u Westchesteru, u blizini staračkog doma u kojem živi majka Winifred Johnson. Rekla im je da ćemo doći s nalogom za pretres.

Zastao je.

— Postoji još nešto. Jutros sam nazvao Sjevernu Dakotu kako bih saznao zašto nam se naš momak toliko dugo ne javlja. Upravo se javio i ostavio poruku. Sastavio je kompletan izvještaj o Adamu Cauliffu i odmah nam ga šalje faksom.

— O čemu govorite? — upitao je Mac.

— Što to Nell smjera i zašto istražujete Adama Cauliffa?

— Kao što sam već rekao, vaša nam je unuka bila od velike pomoći u istrazi, gospodine — odgovorio je Sclafani.

— Što se tiče njezina supruga, naša kontakt osoba u Sjevernoj Dakoti kopala je po njegovoj prošlosti. Izgleda da je otkrio neke veoma uznemirujuće podatke. Očito postoje neke stvari koje Adam Cauliff nije želio da otkrijete ni vi ni vaša unuka.

Poglavlje sedamdeset deveto

Kad se Nell dovezla natrag u grad, ponovno je počela padati kiša — teška, jaka, neobuzdana kiša koja je divljački pljuštala po vjetrobranu.

Stop svjetla automobila ispred nje bacala su crvene bljeskove, prošarane neprekidnim jačim crvenilom, a kretanje rijeke vozila se usporilo i gotovo zaustavilo.

Nell je ostala bez daha kad se uslijed laganog sudara u lijevom prometnom traku jedan auto okrenuo i završio u njezinom traku, samo nekoliko centimetara od nje. Doslovno je mogla dotaknuti njegova suvozačka vrata.

Kako su joj misli prethodno prelijetale preko jutrošnjih događaja, u tom je trenutku čvrsto odlučila usredotočiti se isključivo na vožnju.

Tek kad je ušla u garažu u svojoj zgradi i parkirala auto dopustila si je potpuno upiti djelovanje onoga što je saznala.

Winifred je dijelila sef s Harryjem Reynoldsom.

Adam je imao ključ tog pretinca.

Nije još dokučila smisao toga, no postojala je veoma velika vjerojatnost, da je Adam bio »Harry Reynolds«.

— Sve u redu, gospođo MacDermott? — Liftboj Manuel zabrinuto ju je promatrao.

— Dobro sam, hvala, samo sam malo potresena. Prilično je gadno za vožnju.

Bilo je gotovo tri sata kad je otvorila vrata i ušla u stan.

Utočište! Dobila je luđačku želju otarasiti se Adamovih stvari. Bez obzira što se još pokaže istinitim, on i Winifred sigurno su imali nekakav tajni odnos. Mogao je to biti odnos koji se odnosio isključivo na nepoštene poslove. Mogao je to biti odnos koji je Winifred smatrala romantičnim, jer ju je on naveo da tako misli. Iako Nell još uvijek nije bila spremna vjerovati u to, to je moglo biti istina. Bez obzira što će se pokazati kao odgovor, nije željela da je bilo što podsjeća na Adamovu nazočnost u stanu.

Zaljubila sam se u ljubav...

To mi se više nikad neće dogoditi!, u sebi se zaklela Nell.

Nikad više nećeš morati ponoviti tu pogrešku, pomislila je.

Žmirkajuće svjetlo njezine telefonske sekretarice bilo je znak da joj je netko ostavio poruku. Prva je bila od djeda:

— Nell, Dan i ja provjeravali smo neke podatke o istrazi vezanoj za smrt njegove majke. Slučajno smo susreli detektive Sclafanija i Brennana. Ostavila si im poruku, a izgleda da sad imaju i neke informacije o Adamu. Bojim se da su neugodne. Oni će doći u moj ured oko pet. I Dan će biti tamo. Molim te, planiraj nam se pridružiti.

Druga je poruka bila od Dana:

— Nell, brinem se za tebe. Imat ću mobitel uz sebe. Molim te, nazovi me čim stigneš. Broj je 917-555-1285. — Upravo je namjeravala ugasiti aparat kad se ponovno pojavio njegov glas.

— Nell, ponovit ću: trebam te.

Nell se sjetno nasmiješila i obrisala poruke. Otišla je u kuhinju i otvorila hladnjak. Zaista je bilo drsko od mene reći da mu je kuhinja slabo opskrbljena, pomislila je pregledavajući oskudni sadržaj hladnjaka.

Nisam gladna, ali želim nešto. Odlučila se za jabuku, a kad ju je zagrizla pred očima joj je bljesnula uspomena na davni sat povijesti. Na putu do stratišta Anne Boleyn tražila je — ili jela — jabuku.

Što od to dvoje? Iz nekog joj se razloga iznenada učinilo bitnim znati odgovor.

Daj Bože da je teta Gert kod kuće, molila se Nell posegnuвши za telefonom.

Srećom, Gert je odmah odgovorila.

— Nell, draga, danas provodim dan baš onako kako volim. Stavljam fotografije u album — one na kojima su slike moje vidovnjačke grupe na zabavama u mom stanu. Znaš li da je Raoul Cumberland, koji je sad tako slavan zahvaljujući onoj televizijskoj seriji, bio kod mene prije četiri godine? Zaboravila sam na to. I...

— Teta Gert, mrsko mi je prekidati te, ali danas sam imala lud dan — rekla je Nell. — Imam jednu molbu za tebe. Sutra ću donijeti pet kutija s odjećom. To će ti biti previše za podizanje, vješanje i razvrstavanje. Rado ću otpustiti vozača i ostati s tobom da ih zajedno razvrstamo.

— O, baš si mila — nervozno se nasmijala Gert.

— Ali, to neće biti neophodno, draga. — Ponovno se nasmijala.

— Već se netko dobrovoljno javio za pomoći. No, obećala sam joj da neću nikome reći. Jednostavno se ne želi ni na koji način upletati u osobne živote svojih klijenata, iako...

— Teta Gert, Bonnie mi je praktično rekla da se namjerava dobrovoljno uključiti u primanje donacija u trgovinici rabljenom robom.

— Zaista? — upitala je Gert, a olakšanje u njezinu glasu bilo je pomiješano s iznenađenjem.

— Nije li to milo od nje?

— Nemoj joj odati da ću sutra i ja biti tamo — upozorila ju je Nell. — Vidimo se sutra.

— Ponijet ću album — obećala je Gert.

Poglavlje osamdeseto

Karen Renfrew voljela je sjediti u Central Parku, na klupi u blizini restorana Tavern on the Green. Okružena zavežljajima uživala je u suncu, dolascima i odlascima rolera, joggera, dadilja koje guraju kolica, turista. Naročito je uživala promatrati turiste koji su razjapljenih usta upijali pogled i znamenitosti.

Njezine znamenitosti. Njezinog New Yorka. Najboljeg grada na čitavom svijetu.

Nakon što joj je umrla majka, Karen je neko vrijeme provela u bolnici. — Na ispitivanju — rekli su. Onda su je pustili. Gazdarica je nije željela primiti natrag u stan.

— Samo stvaraš nevolje — rekla je. — Ti i svo to smeće koje skupljaš.

Ali, to nije bilo smeće. Bile su to njezine stvari. Dobro se osjećala uz njih. One su bile njezini prijatelji. Baš svaka vrećica u dvoje kolica — jedna je gurala, a druga vukla — bila joj je važna. I baš svaka stvar u tim vrećicama bila je važna.

Karen je voljela svoje stvari, svoj park, svoj grad. No, danas nije bio jedan od njezinih omiljenih dana. Danas gotovo nije bilo nikoga u parku. Prejako je kišilo. Karen je izvadila najlonski prekrivač i prebacila ga preko sebe i kolica. Znala je da će je panduri vjerojatno potjerati kad budu prolazili tim putem. No, do tada će uživati u parku.

Sviđao joj se čak i po kiši. Zapravo, uistinu je voljela kišu. Bila je čista i ljubazna. Čak i kad je padala jako kao sad.

— Karen, želimo razgovarati s tobom.

Čula je hrapav muški glas i podigla pogled ispod najlonske cerade.

Pokraj njezinih kolica stajao je pandur. Vjerojatno će urlati na nju jer odbija otići u prihvatilište. Ili još gore, prisilit će je da ode živjeti na jedno od onih odvratnih mjesta sa svim onim užasnim luđacima.

— Što hoćeš? — ljutito je upitala, iako je znala što se sprema. Morat će poći s njim.

Taj policajac nije bio zao kao neki od njih. Čak joj je pomogao skupiti stvari. Na ulici je podigao jedna kolica i stavio ih u kombi.

— Prestani s tim! — zaurerala je.

— To su moje stvari! Da ih nisi pipnuo!

— Znam da jesu, Karen, ali moramo ti postaviti nekoliko pitanja u postaji. Kad budemo gotovi, obećajem da ću te vratiti ovamo sa svim tvojim stvarima, ili ću te odbaciti na neko drugo mjesto, kamo god budeš željela. Vjeruj mi, Karen.

— Imam li izbora? — ogorčeno je upitala Karen, pozorno promatrajući policajca, pazeći da mu ne ispadne nijedna od njezinih dragocjenosti.

Poglavlje osamdeset prvo

Nell je nazvala broj Bonnie Wilson. Na četvrti zvuk zvona uključila se sekretarica.

— Želite li sastanak s međunarodno poznatom vidovnjakinjom Bonnie Wilson, molim vas ostavite ime i broj telefona — izgovorio je pomalo metalni glas.

— Bonnie, Nell MacDermott ovdje. Ne želim vas gnjaviti — rekla je ispričavajući se — ali imam osjećaj da je veoma važno da se ponovno vidimo. Ne znam je li to moguće, no mislite li da biste mi ponovno mogli uspostaviti vezu s Adamom? Moram hitno razgovarati s njim. Postoji nešto što jednostavno moram znati. Bit ću kod kuće, čekat ću vaš poziv.

Telefon je zazvonio nakon nekih sat vremena. Bila je to Bonnie.

— Nell, žao mi je što nisam prije nazvala, ali upravo sam dobila vašu poruku. Bila sam s klijentom. Naravno, možete odmah doći ovamo. Nisam sigurna mogu li stupiti u vezu s Adamom, ali pokušat ću. Dat ću sve od sebe.

— Sigurna sam u to — složila se Nell, pazeći da joj glas bude bezizražajan.

Poglavlje osamdeset drugo

Jack Sclafani i George Brennan donijeli su sendviče iz trgovine i ostavili ih u uredu u postaji. Prije nego budu mogli napraviti pauzu za ručak, morat će se pobrinuti za nekoliko stvari. Prvo su nazvali direktoricu podružnice Westchester Exchange Banke. Nakon toga otišli su do suca i zatražili nalog za pretres sefa broj 332 u toj banci. Konačno su zamolili okružnog tužitelja da drugim članovima njihova tima da zadatak neka otvore taj sef.

Zanimalo ih je što bi se moglo skrivati u zaključanom sefu, no također nisu željeli biti izvan postaje kad policajci pronađu Karen Renfrew, beskućnicu čija je propusnica za pučku kuhinju pronađena u Vandermeerovoj vili one noći kad je izgorjela. Ako je privedu, njih su dvojica željeli biti nazočni i ispitati je.

Tek u tri sata uspjeli su pojesti sendviče. Sjedeći u Jackovom uredu i žvačući, počeli su čitati detaljno izvješće o Adamu Cauliffu koje su primili iz Sjeverne Dakote.

— Trebali bismo reći okružnom tužitelju neka zaposli ovog momka u Bismarcku — primijetio je Sclafani. — Za dva dana iskopao je više prljavštine nego što većina tračerskih kolumnista iskopa u cijelom životu.

— I to prilično uznemirujuće stvari — dodao je Brennan.

— Iz razorene je obitelji. Maloljetnički je dosje izostavljen, ali gledaj od čega se sastojao. Krađe po dućanima. Sitna lopovstva. Sa sedamnaest godina ispitivanje u istrazi o smrti ujaka, ali nije podnesena tužba. Cauliffova je majka naslijedila hrpu novca od tog ujaka. Bila je to Cauliffova ulaznica za koledž.

— Kako je naš čovjek došao do svih tih podataka?

— Dobar policijski posao. Iskopao je umirovljenog šerifa s dobrim pamćenjem. Pronašao je profesora na koledžu koji se nije bojao progovoriti. Nastavi čitati.

— Kronični lažov. Razmetljivac. Vjeruje se da je unaprijed nabavio rješenja završnih ispita na koledžu. Krivotvorio je preporuke za prvi posao u Bismarcku. Šef mu je dopustio da sam da otkaz. Na drugom je radnom mjestu zaveo ženu vlasnika. Otpušten je. Na sljedećem su ga osumnjičili za prodaju sadržaja zapečaćenih ponuda konkurentskim tvrtkama.

— Izvješće završava, citiram — čitao je Sclafani.

— Posljednji poslodavac u Bismarcku rekao je:

»Adam Cauliff potpuno je vjerovao kako ima pravo na sve što želi, bez obzira radi li se o ženama ili samo o stvarima. Njegov sam slučaj iznio prijatelju psihijatru. Na temelju podataka koje sam mu dao, zaključio je da Adam Cauliff ima ozbiljan poremećaj ličnosti i da je vjerojatno izgrađeni sociopat. Kao i mnogi njemu slični, moguće je da je veoma inteligentan i odlikuje se velikom površinskom privlačnošću. Njegovo opće ponašanje može biti prihvatljivo, možda čak besprijekorno. No, ako se situacija okrene protiv njega, u tom će trenutku učiniti sve što je neophodno da osigura osobne ciljeve. Baš sve. Čini se da nimalo ne mari za to, i da je u sukobu s normalnim društvenim normama ponašanja po kojima većina ljudi vodi život.«

— Opa! — uskliknuo je Brennan nakon što je pročitao čitavo izvješće.

— Kako se žena poput Nell MacDermott spetljala s takvim tipom?

— Kako se; mnogo pametno zone spetljaju s takvim tipovima? Reci ću ti što mislim — odgovorio je Sclafani.

— Ako sam nisi lažov, moraš se bar jednom opeći prije nego što shvatiš da su Adami Cauliffi ovoga svijeta različiti od nas ostalih. Ponekad je to opasno.

— Sad je pitanje: Ako je netko zaista iskočio s tog broda, je li to bio Adam ili je to bila Winifred Johnson?

— I je li uopće tko iskočio? Kad otvore sef, znat ćemo je li netko od njih bio tamo i ispraznio ga. Telefon je zazvonio. Sclafani je podigao slušalicu.

— Dobro, stižemo. — Pogledao je Brennana.

— Pronašli su Karen Renfrew; nalazi se u Trinaestoj policijskoj postaji. Idemo.

Poglavlje osamdeset treće

Čak ni ogroman kišobran za golf nije uspio održati Nell suhom tijekom onih nekoliko sekundi koliko je koračala po pločniku od taksija do vrata zgrade Bonnie Wilson. Ušavši ispod nadstrešnice, zatvorila je kišobran i obrisala lice maramicom. Zatim je, duboko udahnuvši, pritisnula zvono Bonnienog stana.

Bonnie nije čekala da se predstavi.

— Popnite se, Nell. — Dok je govorila, začulo se zujanje vrata koja su vodila u predvorje.

Dizalo je tutnjalo prema četvrtom katu. Zakoračivši u hodnik, Nell je vidjela Bonnie kako stoji na vratima stana.

— Uđite, Nell.

Stan iza nje bio je slabo osvijetljen. Nell je gotovo ostala bez zraka osjetivši iznenadno stezanje u vratu. Prigušeno svjetlo oko Bonnie počelo je tamnjeti.

— Nell, izgledate veoma zabrinuto. Uđite — požurivala ju je Bonnie.

Nell je nijemo poslušala. Znala je: Što god se dogodi u tom stanu u neposrednoj budućnosti bit će neizbježno. Nije imala izbora i praktično nije imala nadzora. Događaji koji joj predstoje morat će se odigrati do kraja.

Zakoračila je unutra, a Bonnie je zatvorila vrata za sobom. Nell je začula škljocaj dvostruke brave te zatvaranje zasuna.

— Vrše neke nužne radove na požarnim stubama — blagim je glasom objasnila Bonnie.

— Nadzornik ima ključ, a ne želim da on ili netko drugi upadne unutra dok ste ovdje.

Nell je krenula za Honnie iz predvorja prema sobi. U samrtnoj tišini njihovi su koraci odjekivali po golom drvetu. Prolazeći pokraj zrcala, Nell se zaustavila i zagledala u njega.

Bonnie je zastala i okrenula se.

— Što se dogodilo, Nell?

Stajale su jedna pokraj druge, dok su njihovi odrazi zurili u njih. Zar ne vidiš?, željela je povikati Nell. Tvoja je aura gotovo potpuno crna, baš kao što je bila Winifredina. Umrijet ćeš.

Zatim se, na njezin užas, tama počela širiti te je obuhvatila i nju samu.

Bonnie ju je povukla za ruku.

— Nell, draga, uđite u radnu sobu — potakla ju je.

— Vrijeme je za razgovor s Adamom.

Poglavlje osamdeset četvrto

Dan je otišao u bolnicu provjeriti dva nedavno operirana pacijenta i bilo je već šesnaest i četrdeset kad se uspio izvući otamo. Još je jednom nazvao Nellin stan, no i dalje nije bilo odgovora. Možda se Mac čuo s njom, pomislio je.

Cornelius MacDermott izvijestio ga je da nije razgovarao s unukom, ali se čuo sa sestrom.

— Nije dovoljno što je Gert poslala Nell nekoj blesavoj viđovnjakinji, nego sad meni pokušava uvaliti istu priču. Zabrinuta je jer ima neku vrstu predosjećaja da će se Nell dogoditi nešto loše.

— Što misliš da to znači, Mac?

— To znači da nema pametnijeg posla pa sjedi i grize se. Pogledaj kako kiši. Vjerojatno je muči artritis te vlastitu nelagodnost pretvara u neku vrstu vidovnjačkog upozorenja. Kao da je medij koji svoju bol kanalizira svima nama da uživamo u njoj. Dan, reci mi da sam ja taj koji je pri zdravoj pameti. Trebaš samo vidjeti kako me Liz gleda. Mislim da i ona vjeruje u te gluposti.

— Mac, ne misliš li da doista postoji razlog za brigu? — oštro je upitao Dan. Briga rađa brigu, pomislio je. Čitav dan bio je satkan od slijeda uznemirujućih događaja.

— Zašto bismo se trebali brinuti? Rekao sam Gert neka dođe ovamo u moj ured i poslušaj što nam ta dva detektiva imaju reći o Adamu Cauliffu. Gert ga je obožavala jer je skakutao oko nje i otvarao joj vrata, ali prema onome što mi je rekao onaj Brennan, iskopali su hrpu prljavštine o njemu. Nisu mi htjeli reći preko telefona što sve piše u ješču, ali zvučalo je kao da je dobro što smo ga se riješili.

— Detektivi su rekli da će doći za sat vremena. Moraju prvo navratiti u Trinaestu postaju, gdje smo nas dvojica bili danas. Kažu da su pronašli ženu čija je propusnica za pučku kuhinju pronađena u žaru u vili. Odvedena je tamo na ispitivanje.

— Volio bih znati što im je rekla.

— Mislim da bi i trebao znati — rekao je Mac, a ton mu je stao nježniji.

— Dođi ovamo kako bi sve čuo iz prve ruke. A kad se vidiimo s Nell, otići ćemo na ranu večeru.

— Samo još jedna stvar. Je li tipično za Nell da se ne obazire poruke? Hoću reći, misliš li da je možda kod kuće i ne podiže slušalicu jer se ne osjeća dobro?

— Za ime Božje, Dan, nemoj sad i ti počinjati! — No, Dan je naslutio brigu u glasu Corneliusa MacDermotta.

— Nazvat ću njezinog vratara i provjeriti je li vidio da dolazi ili odlazi.

Poglavlje osamdeset peto

Satima prije tog požara prijavila sam krađu vrećice s mojim dobrim čarima u njoj — ljutito je rekla Karen Rendrew. Sjedila je s kapetanom Murphyjem i detektivima Sclafanijem i Brennanom u onoj sobi za stanke u kojoj su se oni prethodno našli s Corneliusom MacDermotti i Danom Minorom.

— Kome si to prijavila, Karen? — upitao je Sclafani.

— Panduru koji je prošao u službenom autu. Mahnula sam i ustavila ga. Znae što je rekao?

Mogu mislit', pomislio je Brennan.

— Rekao je:

»Gospođo, zar nemate toliko smeća u tim kolicima da se ne morate brinuti ako vam jedna vrećica ispadne?« Ali, kažem vam, nije ispala. Ukradena je.

— Što vjerojatno znači da je onaj tko ju je ukrao boravio u toj kući — rekao je Murphy.

— A ta je osoba potpalila vatru i ubila majku doktora Minora. To znači...

Karen Renfrew prekinula ga je.

— Mogu vam točno reći kako je izgledao taj pandur. Bio je previše debeo i nalazio se u službenom autu s još jednim pandurom kojeg je zvao Arty.

— Vjerujemo ti, Karen — umirujuće je rekao Sclafani.

— Gdje si stanovala kad ti je ukradena ta vrećica?

— U Stotoj ulici. U lijepom ulazu preko puta one stare stambene zgrade koju su uređivali.

Iznenada na oprezu, Sclafani je upitao.

— S kojom se avenijom križa Stota ulica na tom mjestu, Karen?

— S Avenijom Amsterdam. Zašto?

— Aha, kakve to ima veze? — upitao je Murphy.

— Možda nikakve. A možda itekakve. Pratimo trag povezan s tipom koji je bio poslovođa na tom gradilištu. Prema riječima njegove žene, bio je strašno uzrujan zbog naloga o izmjeni radova kojim je otkazan posao što ga je obavljao na toj zgradi. Ne možemo, međutim, pronaći podatak da se tako što uistinu dogodilo; nema ni traga takvom nalogu. Osim toga, sve se to slučajno zbilo isto ono veče kad je izbio požar u Vandermeerovoj vili, a iako to može biti puka slučajnost, na temelju onoga što nam je ispričala njegova žena pokušavamo pronaći način da ga povežemo s obje zgrade.

George Brennan pogledao je partnera. Nije bilo potrebe glasno izgovoriti ostatak o vezi koju su upravo otkrili. Jimmy Ryan radio je preko puta zgrade u kojoj je prebivala Karen Renfrew. Ona je bila alkoholičarka. Nije mu bilo teško ukrasti joj jednu vrećicu i strpati je u prtljažnik automobila dok je Karen spavala. Bio bi to dobar način podmetanja lažnog dokaza da je vatru zapalila osoba koja je bespravno živjela u vili. Sudbina je htjela da je zgrabio vrećicu s propusnicom za pučku kuhinju, koja zatim nije izgorjela u požaru. Djelići slagalice napokon su se počeli uklapati, a slika koju su stvarali bila je daleko od lijepe.

Ako se takvo zaključivanje pokaže valjanim, s gnušanjem je pomislio Brennan, Jimmy Ryan nije bio kriv samo za palež čija je posljedica bio težak zločin ubojstva, nego i za krađu od beskućnice koja je imala patetičnu, gotovo bolesnu potrebu za dronjcima, otpacima i smećem koje joj je uzeo.

Poglavlje osamdeset šesto

Nell, osjećam da ste veoma tjeskobni.

Dvije žene sjedile su za stolom u sredini sobe, a Bonnie je držala Nell za ruke.

Bonniene su ruke hladne kao led, pomislila je Nell.

— Što trebate upitati Adama? — prošaptala je Bonnie. Nell je pokušala izvući ruke, ali Bonnie ih je još jače stisnula.

Preplašena je, pomislila je Nell, i očajna. Ne zna koliko znam ili sumnjam o Adamu i eksploziji.

— Moram upitati Adama o Winifred — rekla je Nell, pokušavajući zadržati miran glas.

— Mislim da je možda još uvijek živa.

— Zašto to mislite?

— Jedan dječak na trajektu koji je plovio iz pravca Kipa slobode bio je svjedok eksplozije. Kaže da je vidio kako netko iskače s broda, netko odjeven u ronilačko odijelo. Znam da je Winifred bila dobra plivačica i pretpostavljam da je možda ona bila osoba koju je dječak vidio.

— Dijete se možda prevarilo — rekla je Bonnie tihim glasom. Nell je pogledala oko sebe. Soba je bila puna sjenki. Zastori su bili navučeni. Jedini zvuk koji se čuo, osim njihova disanja, bila je kiša koja je pljuštala po prozorima.

— Mislim da se dijete nije prevarilo — čvrsto je rekla Nell.

— Mislim daje netko uistinu pobjegao s tog broda prije eksplozije. Također mislim da vi znate tko je to bio.

Osjetila je kako je Bonnienim tijelom prošao drhtaj od kojeg su joj se ruke zgrčile, a u tom je trenutku Nell uspjela osloboditi svoje.

— Bonnie, vidjela sam vas na televiziji. Vjerujem da imate istinske vidovnjačke sposobnosti. Ne razumijem zapravo što je uzrok tome da neki ljudi imaju takve posebne moći, ali znam da sam i sama imala nekoliko vidovnjačkih iskustava — iskustava koja su bila veoma stvarna, ali ih nije moguće objasniti kao dio racionalnog svijeta. Znam i da je moja teta Gert imala takva iskustva.

— No, vi ste drukčiji od nas. Vi imate rijedak dar i mislim da ste krivi za njegovu zlouporabu. Sjećam se kako mi je Gert prije mnogo godina rekla da dar vidovnjačke moći mora služiti samo u dobre svrhe. Ako ga se zlouporabi, rekla je, onaj tko ga posjeduje bit će surovo kažnjen.

Bonnie je slušala, očiju prikovanih za Nell. Sa svakom riječi koju je čula zjenice su joj sve više tamnjele, a koža poprimila boju alabastera.

— Došli ste Gert tvrdeći da je Adam stupio u kontakt s vama. Ne vjerujem u medije, no bila sam toliko izvan sebe zbog njegove smrti da sam i sama željela stupiti u vezu s njim. Kad su mi majka i otac umrli, došli su mi reći zbogom jer su me voljeli. Mislila sam kako se Adam nije oprostio od mene jer smo se posvađali. I stoga sam se željela povezati s njim, kako bismo se pomirili. Imala sam potrebu rasti se od njega s ljubavlju. Zato sam toliko željela vjerovati u vas.

— Nell, sigurna sam da Adam na onoj strani...

— Saslušajte me do kraja, Bonnie. Ako ste zaista stupili u kontakt s Adamom, ono što ste tvrdili da je rekao bilo je netočno. Sad znam da me nije volio. Muškarac koji voli svoju ženu nema aferu sa svojom tajnicom. Ne iznajmljuje s njom sef pod drugim imenom. Sigurna sam da me Adam nije volio jer je učinio upravo te stvari.

— Niste u pravu, Nell. Adam vas je zaista volio.

— Ne, u pravu sam. I također nisam budala. Znam da pomažete Adamu ili Winifred pokušavajući se domoći ključa sefa koji je nehotice ostao u Adamovom sakou.

Pun pogodak, pomislila je Nell. Bonnie Wilson odmahivala je glavom, ali ne toliko u znak poricanja koliko u očaju.

— Samo je dvoje ljudi moglo imati koristi od tog ključa... Adam ili Winifred. Nadam se da radite s Winifred, a da je Adam mrtav. Naježim se na pomisao da sam možda više od tri godine živjela, disala, jela i spavala s nekim tko je bio u stanju namjerno žrtvovati tri života i organizirati podmetanje požara koji je odnio život jedne beskućnice.

— U drugom, također važnom smislu, ježim se od pomisli da sam se odrekla karijere koju sam čitavog života željela samo kako bih udovoljila varalici i lopovu — sa sigurnošću znam da je Adam bio oboje. Mogu se samo moliti da nije ujedno bio i ubojica.

Nell je posegnula u džep i izvadila ključ sefa.

— Bonnie, vjerujem da znate gdje se skriva ili Adam ili Winifred. Možda ne shvaćate jednu stvar: Ako ste im na bilo koji način pomagali, postali ste suučesnik u višestrukom ubojstvu. Uzmite ključ. Dajte ga onome od njih dvoje tko je još uvijek živ. Neka on ili ona pomisli da je sigurno otići u onu banku u White Plainsu. To je vaša jedina šansa da sud bude blagonaklon prema vama.

— Kako to misliš, »neka pomisli da je sigurno«, Nell?

Nije čula korake koji su joj se približili s leđa. Okrenula se te podigla pogled u šoku i užasu.

Nad njom je stajao Adam.

Poglavlje osamdeset sedmo

Dan Minor pogledavao je kroz prozor, nadajući se da će vidjeti kako žestoka kiša počinje jenjavati. Na nesreću, i dalje je lijevalo kao iz kabla, kapi su bubnjale po oknima stvarajući pravi slap. Baka je govorila da ovakva kiša znači da anđeli plaču. To mu se danas učinilo kao posebno zlosutna pomisao.

Kamo je otišla Nell?, neprestano se pitao.

Sastali su se u Macovu uredu. Dan se tamo nalazio s Macom, Gert i Liz te dva detektiva koja su upravo stigla.

Nellin je vratar potvrdio da je stigla kući oko tri sata i ponovno izašla nešto poslije četiri. To je značilo da je sigurno čula poruku koju sam joj ostavio, pomislio je. Zašto me nije nazvala?

Liftboj je rekao da se činila uzrujana.

Kad su stigli, Jack Sclafani i George Brennan upoznali su se s Liz i Gert. Zatim je Sclafani preuzeo riječ.

— Počnimo s pričom o beskućnici koja je prijavila krađu vrećice samo nekoliko sati prije požara u vili. Vjerodostojnost njezine priče potvrdio nam je policajac kojeg je tog dana zaustavila. I stoga vjerujemo da ona nije podmetnula požar u Vandermeerovoj vili.

— Mislim da nikad nećemo moći apsolutno dokazati, ali duboko smo uvjereni da je Winifred Johnson platila Jimmyju Ryanu, jednom od ljudi koji su poginuli u eksploziji broda, da podmetne požar i namjesti sve da izgleda kao da ga je podmetnuo neki beskućnik.

— To znači da je moja majka... — prekinuo je Dan.

— To znači da je vaša majka oslobođena sumnje.

— Mislite li da je Winifred Johnson radila na svoju ruku ili je slijedila Adamove upute? — upitao je Mac.

— Pretpostavljamo da je iza svega toga stajao Adam.

— Ali, ne razumijem — rekla je Gert.

— Kakvu je korist mogao imati od požara?

— Cauliff je kupio Kaplanov posjed odmah uz staru vilu. Bio je toliko mudar da je znao kako će vrijednost posjeda strahovito porasti bude li vila uništena, jer u tom slučaju njezin status znamenitosti više neće predstavljati ograničenje. Zatim se obratio Peteru Langu, koji je kupio Vandermeerov posjed, i ponudio mu suradnju. Također je bio toliko arogantan da je pomislio kako se može nametnuti investitoru kao arhitekt projekta.

— Prema onome što je rekla Ryanova udovica, neki je muškarac nazvao Jimmya Ryana kući one noći kad je izbio požar i ostavio upute da se posao otkazuje — objasnio je Brennan.

— To je jedan od razloga zašto mislimo da su Adam i Winifred zajedno isplanirali požar. Možda su upravo u tom trenutku saznali da je istoga dana Vandermeerova vila izgubila status znamenitosti. I stoga više nije bilo potrebno podmetati požar.

— No, to im ionako nije donijelo baš mnogo dobrog — prokomentirala je Liz.

— Budući da su oboje razneseni u komadiće na njegovu brodu.

— Ne mislimo tako — rekao je Brennan. Primijetivši njihove zapanjene izraze lica, nastavio je.

— Imamo svjedoka koji tvrdi da je vidio kako osoba u ronilačkom odijelu iskače s broda djelić sekunde prije eksplozije. Nisu pronađeni ostaci dva tijela — Adama Cauliffa i Winifred Johnson.

— Zahvaljujući detektivskom poslu vaše unuke, kongresmenu — rekao je Sclafani, nastavljajući priču — uspjeli smo doći do sefa koji je pripadao muškarcu i ženi pod imenom Harry i Rhoda Reynolds. U pretincu su se nalazile krivotvorene putovnice i razne druge osobne isprave. Nismo vidjeli pravi sadržaj sefa, ali u ured su nam faksirali preslike fotografija iz putovnica. Iako su i muškarac i žena donekle prerušeni, jasno je da se radi o slikama Winifred Johnson i Adama Cauliffa.

— U pretincu se također nalazilo gotovo tristo tisuća dolara u gotovini te nekoliko milijuna dolara u obveznicama na donositelja i drugim vrijednosnim papirima — dodao je detektiv Brennan.

Nakon očitovanja detektiva uslijedila je dugotrajna tišina, koju je konačno prekinula Gert.

— Kako su, za ime svijeta, mogli skupiti toliko novca? — upitala je.

— Nije to baš tako teško kad uzmete u obzir kakvim se projektima bave Walters i Arsdale. U ovom trenutku oni u poslovnim knjigama, na temelju različitih poslova, imaju račune u iznosu od gotovo osamsto milijuna. Također mislimo da su Winifred i Adam duže vremena sve to planirali.

Vidjevši ozlojeđenost na Macovu licu, Sclafani je nastavio.

— Bojim se da se vaša unuka udala za prilično ogavnog tipa, kongresmenu. Žalosna je to priča, a cijela se nalazi u ovome izvješću. Možete je pročitati u slobodno vrijeme. Žao mi je gospođe MacDermott. Ona je fina dama, i veoma pametna. Znam da će ovo predstavljati šok za nju, no otporna je i vremenom će preboljeti.

— Hoće li nam se pridružiti? — upitao je Brennan.

— Željeli bismo joj zahvaliti na pomoći.

— Ne znamo gdje je Nell — rekla je Gert s mješavinom zabrinutosti i uzrujanosti u glasu.

— Nitko me ne želi slušati, ali umirem od brige za nju. Nešto nije u redu. Kad sam danas poslijepodne razgovarala s njom, osjetila sam da je smetena. Nije uopće zvučala kao inače. Rekla je da se upravo vratila iz Westchestera. Zašto bi onda ponovno izlijetala van po ovakvom vremenu?

Uistinu nešto nije u redu, pomislio je Dan, razdiran brigom. Nell je u nevolji.

Brennan i Sclafani pogledali su se.

— Nemate pojma gdje bi mogla biti? — upitao je Sclafani.

— To vas brine — srdito je rekao Mac.

— Zašto?

— Jer je gospođa MacDermott očito pronašla drugi ključ sefa i bila dovoljno pametna da istraži banku u blizini staračkog doma u kojem je smještena majka Winifred Johnson. Ako je odgonetnula gdje bi se mogli skrivati Winifred ili Adam i ako pokuša stupiti u vezu s njima, naći će se u ozbiljnoj opasnosti. Svatko tko hladno, s predumišljajem može raznijeti brod na kojem se nalazi nekoliko ljudi sposoban je učiniti što god je neophodno da ga ne otkriju, uključujući još koje ubojstvo.

— Sigurno je Winifred bila ta koja je otplivala s broda — rekla je Gert drhtavim glasom.

— Hoću reći, Bonnie Wilson stupila je u vezu s Adamom. On je razgovarao s Nell s one strane, dakle mora biti mrtav.

— Što je radio? — upitao je Sclafani.

— Gert, za ime Božje! — eksplodirao je Mac.

— Mac, znam da ne vjeruješ u to, ali Nell je vjerovala. Čak je i poslušala Adamov savjet da daruje njegovu odjeću trgovinici rabljenom robom. Baš mi je danas popodne to potvrdila. Sve je spakirala i sutra će donijeti kutije, a čak se i Bonnie Wilson ponudila da mi pomogne pri raspakiranju. Rekla sam to Nell. Bonnie je bila tako uslužna u cijeloj ovoj situaciji. Samo mi je nešto čudno: Iznenađila sam se što je zaboravila ili mi nije rekla da je upoznala Adama na jednoj mojoj zabavi. Pronašla sam sliku na kojoj su njih dvoje zajedno. Čovjek bi pomislio da je to nešto što je trebala spomenuti.

— Kažete kako je rekla gospođici MacDermott neka daruje Adamovu odjeću, a onda je željela raspakirati?! — uskliknuo je Brennan, skočivši na noge.

— Kladam se u sve na svijetu da je pokušavala doći do tog ključa. Ona je nekako upletena u ovo, u dosluhu je ili s Adamom ili s Winifred!

— Blagi Bože — rekla je Liz Hanley. — A ja sam pomislila da se zaista materijalizirao.

Zurili su u nju.

— Kako to misliš, Liz? — upitao je Mac.

— Vidjela sam kako se Adamovo lice pojavljuje u zrcalu u stanu Bonnie Wilson. Pomislila sam da je sigurno stupila u vezu s njim kao vidovnjakinja, no možda je on zaista bio tamo.

Eto kamo je Nell otišla, pomislio je Dan, u stan te Wilsonove. Siguran sam u to.

Bolestan od straha, pogledao je oko sebe i vidio kako se iznenadan užas koji je osjetio odrazio na licima svih ostalih u prostoriji.

Poglavlje osamdeset osmo

Nad njom je stajao Adam.

Nell ga je prepoznala usprkos prigušenom svjetlu. Bio je to uistinu Adam, no jedna mu se strana lica ljuštila i bila je puna plikova, dok su mu desna ruka i stopalo bili umotani u zavoje. Također je vidjela kako su mu oči ispunjene gnjevom.

— Pronašla si ključ i pozvala policiju — rekao je promuklim glasom.

— Nakon svog mog planiranja, nakon što sam tri. godine trpio onu glupu dosadnjakovićku, nakon što sam gotovo i sam poginuo jer si joj dala krivi sako pa sam morao tražiti njezinu prokletu torbicu — nakon svega toga i još bola od opekotina, ja nemam ništa.

Podigao je lijevu ruku. Stezao je nešto teško, ali Nell nije mogla raspoznati što. Pokušala je ustati, no on ju je gurnuo prema natrag zamotanom rukom. Vidjela je kako mu je licem preletio izraz strašnoga bola i začula Bonniën krik.

— Adame, nemoj! Molim te, nemoj!

Zatim je zapanjujuća, smrkavajuća bol eksplodirala na jednoj strani njezine glave i Nell je osjetila kako pada, pada...

Nell je iz daljine začula neobičan zvuk, mješavinu stenjanja i uzdisanja. Glava ju je strašno boljela. Kosa i lice bili su joj vlažni i ljepljivi. Postepeno je počela shvaćati da taj zvuk proizvodi ona sama.

— Boli me glava — prošaptala je. Zatim se sjetila: Adam je živ. Adam je tu.

Netko je dodiruje? Tko je to? Što se događa?

— Čvršće. Čvršće zaveži! — Bio je to Adamov glas. Noge, zašto me bole noge? — pitala se Nell.

Uspjela je dovoljno otvoriti oči da vidi kako se Bonnie nadvila nad njom, sva u suzama. U ruci je imala klupko debele isprepletene špage. Veže mi noge, pomislila je Nell.

— Ruke. Sad joj sveži ruke. — Ponovno se začuo Adamov glas, grub i okrutan.

Nalazila se na krevetu, okrenuta na stomak. Bonnie joj je povlačila ruke na leđa, omotavajući špagu oko njih.

Nell je pokušala progovoriti, no riječi koje su joj bile na umu nisu joj dolazile na usne. Ne čini to, Bonnie, željela je reći. Preostalo ti je još samo nekoliko minuta života. Tvoja je aura sad potpuno crna. Ne odlazi s ovoga svijeta s još krvi na rukama.

Bonnie joj je stezala zglobove, no Nell je odjednom osjetila kako joj stišće ruku. Nastavila je omatati špagu, no labavije.

Želi mi pomoći, pomislila je Nell.

— Požuri — zarežao je Adam.

Nell je polagano okrenula glavu. Na podu je vidjela hrpu zgužvanih novina. Adam im je približio svijeću. Pojavio se prvi pramen vatre. O, Bože, zapaliti će sobu! Iznenada joj je postalo potpuno jasno što se događa.

— Vidjet ćeš kako će ti se ovo svidjeti, Nell — rekao je Adam.

— Želim da osjetiš bol, baš kao što sam je ja osjetio. I sve to zbog tebe. Bila je to tvoja krivnja. Tvoja je krivnja što nisam imao ključ. A izgledajući ovako nisam čak mogao ni otići u banku i pokušati ih uvjeriti da mi omoguće pristup zaključanom sefu. A sve zbog tebe i one glupače koja mi je donijela krivi sako.

— Adame, zašto... — pokušala je govoriti Nell.

— Zašto? Zar me zaista moraš pitati zašto? Zar ništa ne razumiješ? — Njegov je bijes sad bio prožet gnušanjem.

— Nikad nisam bio dovoljno dobar za tebe, nikad nisam bio dovoljno dobar da bi se miješao s pajdašima tvoga djeda. Ne shvaćaš li: Da si se kandidirala za njegovo mjesto, za mene bi to bio kraj. Postoje neke stvari u mojoj prošlosti koje bi bile malo neugodne za kongresnu kandidatkinju. Da nisi ustrajala u ulozi Macove djevojčice i radila baš sve što ti je on govorio, možda bih i imao šansu. Ali budući da si se čvrsto odlučila kandidirati, znao sam da je gotovo. Zar ne razumiješ koja bi to bila poslastica za medije da su zagrebli po mojoj prošlosti? Jednostavno nisam mogao dopustiti da se to dogodi.

Adam je sad klečao uz krevet, licem tik uz njezino.

— I tako si me, Nell, natjerala na taj korak. Ti i onaj glupavi Jimmy Ryan, i Winifred s njezinim vlažnim, potištenim očima i suhim, ispucalim usnama. Ma, u redu je. Ionako je već bilo vrijeme da odem. Vrijeme da počnem iznova. — Ustao je i spustio pogled prema njoj.

— Nema veze što mi je sad ostalo samo malo sredstava za novi početak, uspjjet ću. Ali ti nećeš. Zbogom, Nell.

— Adame, ne možeš je ubiti! — vrisnula je Bonnie objesivši mu se na ruku dok se vatra širila.

— Bonnie, ili si sa mnom ili nisi. Možeš birati: Ostani ovdje s Nell ili izađi kroz vrata sa mnom.

Upravo se u tom trenutku začulo zvono na vratima. Njegov uporan, rezak zvuk odjekivao je u stanu. Dim je počeo puniti sobu jer je vatra zahvatila zid iza papira, a iz vanjskog hodnika začuo se povik.

— Policija, otvorite!

Adam je otrčao u predvorje i pogledao prema ulaznim vratima. Zatim se vratio i stao pred Nell.

— Čuješ ih, Nell? Pokušavaju ti pomoći. Ali znaš što? Neće stići ovamo na vrijeme. Pobrinut ću se za to. — Odjurio je do vrata te provjerio dvostruku bravu i zasun. Vrativši se u spavaću sobu, zatvorio je vrata za sobom, okrenuo ključ u bravi, bacio ga te ramenom gurnuo komodu ispred vrata. S hrpe na podu izvukao je nekoliko novina koje se još nisu zapalile i bacio svijeću na njih.

— Brzo, na požarne stube — zarežao je. Plameni jezici pružali su se prema zastorima. — Otvori prozor, prokleta bila! — povikao je na Bonnie.

— Rade na požarnim stubama, Adame. Ne možemo izaći otamo. Nije sigurno — jecala je Bonnie.

Gurao ju je van na požarne stube i pljusak. Nell je vidjela divlji izraz na Adamovu licu dok je polako zatvarao prozor za sobom, zatočivši je u sobi.

Bila je sama — samo ona i vrešina. Nepodnošljiva vrešina. Madrac je gorio. Crpeći snagu iz očajja, Nell je uspjela skliznuti s kreveta, a zatim ustati i uspostaviti ravnotežu. Oslonivši se na komodu, uspjelo joj je osloboditi ruke spona koje je Bonnie ostavila labavima. Odgurnula je komodu u stranu.

Vrata su gorjela. Nell je pokušala okrenuti kvaku. Bila je užarena. Plikovi, dim — znala je da će se to dogoditi. Krv joj je kapala u oči. Nije bilo kisika, samo dim. Nije mogla disati.

Netko je lupao po vratima stana. Mogla ih je čuti. Vrata se nisu htjela otvoriti. Ključa nije bilo.

Prekasno, pomislila je skliznuvši na pod i počevši puzati. Doći ćete prekasno.

Poglavlje osamdeset deveto

Tanak pramen dima uplovio je u hodnik.

— Stan je u plamenu! — povikao je Sclafani. On, Brennan i Dan Minor zajedno su udarili u vrata. Ona se nisu pomakla s mjesta.

— Idem na krov! — viknuo je Brennan.

Sclafani se okrenu i pojurio niz stube, a Dan mu je bio za petama. Stigli su do predvorja i izletjeli na ulicu te potrčali prema kraju zgrade na kojem su se nalazile požarne ljestve. Dok su zamicali za ugao, po njima je lijevala kiša.

— Isuse Bože, pogledajte! — uskliknuo je Dan.

Na požarnim stubama iznad njih nalazile su se dvije osobe, posrćući i kližući po vlažnim i nesigurnim gazištima.

Usprkos slabom svjetlu i gustoj kiši, Jack je vidio lice muškarca tamo gore i znao da su u kut stjerali Adama Cauliffa, čovjeka kojeg je Benjy Tucker vidio u ronilačkom odijelu i koji mu je prouzročio tolike užasne noćne more.

Dim u zapaljenoj spavaćoj sobi bio je nadmoćan. Nell nije ništa vidjela puzeći po podu i grabeći posljednje preostale čestice zraka. Gušila se od dima. Prozor. Morala je pronaći prozor. Glavom je iznenada dodirnula čvrst predmet. Zid! Sigurno je prešla preko sobe, prozor mora biti tu negdje. Uspela se na koljena i ispružila ruke kako bi se uhvatila za prozorsku dasku. Međutim, osjetila je samo užareni metal. Što je to bilo? Ručka? Ručka komode. O, Bože, napravila je krug! Ponovno je bila na vratima.

Neću uspjeti, pomislila je. Ne mogu disati.

Izenada je dobila osjećaj kao da ju je ponovno zahvatila tropska protustruja koja je povlači prema dolje u uskovitlani vrtlog. Bila je potpuno iscrpljena. Nije mogla disati. Očajnički joj se spavalo.

Začula je glas, samo što ovaj put taj glas koji joj je ispunio glavu nije pripadao njezinim roditeljima. Bio je to Dan koji je govorio: Nell, trebam te.

Okreni se, rekla si je. Zamisli prozor. Točno je ispred tebe. Ostani pokraj kreveta, a onda kreni udesno. Još uvijek sputana užetom oko nogu, puzala je po sobi.

Trebam te, Nell. Trebam te.

Gušeći se i kašljući, Nell je prodirala dalje, tjerajući sama sebe da posegne za prozorom.

Policija! Stanite! — povikao je Sclafani paru na požarnim stubama iznad sebe.

— Ruke u vis!

Adam se zaustavio i okrenuo oko svoje osi, dok je Bonnie pokušavala proći pokraj njega. Zgrabio ju je. — Vрати se! — viknuo je i pogurao je natrag na stube.

Na drugom se katu poskliznuo i zgrabio ogradu zamotanom desnom rukom. Urlajući od bola, i dalje se probijao prema gore.

Uspjeli su proći pokraj prozora Bonnienog stana na četvrtom katu te došli do gornjeg podesta na petom katu. Čuli su prasak stakla ispod sebe i vidjeli kako se dim valja kroz prozor.

Adam je pogledao prema gore s podesta na petom katu. Krov se nalazio metar i osamdeset centimetara iznad njihovih glava.

— Uzaludno je, Adame! — vrisnula je Bonnie.

Adam se uspeo na metalnu ogradu i posegnuo prema gore. Vrščima prstiju dotaknuo je rub krova. Suviše mahnit da bi se obazirao na užasan bol od pritiska na ozlijeđenu ruku, uhvatio se za rub krova i pokušao se podignuti.

Ispod sebe začuo je neko struganje i s užasom osjetio kako su se stube uz snažan trzaj počele odvajati od zida.

Dolje na ulici Dan Minor začuo je zvuk vatrogasnih vozila koja su zavijala West End avenijom. Čvrsto je isprepleo prste obuhvativši stopalo Jacka Sclafanija, a detektiv se istegnuo prema gore i uhvatio za donji kraj požarnih stuba.

— Spustite produžne ljestve! — povikao je Dan kad se Sclafani počeo penjati na prvi kat.

Nekoliko trenutaka kasnije Dan se verao po nepouzdanim ljestvama. Vidio je kako iznad njega vatra izbija kroz prozor na četvrtom katu. Nell! — pomislio je. Nell se nalazi u tom paklu!

Došavši do prozora, Nell se podigla i posrnula. Ramenom je udarila u prozor i razbila veliko jednostruko okno. Osjetila je kako nalet intenzivne vreline iza nje biva isisan iz sobe i kako pod ispod nje počinje popuštati. Bacila se prema naprijed, osjetivši hladan, vlažan zrak koji je strujao odozdo i ponovno joj omogućio disanje. No, tijelo joj je samo djelomično prošlo kroz prozor i osjetila je kako klizi unatrag dok je pod popuštao ispod njezinih nogu. Rukama punim plikova zgrabila je okvir prozora. Razbijeno staklo probilo joj je dlanove. Bol je bila suviše žestoka. Znala je da neće moći još dugo izdržati. Iza nje bjesnila je vatra.

Ispod nje zavijalo su sirene i posvuda vikali ljudi. No, u glavi joj je bio samo mir. Je li ovako izgleda smrt?, upitala se.

Adam je vrhovima prstiju zgrabio krov. S nadljudskom snagom rođenom iz očaja počeo se povlačiti

prema gore. Zatim je osjetio nečije ruke oko nogu, koje su ga povlačile prema dolje. Bila je to Bonnie. Pokušao se osloboditi njezina stiska ritajući se, no nije bilo koristi. Nije se više mogao držati za krov. Zanjihao se i pao natrag na podest.

Režeći, podigao je Bonnie i držao je iznad glave. Požarne su se stube okretale pod njima.

— Pusti je ili ću pucati! — povikao je Brennan s krova.

— Upravo to namjeravam učiniti! — doviknuo mu je Cauliff. Hitajući prema gore po stubama, Sclafani je shvatio što će se dogoditi. Bacit će je, pomislio je. Stigao je do gornjeg podesta i pokušao dohvatiti Cauliffa, no zakasnio je. Bonnie je uz vrisak pala na ulicu.

Adam je ponovno skočio na ogradu i još jednom posegnuo prema gore. Ovaj je put prstima jedva dohvatio rub krova, koji mu je odmah zatim izmakao. U jednom pogibeljnom trenutku zateturao je, mašući rukama po zraku, pokušavajući uspostaviti ravnotežu.

Sclafani se sledio promatrajući kako čovjek ispred njega izvodi smrtonosni ples i roni u dubinu, padajući bez glasa sve dok mu tijelo nije udarilo o pločnik.

Odmah ispod Sclafanija Dan je stigao do otvorenog prozora Bonniene spavaće sobe. Vidjevši kako se Nell drži za okvir prozora na rubu pakla, zgrabio joj je zglobove i držao ih svojim jakim, sigurnim rukama sve dok se trenutak kasnije Jack Sclafani nije našao pokraj njega i pomogao mu da je izvuku na slobodu.

— Imamo je! — uskliknuo je Jack.

— Dođite! Ovo će pasti! Požarne stube divljački su se ljuljale dok su se s mukom spuštali s podesta na četvrtom katu. Dan je napola nosio, a napola vukao Nell, koja je u međuvremenu pala u nesvijest.

Kad su došli do produžnih ljestava, vatrogasac ispod njih povikao je.

— Dajte mi je i skočite!

Dan je spustio Nell u ispružene vatrogaševe ruke. Zatim su on i Jack Sclafani jurnuli preko ograde i maknuli se s puta u trenutku kad su se peterokatne stube srušile i razbile na podu, prekrivši tijela Adama Cauliffa i Bonnie Wilson.

Utorak, 7. studenog Izborni dan

Poglavlje devedeseto

Birao se novi predsjednik koji će sljedeće četiri godine voditi Sjedinjene Američke Države. Novi će senator govoriti u ime države New York u najekskluzivnijem klubu nacije. A na kraju dana grad New York znat će je li kongresni okrug kojim je gotovo pedeset godina predsjedavao Cornelius MacDermott izabrao njegovu unuku, Nell MacDermott, za svoju novu predstavnicu.

Djelomično zbog nostalgije, ali također iz blagog praznovjerja, Nell je smjestila stožer kampanje u Roosevelt Hotel, prizorište svih pobjeda njezina djeda. Kad su se birališta zatvorila, a rezultati počeli lagano pristizati, njih su dvoje sjedili zajedno u apartmanu na desetom katu hotela, pozornosti usredotočene na tri televizora postavljena u jednom kraju prostorije — po jedan za svaku od najvećih televizijskih mreža.

S njima je bila Gert MacDermott, kao i Liz Hanley te Lisa Ryan. Nije bilo samo Dana Minora, koji je upravo nazvao i rekao da stiže iz bolnice. Pomoćno osoblje kampanje ulazilo je i izlazilo iz prostorije, nervozno grickajući i pijuckajući odabrana jela i pića koja su bila postavljena za sve koji se nađu tamo. Neki su od njih bili puni optimizma, a neki bojažljivi — bila je to naročito teška kampanja.

Nell se okrenula prema djedu.

— Pobjedila ili izgubila, Mac, drago mi je što si me natjerao da se natječem.

— A zašto se ne bi natjecala? — čangrizavo je odgovorio. — Stranački odbor složio se sa mnom: Ženu ne treba kažnjavati za grijeh njezina muža. No, ako ćemo biti savršeno realni, da je došlo do suđenja ti bi neizbježno bila uvučena u njega, a medijski cirkus koji bi se stvorio vjerojatno bi ti onemogućio vođenje kampanje. A budući da su Adam i ostali mrtvi, sve se to pretvorilo u lanjski snijeg.

Lanjski snijeg, pomislila je Nell. Lanjski je snijeg bila činjenica da ju je Adam izdao. Lanjski je snijeg bila činjenica da se hladnokrvno osigurao da svi koji su ga mogli teretiti, uključujući Jimmyja Ryana i Winifred Johnson, poginu na tom brodu. Lanjski je snijeg bila činjenica da se udala za čudovište. Tri sam godine živjela s Adamom. Jesam li uvijek imala osjećaj da je u srži naše veze postojalo nešto užasno loše? Pretpostavljam da sam trebala imati taj osjećaj.

Istražitelj iz Bismarcka otkrio je još uznemirujućih podataka o Adamu. Koristio je pseudonim Harry Reynolds i u jednom od sumnjivih poslova u Sjevernoj Dakoti. Sigurno je to spomenuo Winifred.

Nell je pogledala po prostoriji. Lisa Ryan uhvatila je njezin pogled i ohrabrujuće podigla palčeve. Početkom ljeta Lisa je pristupila Nell i ponudila joj pomoć oko kampanje. Nell ju je rado prihvatila i bila više nego zadovoljna ishodom. Lisa je neumorno radila na kampanji, provodila večeri u stožeru, razgovarala s biračima na telefon, poštom slala brošure.

Lisina su djeca provela ljetu na obali sa susjedima, Brendom Curren i njezinim mužem. Mislila je kako će biti bolje za njih ako budu dalje od kuće dok se ne slegnu priče o njihovom ocu. No, nije bilo tako strašno. Ime Jimmyja Ryana nalazilo se u policijskim spisima, no mediji nisu obraćali previše pozornosti na njega.

— Djeca znaju da je njihov otac počinio užasnu pogrešku — otvoreno je rekla Lisa kad su se ona i Nell prvi put sastale.

— No, također znaju da je izgubio život jer se htio tome suprotstaviti. Htio se pokajati. Posljednje riječi koje mi je uputio bile su »Žao mi je«, a sad znam što je pod tim mislio. On zavrjeđuje moj oprost.

Odlučeno je da će Lisa, ako Nell bude izabrana, raditi u Nellinom njujorškom uredu. Nadam se da će se to dogoditi, pomislila je Nell, ponovno prebacujući pozornost na niz televizijskih ekrana.

Telefon je zazvonio. Lisa se javila, a zatim prišla Nell. — Bila je to Ada Kaplan. Moli se za tvoju pobjedu. Kaže da si svetica.

Nell je prodala Kaplanov posjed natrag Adi za isti onaj iznos koji joj je Adam dao za njega.

Ada ga je zatim prodala Peteru Langu za tri milijuna dolara.

— Ni riječi mome sinu — rekla je Nell. — Dobit će ono što sam mu obećala. Razlika će pripasti Ujedinjenom židovskom apelu. Taj će novac upotrijebiti za pomoć ljudima u oskudici.

— Rame uz rame ste, Nell — ogorčeno je rekao Mac. — Napetije je nego što sam očekivao.

— Mac, otkad ti strepiš gledajući rezultate izbora? — sa smijehom je upitala Nell.

— Otkad si ti u utrci. Pogledaj to samo — govore o neizvjesnom ishodu!

Bio je dvadeset jedan sat i trideset minuta. Nakon pola sata stigao je Dan. Odmah je sjeo pokraj Nell i zagrlio je.

— Žao mi je što sam tek sad došao — rekao je.

— Bilo je nekoliko hitnih slučajeva. Kakva je situacija ovdje? Hoću li ti izmjeriti puls?

— Ne moraš se zamarati, znam i sama da je izvan granica normale.

U dvadeset dva i trideset stručnjaci su se počeli izjašnjavati u Nellinu korist.

— To je to! Samo nastavi tako — mrmljao je Mac.

U dvadeset tri i trideset Nellin je protivnik priznao poraz. Klicanje koje se proširilo među okupljenima u apartmanu gromoglasno je odjeknulo u dvorani ispod njih. Dok je Nell stajala okružena ljudima koji su joj značili najviše u životu, na televizijskom se ekranu pojavila gomila ljudi koji su u plesnoj dvorani Hotela

Roosevelt slavili njezinu pobjedu. Počeli su pjevati pjesmu koja je postala zaštitni znak njezine kampanje otkad ju je orkestar prvi put odsvirao prilikom objavljivanja njezine kandidature. Bio je to hit koji je obilježio prijelaz stoljeća: »Čekaj da sunce zasja, Nellie«

Čekaj da sunce zasja, Nellie,

Da tmini toj dođe kraj...

Došao joj je kraj, pomislila je Nell.

Znaj da bit ćemo sretni, Nellie...

Zaljubljeni ti i ja...

— Itekako ćemo biti — prošaptao je Dan. Čekaj da sunce zasja, Nellie,

I zbogom ostaj mi sad.

Pjesma je završila, a masa je s odobravanjem zagrmila. Voditelj Nelline kampanje zgrabio je mikrofon u plesnoj dvorani.

— Sunce jest zasjalo! — povikao je.

— Izabrali smo predsjednika kojeg smo željeli, senatora kojeg smo željeli, a sad i Članicu Kongresa koju smo željeli! — Počeo je skandirati.

— Hoćemo Nell! Hoćemo Nell!

Stotine glasova pridružilo mu se u skandiranju.

— Hajde, članice Kongresa MacDermott. Čekaju te — rekao je Mac gurajući je prema vratima.

Uhvatio ju je za ruku i poveo, dok su Dan, Liz i Gert krenuli za njima.

— A sad, Nell, prvo što bih učinio da sam na tvom mjestu... — započeo je Mac.

